

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇAĞATAY DÜZ

DÖNGÜ

Ayısığı Kitaplığı

DÖNGÜ

ÇAĞATAY DÜZ

Güneşin insanın içini mutlulukla dolduran sadece hatıralarımızda kalan sıcak yaz günleri, yerini kavurucu ve çekilemeyecek bir işkenceye dönüştürdüğünde insanların artık tek sevdiği mevsimdi kış. Giyilen kıyafetler insanları en azından soğuktan koruyabiliyordu. İnsanın kalbini ısıtan, dinginliğin ve romantizmin mevsimi kış da artık eskisi gibi değildi. Yağmur damlaları insana huzur değil acı vermeye başlamıştı. İnsanlık, bu döngü çıkmazında kaybolmuştu.

Bedenlerinden acılar içinde çıkmaya çalışan ruhlarını kontrol etmeye çalışırken etrafa bakınıyor ve pişmanlıkları dışında hiçbir şey göremiyorlardı. İnsanlığın gözleri kapanırken duydukları tek şey rüzgâra karışmış yağmur sesi ve kargaların acı acı ötüşleriydi.

Yaşarken de ölürken de
elleri birbirlerine dolanmıştı
tıpkı kalpleri gibi.

Ayısığı Kitaplığı

Tüm Grup Ve Kaynaklarımızın
Linkleri

ANA GRUP KANALI
<https://t.me/nightyskyy>

ANA GRUP
<https://t.me/+GNQY-PR2VII4NjBi>

İNGİLİZCE
<https://t.me/Moonlightlibrary1>

ÇEVİRİ GRUBU
<https://t.me/moonlightcevirisi>

SESLİ KİTAP
<https://t.me/seslikitapayisigi>

Kitap istek grubu PDF olmayan
kitapları buraya yazın.

<https://t.me/+Nh5ArzeHr41kYWI0>

DÖNGÜ

ÇAĞATAY DÜZ

DÖNGÜ

Çağatay Düz

Editör: Nur Kabaçam

Düzelti: Sinem Sert

Son Okuma: Marco A.

Kapak Tasarım: Serdar Gökmen

İç Kapak Tasarım: İrem Çırak

Grafik ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Şubat 2024

ISBN: 978-625-94466-2-2

Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00

Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

*Yağmurlar altında,
yaşam ve ölüm arasında bir döngüydü bu.
Canlılar, bu döngünün içinde kaybolmuştu.
Yağan yağmurların altında aşklarını yaşamak yerine;
İnsanlık için yağmurlar altında aşklarından vazgeçtiler.*

*Geriye dönüp baktıklarında,
sadece geride bıraktıklarının
hatıralarını yaşayacakların hikâyesiydi bu.*

1. BÖLÜM

Kıvılcım

Doğa ve insanlık birbirinden hem nefret eden hem de bir diğeri olmadan yaşayamayan bir döngü içerisine girmişti.

Kavurucu bir yaz sıcağının karanlığında, hafifçe esen rüzgâr da serinletemiyordu geceyi. Ormanın derinliklerinde, hava şehir sıcaklığına göre daha düşüktü ancak normalinden de yüksekti. Çünkü artık eskisi gibi değildi dünya; onların dostlukları hariç. Isınmak için ateş yakmamayı tercih ettiler. Son dönemlerde her gün yaşanan orman yangınlarına davetiye çıkarmak istemiyorlardı ancak ilerleyen saatlerde, elektrikli fenerin altında daha da üşümüşlerdi. Ay ışığı ve bir aydınlatıcının altında kamp yapmakta olan, yıllarca birbirine sıkı sıkıya bağlanmış beş arkadaşın birbirlerine olan sevgisi ve bağlılığı, üşümelerine engeldi sadece.

Barlas, Duru, Gökalp, Beren ve Özgür yirmi yedi yaşında, üniversiteyi İzmir’de okumuş, okul bittikten sonra

ailelerinden uzakta farklı mesleklerle yaşamlarını sürdüren, liseden beri beraber olan beş arkadaşı. Barlas, çevre mühendisiydi. Annesiz ve babasız büyümüş, diğerlerinden daha zor şartlarda bugünlere gelebilmişti. Güçlü ve korkusuz yapısıyla, grubun lideriydi. Bir şey çözülemezse, son çare Barlas'a söylemekten geçerdi. Barlas'ın ilkokul yıllarından beri, belki de her şeye rağmen mücadele etmesinin sebebi ise Duru'ydu. Sarı saçları ve ela gözleriyle, Barlas'ın rüyalarını süsleyen kişiydi. Duru, sert yapısıyla bilinirdi ancak arkadaşlarına karşı bambaşkaydı. Barlas'ı her şeyden sakınırdı. Belki de Barlas'ı kendisinden bile daha çok seviyordu. Duru, küçük yaştan itibaren hayvanlara karşı çok ilgiliydi, bu durum da onun veteriner hekimliğe yöneltmişti. Ailesinin tek çocuğu olmasına rağmen şımarık büyümeyen Duru'ya kardeşliği hissettiren Beren'di. Boyundan dolayı grubun miniği, enerjik yapısıyla de neşe kaynağıydı. Bir şirkette, insan kaynakları departmanında çalışıyordu. Ailesinin üç çocuğundan en küçüğüydü. Pamukların üstünde büyütülmüştü. Kırılgan tavırları ve her olaya kaygılı davranışları ile zaman zaman arkadaşlarını yorsa da her olayda sırtını arkadaşlarına yaslardı; en çok da Gökalp'e. Gökalp, onun koruyucu meleği idi. Gökalp'e tutkulu bir şekilde âşıktı. Gökalp de Beren'e, onu ilk gördüğü anda tutulmuştu. Uzun yıllardır sevgiliydiler. Gökalp, fit vücutlu ve yetenekli biriydi. Aktif olarak profesyonel kampçılık yapıyor ve geçimini

sağlamak için vücut geliştirme antrenörlüğü ile ilgileniyordu. Gökalp'e bir o kadar zıt olan kişi ise grubun en üşengeç ama en zekisi Özgür'dü. Pek arkadaşı yoktu. Bir işi, pratik zekâsı sayesinde dakikalar içerisinde çözerdi. Sıksa ve temiz yüzlü bir görünüşü vardı. Arkeolog olarak bir müzede çalışıyordu. Grubun, fikrine en önem verilen ve en komik kişisiydi. Arkadaşlarına inanılmaz bağlı biriydi. Ailelerinden uzakta olmaları, onlara kan bağı olmadan da aile olabilmeyi öğretmişti. Bu yaşa gelene kadar yaşadıkları toplumsal olaylar, salgınlar ve her seferinde daha da kötü ilerleyen dünya düzeni, erken olgunlaşmalarına sebep olmuştu. Şehirden epeyce uzakta bir ormanda kamp yapma fikri, doğaya âşık olan Gökalp'ten çıkmıştı. Ona kalsa hayatını kamp yaparak geçirirdi. Arkadaşlarını da ikna ederek birçok kez kampa götürmüştü. Bu sefer amaçları farklıydı. Gitgide artan orman yangılarının bir nebze de olsa önüne geçmek için alanda yangına sebebiyet verebilecek maddeleri toplamaktı.

“Gün ağarınca, kimse benim sinirimi bozmadan uyan-sın. Yapacağımız çok iş var,” dedi Gökalp, bir yandan çadırların demir çubuklarını kontrol ederken. “Emredersiniz efendim!” dedi kaşlarını çatarak gülümsemesini tutamayan Beren.

“Özellikle bazı arkadaşlara söylemek istedim,” dedi Gökalp, gözleriyle Özgür'ü göstererek. Özgür hiç oralı değildi.

“Bırak şu adamın yakasını artık!” diyerek çantadan çıkarttığı yiyeceği Özgür’e fırlattı Barlas. Özgür çok acıkmış olmalıydı. Hızlıca paketi açıp bir ısırık aldı. Duru’ya dönerek, “Liseden beri bu genç çocuk benimle uğraşmayı sever. Bu gece onunla muhatap olmayacağım. Peki söylesene, bu yakışıklıyı nasıl âşık ettin kendine?” Kahkahlara boğulmuşlardı. Yerden bir taş alan Gökalp, Özgür’e hafifçe fırlattı.

“Ne yani, ben yakışıklı değil miyim?”

“Benim için en yakışıklı sensin,” dedi Beren. Kollarını Gökalp’e doğru uzatarak. Gökalp, çadırın yanında yerde oturan Beren’e sarılıp yanına oturdu.

“Çok şanslısın Gökalp,” dedi Özgür sırtarak.

“Neden?” dedi Gökalp, Özgür’den hiç beklenmedik bir söz duymuşçasına.

“En azından bir kadın için en yakışıklı erkeksin,” derken kaçmak için ayaklandı. O sırada Gökalp, Özgür’ün üstüne çullandı ve boğuşup şakalaşmaya başladılar. Duru oturduğu yerden kalkıp onları ayırmaya çalıştı.

“Boğuşmayı bırakın! Birbirinize zarar vereceksiniz.”

Gökalp ve Özgür bir süre sonra ayrıldılar, bir ağacın dalına sabitledikleri aydınlatıcının altına doğru kıvrılarak diğerlerinin yanına oturdular.

“Hiç bu kadar sıcak bir yaz hatırlıyor musunuz?” dedi Barlas gökyüzüne bakarak. Her birinin yüz ifadesi ciddileşmişti.

“Hayır,” dedi Beren, canı sıkkın bir şekilde. “Dünya artık bizden nefret ediyor. Onu bu hâle getirmeye biz insanlar zorladık.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. “Sahi, çevre mühendisi olan sensin Barlas. Temiz su bile bulmakta güçlük çekildiğine dair haberler geliyor. Bu kış da çok kurak geçti. Ne olacak bu işin sonu?”

Barlas, bir süre sakallarını kaşıyarak düşündü. Aslında o da umutsuzdu, ne olacağını bilmiyordu ama en azından arkadaşları ondan iyi şeyler duymak istiyordu, bunu biliyordu.

“Ülkelerin, bu iklim değişikliği ve aşırı kuraklık hakkında aldıkları birçok önlemi var ama çoğu işe yarar değil. Bilim insanları ve ülkelerin yetkilileri ortak bir kurul kurma peşinde. Sosyal medyada bununla ilgili haberleri görmüşsünüzdür.”

“Evet gördüm. Ortak nasıl bir karar alınabilir ki? Her ülkenin iklimi aynı değil,” dedi Özgür.

Bir süre kimse cevap vermeyip Barlas’a baktı.

“Bunu onlar da biliyor Özgür. Demek ki buna da çare olacak bir şey düşünecekler, yani en azından ben böyle düşünmek istiyorum,” dedi Barlas. Duru, elindeki su şişesini inceledi. Düşünmeye başladıktan sonra, “Yani...” dedi, “nasıl bir çözümü olamaz böyle bir şeyin?”

“Mustafa Hoca’nın sosyal medya paylaşımlarını okuyor musunuz?” diye sordu Beren.

Gökalp hevesle, “Evet,” dedi. “Benim, söylediklerine inandığım nadir insanlardan kendisi.”

“Evet, Mustafa Hoca işinin ehli biri ama o daha çok zamana yayılan çözümlerden yana. Hızla alınacak kararlar felaket bile olabilir diyor.”

“Nasıl bir felaket?” dedi Beren çekingen bir tavırla.

“Tarih boyunca, hızla verilen önemli kararların çoğunun sonucu istenildiği gibi olmamış. Önce doğayla barışmamız, sonra ona istediklerini vermemiz ve onun da bize adım atmasını beklememiz gerektiğini söylüyor her seferinde,” dedi Barlas.

“Adam doğru söylüyor,” diyerek kafasını salladı Gökalp.

“Nereden biliyorsun doğru söylediğini?” dedi Özgür. “Evet, ben de Mustafa Hoca’nın söylemlerine inanıyorum ama her şeyde de yüzde yüz haklı olduğu anlamına gelmez.”

“Yaşananları hep birlikte göreceğiz...” dedi Duru.

“Can sıkıcı konuları kapatalım. Kaç tane poşet aldık yanımıza?” diyerek ayağa kalktı Beren ve çadıra doğru yürüdü. Çadırın fermuarını açtıktan sonra içeri gireceği sırada, arkadan Gökalp bağırdı.

“Ayakkabıları çıkar!”

Beren, “Tamam sakın ol,” diyerek ayakkabılarını çıkarttı ve içeri girip çantanın içerisinde poşetleri saymaya başladı.

“Biz de uyuyalım yavaştan,” diyerek ayağa kalktı Duru.

Diğerleri de ayağa kalkıp çadırlara doğru ilerlerdi. Bü-

yük çöp poşetlerini saymayı bitiren Beren, arkadaşlarının ayak seslerini duyunca kafasını çadırdan dışarı çıkardı.

“Uyuyor muyuz?”

“Evet,” dedi Duru ayakkabıları çıkartmak için Barlas’ın omzuna tutunmuş bir hâlde.

Özgür, “Kaç tane poşet varmış?” diye sordu Beren’e.

O sırada Gökalp etrafı toplayıp ağaçta asılı olan feneri almaya çalışıyordu.

“On tane var. Her birimize ikişer tane. Dolduktan sonra anca taşırız.”

Barlas, “Herkese iyi geceler. Yarın görüşürüz, bir şey olursa seslenin,” diyerek Duru’yla beraber uyuyacakları çadırın fermuarını kapattı. Diğer çadırlardan da karşılık geldi.

“İyi geceler!”

“Tatlı rüyalar gençler!”

“Keşke beni de bekleseydiniz,” diyerek hızlıca Beren’in olduğu çadıra girmeye çalışan Gökalp, elindeki fenerin ışığını kapatarak çadırına girdi.

Ormandan gelen hayvan sesleri ve hafif esen rüzgârın ağaç dallarını hareket ettirmesi, sakinleştirici bir atmosfer yarattı. Bu beş arkadaşın kafasındaki soru işaretleri ile aynı düşünceleri paylaşan ve yaşamlarına devam etmeye çalışan birçok insan vardı. Hatta belki de tüm insanlar, bu gece kampta konuşulan konuları konuşmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı çünkü bir gerçek vardı: küresel ısınma ve iklim değişikliği. Çanlar çoktan çalmıştı, hem

de acı acı. Dünya, yaşanan bu krizin çok önceden çığlığını duyurmuştu ama insanlar, kapıları çalınıncaya dek kulak asmamıştı. Şimdi ise tarım, hayvancılık, temiz su, yiyecek stokları ve ülkelerin ekonomileri oldukça sarsılmıştı. Yine de her şeye rağmen ümit hep vardı.

Sabahın maviliği etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Kuşlar da uyanmış, birbirleri ile konuşurcasına ötüşmeye başlamışlardı. Gecedен kalan serinlik, yerini güneşe devrediyordu. Sıcak, çadırlara vurmaya başladığında ilk uyanan Özgür oldu. Ellerini iki yana iyice gerdi. Başını hafifçe kaldırıp etrafını dinlemeye çalıştı. Ses yoktu. Gökalp'ten önce uyanmış olmanın mutluluğu, yüzünde tebessüme sebep olmuştu. Çok da ses çıkarmamak için yavaşça ayaklanmaya çalıştığı sırada, istemeyerek sol ayağıyla su şişesine çarptı, şişe bir orkestra kadar ses çıkartırcasına savruldu. Sesi duyup sıçrayarak uyanan Beren oldu. Onun sıçrayışı da yanında uyuyan Gökalp'i uyandırmaya yetti.

“Ne oldu? İyi misin?” dedi Gökalp, bir gözü kapalı şekilde.

“İyiyim, bir ses duydum. Korktum sadece biraz,” dedi elleriyle gözlerini avuçlarken.

“Bizimkilerden biri uyanmış olmalı,” dedi Gökalp, yattığı yerden doğrularak. Çadırın fermuarını indirip etrafa bakındı. Kimse yoktu. Yanındaki çadırlara ve etrafa bir süre bakındı.

Özgür'ün çadırına bakınarak, "Özgür! Uyandın mı?" diye fısıldadı.

Bir süre cevap gelmedi ve aniden Özgür'ün çadırının fermuarı açıldı. Kafasını çadırdan dışarı uzatarak, "Uyandım," dedi.

"O ses senden mi geldi?" dedi Gökalp esneyerek.

"Evet," dedi Özgür. "Yanlışlıkla şişeye çarptım."

"Aferin! Sabah alarmı gibisin," dedi sinirli bir şekilde Gökalp ve tekrar kafasını çadırından içeri soktu. "Özgür'den gelmiş o ses."

"Her neyse, Barlas ve Duru'yu uyandıralım. Geç olmadan işimizi bitirip dönelim," dedi Beren ayağa kalkarak.

Özgür hazırlanıp çadırını toplamaya başlamıştı bile. Her zamankinden daha sessiz davranıyordu. Şakacı bir kimliğe sahip olsa da gruptaki en iyi kalpli olan oydu. Arkadaşlarını rahatsız etmiş olma düşüncesi onu az da olsa üzmüştü. Gökalp de hazırlanmış bir şekilde çadırdan çıkarak Özgür'ün yanına geldi. Özgür'ün yüzündeki ifadeyi anlamıştı.

"Tamam be oğlum, bir şey demedik. Hemen kırılma. Beren sesi duyunca korkarak uyandı bir anda. Önemli bir şey değil. Hem benden önce uyanman beni utandırdı. Tam bir görev adamısın!" diyerek omzuna hafifçe dokundu. Özgür gülümsedi ve "Bir de grubun en zekisi," dedi.

Gökalp gülümseyerek Özgür'ün kafasına hafifçe vurdu. "Şımarma, hadi şunları da uyandıralım," diyerek Bar-

las ve Duru'nun çadırına yöneldi. Tam o sırada Barlas çadırın fermuarını açtı.

“Sabah sabah bu ne enerji be!” diyerek sitemkâr bir şekilde Özgür ve Gökalp'e baktı.

“Özgür Bey'in özgüven patlamasıyla uğraşıyordum,” dedi Gökalp kendi çadırına yönelerek.

“Hazırlanıyoruz hemen,” dedi Barlas ve tekrar çadırına girdi.

Bir süre sonra hepsi hazırlanmış ve çadırlarını toplamıştı. Etraftaki çöpleri poşetlere attıktan sonra yola koyuldular. Yaşlı bir ormanın içinde yürüyorlardı. Tıpkı dünya gibi uzun zamandır var olan bu orman, yine aynı benzerlikte kirlenmişti. Öfkeli gözlerle, etraftaki çöplere bakıp çöp poşetlerine atmaya devam ediyorlardı. Ormandaki ağaçlarla göz göze gelmek dahi istemiyorlardı utançtan. İnsanlığın, doğaya olan ayıbını yine kendileri düzeltmeye çalışırcasına büyük bir ciddiyetle, zararlı olan her şeyi etraftan topluyorlardı.

“Bu cam kırıklarının, bu şişelerin şehirden bu kadar yüksekte bir ormanda ne işi var aklım almıyor. Madem bu kadar güzel bir yere gelmeyi başarmışsın, bari o kadar yol kat edip huzur bulduğun bu güzelliği bozma!” diye söyleniyordu kendi kendine Barlas.

“Of... Dünya üzerindeki ormanların kirliliğini düşünüyorum da tüm sahilleri kum tanelerinden temizlemek gibi,” dedi Özgür iç çekerek.

“En azından kendi sahilimizi temizledik deriz Özgür!” dedi Duru. Bu söz Beren’in hoşuna gitmişti, gülümsedi. O sırada uzaktaki bir dumana gözü takıldı. Yerdeki içecek şişesini çöp poşetine koyarken yere düşürdü ve şişe parçalandı. Hepsi bir anda Beren’e baktı.

Gökalp, “Ne oldu? İyi misin!” diyerek yanına hızlıca yaklaştı.

Parmağını dumanın geldiği yöne doğru uzatarak, “Şuraya bakın!” dedi Beren. Hepsi bir anda Beren’in yanına geldi ve gösterdiği yere doğru bakmaya başladılar.

“Düşündüğüm şey değildir umarım! Sadece piknik yapmaya çalışan birkaç kişidir diye düşünmek istiyorum. Çabuk!” diyerek dumanın geldiği yere doğru koşmaya başladı Barlas ve diğerleri de arkasından onu takip etti.

“Bekle!” diye bağırdı Duru.

Ormanın derinliklerinde, uçuşan kuşlar gibi ağaçların arasından hızla ilerliyorlardı. Ellerindeki çöp poşetlerinin ağırlığı, onları biraz olsun yavaşlatsa da nefes nefese yollarına devam ettiler. Duman gelen bölgeden alevler yükselmeye başladı. En önde olan Barlas duraksadı. Ellerindeki çöp poşetlerini yere koyarak hızlıca çantasını çıkartıp telefonunu elini aldı ve acil çağrı merkezini aramaya çalıştı. Diğerleri de sonunda onun yanına varabilmişti.

“Yangın! Allah kahretsin! Şimdi ne yapacağız!” dedi Duru.

“Sakin! Sakin olun itfaiyeyi aramaya çalışın!” diye bağırdı Özgür, bir yandan çantasındaki telefonunu aramaya çalışırken.

“Çekmiyor! Telefon çekmiyor!” dedi Barlas. “Siz de deneyin çabuk!”

Hepsi bir yandan itfaiyeye ulaşmaya çalışıyor bir yandan alevleri izliyorlardı.

“Hayır çekmiyor!”

“Çalmıyor bile!”

“Kaçınıcı yüzyıldayız! Ulaşamıyoruz!” diye bağırıp sert bir şekilde telefonuna vurdu Barlas.

“Tamam, şimdi herkes sakın olsun!” dedi Gökalp. “Hepiniz beni dinleyin. Buradan uzaklaşıp şehre doğru zaman kaybetmeden gidelim mi yoksa yangının yayılması için bir şeyler mi yapalım?”

“Ne yapabiliriz ki? Elimizde hiçbir şey yok!” dedi Beren korkarak.

“Ateş henüz küçük, hızlı olursak durdurabiliriz!” dedi Duru.

Duru ile aynı görüşte olmayan Özgür kafasını iki yana sallayarak, “Hayır! Ateşi asla durduramayız! Sadece yayılmasını engellemeye çalışabiliriz, o da bir ihtimal!” dedi.

Hepsi bir yandan Gökalp’e bakıyordu. Aralarındaki en eğitimli ve tecrübeli kişi oydu. “Karar sende! Bir şey söyle!” dedi Barlas. Acele etmeleri gerektiğinin farkındaydı.

“Özgür haklı, ateşi söndüremeyiz. Yayılmasını engellemeye çalışabiliriz sadece, o da ne kadar engelleyebilirsek. Ekipler müdahale için gelecektir. Onlar gelene kadar sadece bunu yapabiliriz. Risk almadan!” dedi Gökalp ve hepsinin gözlerine baktı.

“Hadi ateş daha da yayılmadan yapalım!” dedi Özgür. Beren çekimser bir tavırdıydı. Sesini çıkarmadı.

“Şimdi herkes önce ellerindeki çöp poşetlerini bırak-sın. Bunlardan kurtulmamız lazım. Özgür sen bu poşetleri ve çantaları bizden biraz uzaklaştır. Hepiniz yedek tişört-lerinizi çıkartıp ağzınızı ve burnunuzu kapatacak şekilde iyice bağlayın!”

Herkes çantasından tişört çıkartıp suyla ıslattıktan sonra yüzüne bağlamaya başlamıştı.

“Çantamızda bize yardımcı olacak iki tane mini kürek ve bir adet mini çapa, üç adet bıçak ve on bir adet şişe su var. Şişeler küçük olduğu için aynı bölgede çalışacağız. Bu söylediklerim haricinde her şeyi çantanızda bırakın! Özgür çantaları ve poşetleri bizden biraz uzağa taşıyıp yanımıza gelecek. O gelene kadar ateşe iyice yaklaşıp hangi yöne doğru ilerlediğine bakmamız lazım. Daha sonra yayıldığı bölgeye karar verip ateşin ilerleyeceği bölgenin daha uzağındaki kuru bitkileri ve yanıcı ne varsa toplayıp orayı kumlamamız lazım. Şişedeki suları da oralara dök-eceğiz! Anlamayan var mı?” dedi Gökalp nefes nefese.

“Hayır!” dedi Özgür, hızlı bir şekilde çantalardaki eş-yaları çıkartırken.

Hepsi aynı anda Gökalp’in söylediklerini yapmaya başlamıştı. Çantalardaki gerekli eşyaları yere fırlatıp çan-taları kapatmaya başladılar. Çantaları ve çöp poşetlerini bağladıktan sonra Özgür’e bırakıp ateşin geldiği yöne doğru yöneldiler.

“Herkes dikkat etsin! Birbirimize yakın olalım! Sakın ha uzaklaşayım demeyin!” dedi Barlas ve aleve doğru koşmaya başladılar. Özgür de hızlı bir şekilde, sırayla çantaları ve poşetleri uzaklaştırmaya başladı. Yangının olduğu yere doğru yaklaştıkça sıcaklık katbekat artıyordu. Dakikalar sonra yangına dayanabilecekleri yakınlıkta yaklaştılar. Gökalp hızla alevin yayıldığı yönü bulmaya çalışıyordu.

Yangını yakından gören Beren’in gözleri korkudan büyümüştü. Gözlerinde alevlerin yansıması vardı. Şimdiden terden sırılsıklam olmuştu.

“Evet! Tahmin etmiştim!” dedi Gökalp. “Bize doğru, güneye doğru ilerliyor yangın!”

Barlas omzunda taşıdığı su şişelerinin olduğu çöp poşetini yere bırakarak, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

Geldiğimiz yere geri döneceğiz. Beni takip edin, çabuk!

Barlas güçlükle su şişelerini tekrar sırtladı ve koşmaya başladılar. Arkadaşlarının ona doğru koştuğunu gören Özgür, “Ne oldu! Ne oldu!” diye sordu meraklı gözlerle.

“Yangın bu tarafa doğru ilerliyor! Hem de hızla!” dedi Duru, koşmaktan bitkin düşmüş bir hâlde.

Gökalp malzemeleri çıkartıp yere koydu. “Duru ve Beren; siz burada ne kadar çalı çırpı, yanmaya meyilli ne varsa kesin, toplayın. Özgür sen kazacaksın. Bolca kum lazım. Barikat kuracakmış gibi o yöne doğru her yeri yan yana kumla. Ben de sana yardım edeceğim. Barlas sen de

tüm şişeleri bitene kadar buraya, kum duvarlarının önüne dök. Sonra da bize yardım et!”

Hepsi söylenenleri yapmaya başlamıştı.

Mustafa Hoca ve eşi, İzmir’deki yazlığında kafa dinliyorlardı. Eşi haberleri izliyor, o da yazmakta olduğu makalesini bitirmek için çalışmaya devam ediyordu.

“Yazan Profesör Doktor Mustafa Demir. Oh... Sonunda bitti.”

Eşinin kendi kendine konuştuğunu duyan Semiha Hanım, televizyonun sesini kısıtı.

“Bitti mi?”

“Bitti!” dedi Mustafa Hoca gururla.

“O zaman akşama bize güzel bir balık hazırla da kutlayalım!” dedi Semiha Hanım, eşine hayran dolu gözlerle bakarak.

“Tabii!” dedi Mustafa Hoca. “Sen yeter ki iste!”

Mustafa Hoca, ülkenin saygın profesörlerinden biriydi. Onlarca ödüle sahipti. Özellikle de iklim krizi ile ilgili açıklamalarıyla son zamanlarda gündemdeydi. Yazdığı belgeyi kaydedip masasından kalktı ve eşinin yanına doğru yürürken gözüne televizyondaki görüntü ilişti.

“Sesi açar mısın?” diyerek televizyona yaklaştı. Çıkan yangının haberi, son dakika olarak televizyon programlarına yayılmıştı.

“Aman Allah’ım!” dedi elleriyle yüzünü ovuşturarak Semiha Hanım.

“Acil müdahale edilmesi lazım! Çok acil!” diyerek horurdandı Mustafa Hoca ve eşinin yanına oturup kumandayı alarak sesi iyice açtı.

Yangın hızla yayılırken Barlas, Özgür’ün yan yana dizmekte olduğu kumların önüne suları teker teker yayarak boşaltıyordu. Gökalp ise bir gözü alevdeyken, bir yandan da nefes almayı unutmuşçasına kazmaya devam ediyordu. Duru ve Beren ise tüm yanıcı maddeleri oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Elleri kanamış, toprağa karışmış ve her yerinde kesikler oluşmuştu. Ormandaki canlılar yardım istercesine kaçıyordu. Onların yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Savunmasızlardı ve evlerini ateşe veren bu güç karşısında sadece kaçmayı başarabilirlerdi; tabii aralarından sadece şanslı olanlar. Ateş ise onlara iyice yaklaşmıştı. Gökalp daha fazla orada duramayacaklarını anlayan ilk kişi oldu.

Hadi kazarak yavaşça geriye doğru uzaklaşıyoruz! Etrafı kumlayın!”

“Her yerde kum yok Gökalp! Nasıl yapacağız!” dedi Barlas. Gökalp etrafına bakındı, Barlas haklıydı. Hepsi çok yorulmuştu.

“Daha fazla dayanamıyorum!” dedi Beren ve kendini yere bıraktı.

“Düşünmeme izin verin. Herkes olduğu yere çöksün! Dinlenin,” diyerek etrafa bakınmaya devam etti Gökalp.

Tam o sırada, birkaç helikopter sesi duyuldu. Hepsi bir anda gökyüzüne baktı. Sesin geldiği yeri aramaya başladılar. Beren tekrar ayaklandı.

“Kurtulduk!” dedi yüksek sesle. “Şükürler olsun!”

Saniyeler sonra hızla yangın söndürme uçakları ve müdahale ekipleri oraya intikal etti. Onları ilk gören, helikopter pilotları oldu.

“Olay yerinde beş şüpheli! Tekrar ediyorum olay yerinde beş şüpheli!”

“Anlaşıldı,” dedi itfaiye şefi.

Dakikalar sonra daha da güneyden onlara doğru araçlar ve görevliler gelmeye başladı. En önden gelen ise itfaiye şefiydi. Barlas ve Duru mutluluktan birbirlerine sarıldılar. Daha sonra da diğerlerine sarıldılar.

“Uzaklaşın buradan çabuk! Benimle gelin!” dedi kırklı yaşlardaki şef. Bir yandan gençleri süzerken bir yandan da oradaki kum duvarlarını, çöp poşetlerini iyice süzdü. Daha sonra oradan uzaklaştı. Ekipler müdahale etmeye başlamıştı bile. Uçaklar, hızla manevra yaparak alevlerin üzerine su bırakıyorlardı.

Şef hepsine birer su şişesi vererek, “Ne oldu burada? Hanginiz başlayacak?” dedi sert bakışlarıyla.

Hepsi yüzlerine bağlamış oldukları tişörtleri çıkartıp suyun altında nefes tutup boğulmaya başlayacağını hissedip yüzeye çıktıktan sonra derin nefesler almaya başladı. Kendini toparlayıp söze ilk giren Barlas oldu.

“Su için teşekkürler. Ben Barlas bunlar da arkadaşlarım Gökalp, Duru, Beren ve Özgür.”

O sırada hepsi bir yandan sularını içiyor, bir yandan elleri ve yüzlerine döküyordu. Kendilerini söndürüyor gibilerdi. Barlas devam etti, “Biz gönüllü bir şekilde orman yangınlarını en aza indirmek adına, bölgemizdeki ormanlara gidip yanıcı maddeleri ve çöpleri topluyoruz. Dün de bu amaçla buraya geldik. Kamp kurduk. Sabah da çöpleri toplamaya başladık.” Elleriyle şefin arkasındaki çöp poşetlerini gösterdi.

“Yangın?” diye sordu şef, tok bir ses tonuyla.

“Çöpleri toplarken dumanlar gördük. Daha sonra alevler yükselmeye başladı. Geri dönmek yerine, siz gelene kadar yangının yayılmasını engellemeye karar verdik.”

“Neden böyle bir riske giriyorsunuz!” dedi şef kızarak. “Hem geleceğimizi nereden bildiniz? Ya gelmeseydik!”

Bir süre sessizliğini koruyan Gökalp daha fazla dayanamadan şefe yaklaştı. “Biliyorduk! Gelecektiniz! Gelmeliydiniz! Hem takdir edeceğinize sorguya çekiyorsunuz!”

“Evet!” dedi Özgür daha fazla sinirlerine hâkim olamayarak. “Şu hâlimize bir bakın! Canımızı tehlikeye attık. Her tarafımız karardı, ellerimiz kan içerisinde! Soluduğumuz dumanları saymıyorum bile!”

Şef, Özgür’ün dediklerinden sonra biraz olsun yumuşamıştı. Elini Özgür’ün omzuna koydu. “Çocuklar ben sadece görevimi yapıyorum. Olay yerindeki şüpheli sizsiniz. Sadece kâğıt üzerinde merak etmeyin. Önceliğimiz

sizin can güvenliğiniz. Şimdi, çantalarınızı alın ve araçlara binin. Arkadaşlarımız sizi hastaneye götürecektir. Oradan da karakola. Yanınıza geleceğim.”

Hepsi cevap vermeden çantalarını alıp araçlara bindiler. Camdan, alevleri izleyerek şehre doğru yola koyuldular.

“Bitti, yanındayım,” dedi Barlas simsiyah olmuş ellerini Duru’nun kurumuş, kanlı olan ellerinin üzerine koyarak. Duru, başını Barlas’ın omuzlarına yasladı. Yaşlar süzülen gözlerini kapattı.

Gözyaşları kendileri için değildi. Can veren ağaçlar ve hayvanlar içindi. Gözünden akan yaşlar, yangınları söndüremese de az da olsa onun içindeki bu hüznün ateşini söndürmeye yarayacak ve onu rahatlatacaktı. Barlas, Duru’nun saçlarından öptü ve o da başını Duru’ya yasladı.

Akşam karanlığı çökmüştü. Gökyüzü kızgındı, hem de olduğundan çok daha kızgın. Kendini kirlenmiş hissediyordu. Dünya, sona doğru yaklaşıyor gibiydi. İnsanlar haberlerde çıkan yangını görünce kaygılanmış, umutsuzluklarına bir yenisi daha eklenmişti. Bu beş gencin yaptıkları önce ülkeye, daha sonra da tüm dünyaya hızla yayılmıştı. Bir avuç insan bile mücadele verebiliyorsa, kalanlar neyi bekliyordu? Yangından kaçmama kararı bir mücadeleyi fitilleyen ateş olmuştu âdeta. Ekipler, saatlerce mücadelenin ardından yangını söndürmeyi başarabilmişti. Birçok

ağaç ve hayvan telef olmuştu. Gençler de ufak sıyrıklarla bu olayı atlatmışlardı. Pansumanları yapıldıktan sonra, emniyet güçleri ve gazeteciler ile birlikte hastaneden ayrıldılar. İtfaiye şefi onlardan önce emniyet müdürlüğüne geçmişti bile. Onları ilk karşılayan şef oldu.

“Hoş geldiniz çocuklar, umarım daha iyisinizdir?”

Özgür sadece şefin suratına baktı ve boş bulduğu bir koltuğa oturdu. Diğerleri de pek konuşmak istemiyordu. Barlas cevap vermek zorunda kaldı.

“Teşekkürler, daha iyiyiz. Yangın ne durumda?”

“Siz hastanede tedavi görürken ekiplerimiz yangını başarı ile söndürdü. Merak etmeyin,” dedi şef.

Bunu duyan Beren, sevinçten Gökalp’in elini sımsıkı tuttu. Gökalp de kafasını salladı. Verdikleri mücadelenin sonu, istedikleri gibi sona ermişti. Emniyet müdürü bekleme odasına girince ayağa ilk kalkan şef oldu.

“Komiserim,” dedi kafasını sallayarak.

Gençlerin de ayağa kalktığını gören komiser, “Oturun,” dedi. Bir süre onları inceledi. Özgür biraz gergin bir ses tonuyla, “Biz kötü bir şey yapmadık,” dedi ve yutkundu. Komiser güldü. O gülünce, diğerleri de sebebini anlamak için yüzüne baktılar.

“Kötü bir şey yaptığınızı neden düşünüyorsunuz?” dedi ve gülümseyerek devam etti. “Şu an sosyal medyada kahraman ilan edildiniz. Özellikle de yaşadığımız bu sıkıntılı dönemlerde, mücadele etmenin önemini herkesin yüzüne vurmuş oldunuz. Sizlerle gurur duyuyoruz!” dedi.

Komiserin sözlerini duyan şef, kafasını öne eğdi. Yangın sırasında biraz tepkili konuştuğu için pişman olmuştu. Özgür, şefin pişmanlığını yüzüne bakınca yakaladı. Daha fazla mahcup olmasını istemedi. Tam söze girecekti ki Duru, “Biz değil, kahraman olan ateşi söndürmek için saatlerce uğraşan itfaiye personelleri,” dedi. Şef, Duru’nun bu sözlerinden sonra daha da utanmıştı.

“Evet, Duru doğru söylüyor,” dedi Beren. “Biz sadece elimizden geleni yaptık.”

Komiser onlara katılsa da kafasını sallayarak “Siz, onları daha da hırslandırdınız! Bu mücadeleniz onların size bir borcu oldu,” diyerek şefe doğru baktı.

“Evet efendim. Yaptıklarını görmeliydiniz. Profesyonelce hareket etmişler. Ayrıca bunu yapmak çok büyük bir yürek ister. Onlar tüm gençlerimize örnek oldular. Umarım bu tarz yangınların bir daha tekrarlanmaması için bu olay bir başlangıç olur,” dedi. Komiser, şefin dediklerine katılırcasına kafasını salladı. Bir süre sessizlik oldu.

“Ailelerinize haber verdik merak etmeyin. Aileleriniz başka şehirlerde yaşıyormuş, siz üniversiteden sonra bu şehirde çalışmaya başlamışsınız. Bir şeye ihtiyacınız olursa her zaman yanıma gelebilirsiniz,” dedi komiser. Cevap alamayınca ayağa kalktı.

“Şimdi sizleri evlerinize bırakalım. Kapıda onlarca gazeteci var, konuşmak istemezseniz direkt araçlara binersiniz,” diyerek kapıya doğru yöneldi. Hepsi kapıdan çıkıp

emniyetin bahçesine, araçlara doğru ilerledi. Kapıda gazeteci ordusu vardı. Kameralar açık, spikerler konuşmaya başlamıştı bile. Koridordan onlara doğru ilerlerken sesleri daha da yakınlaşmaya başlamıştı.

“Şu an içeride sorguları devam ediyor. Birazdan çıkış yapacaklar!”

“Bizlere gelen bilgiye göre gençlerin sağlık durumu iyi. Sosyal medyada binlerce mesajı görünce ne tepkiler verecekler inanın biz de bilemiyoruz!”

“Müsaade edin! Lütfen müsaade edin arkadaşlar!” denilerek emniyet güçleri tarafından kapıdan çıkartıldılar. Gazetecilerin soru yağmuru başlamıştı.

“Hiç korkmadınız mı herkes bunu merak ediyor? Lütfen ne hissettiniz söyler misiniz?”

“Ormanda ne yapıyordunuz? Yangını siz mi çıkarttınız? Bununla ilgili bazı kesimler tarafından dedikodular var?” sorusunu soran bir gazeteciyi duyunca Duru bir saniyeliğine duraksadı.

“Ne diyorsun sen? Ne saçmalıyorsun! Ölüyorduk!” diye bağırdı. Ortalık karışmıştı. Barlas ve Gökalp diğer gazetecilerin kameralarını kapatmaya çalışıyordu. Özgür ve Beren, Duru’yu güçlükle arabaya doğru bindirmeyi başardı. Ardından diğerleri de araçlara bindi ve oradan hızla uzaklaştılar.

“Sakin olur musun?” dedi Beren nefes nefese kalmış bir şekilde.

“Nasıl sakın olayım?! Ormanda yaşananları unuttun

mu? Şu ellerimize kollarımıza bak. Eve gidince aynaya bir bak. Hâlimizi görmüyorlar mı?” dedi bağırarak.

“Tamam Duru, haklısın. Lütfen daha fazla sinirlenme. Sakin ol! Bunu sonra konuşuruz lütfen!” dedi Özgür, elleriyle Duru’yu sakinleştirmeye çalışarak. Beren çok kırıldı ve sessizce arkasına yaslandı. Duru da burnundan soluyarak koltuğuna yaslandı ve cama döndü. Aralarında oturan Özgür derin bir nefes alarak geriye doğru yaslandı.

Mustafa Hoca bir süre haberleri izledikten sonra bilgisayarının başına geçmiş, dünyadaki son gelişmeleri araştırmaya koyulmuştu. Arkadaşı ve meslektaşı Marko aklına gelmişti. Ona, iklim kriziyle ilgili makalesini ve beraber üzerine çalıştıkları çalışmalarla ilgili mail atmıştı. Daha sonra, sosyal medya hesabına girerek bugün yaşanan yangınla ilgili bir yazı paylaştı.

“Barlas, Gökalp, Duru, Beren ve Özgür sizlere minnettarım. Yüreğinizden öpüyorum!” Bilgisayarını kapatıp yatak odasına doğru giden merdivenlerden yukarı çıktı. Yatak odasına girdikten sonra manzarasını sevdiği penceresinden dışarıyı izledi. Gökyüzüne bakıp fısıldadı, “İkimiz de epey yaşlandık. Ölümü tatmaktan korkmuyorum ama senden önce ölmeye niyetim yok. Ölüm, kapımı çalmadan senin ölümünü engellemek için bir şey yapmalıyım.” Gökyüzü âdeta onun söylediklerine bir cevap niteliğinde sert bir rüzgâr savurdu. Bir süre daha pencereden

dışarıyı izledikten sonra yatağına girip önce eşinin, daha sonra da kendi üstünü hafifçe örtüp gözlerini kapadı.

Araçlar Özgür'ün oturduğu mahalleden geçerken yavaşça durdu. Şoför arkasında oturan Özgür'e doğru döndü. "Burasıydı, değil mi?"

"Evet burası," dedi Özgür. Araçtan inmeden Beren ve Duru'ya dönerek "Bugün bende kalsanız iyi olmaz mı? Hep birlikte olalım?"

Beren, "Olur," dedi. Duru da sessizce kafasını salladı onaylayarak. Araçtan inerek Barlas ve Gökalp'in olduğu araca doğru yürüdüler. O sırada onların indiğini gören Barlas ve Gökalp araçtan indi.

"Ne oldu?" diye sordu Barlas merakla.

Özgür, "Bende kalalım bu gece. Ayrılmayalım. İyi gelir hepimize," dedi.

"Olur," dedi Barlas. Onları oraya kadar getiren görevlilere dönerek, "Her şey için teşekkür ederiz," dedi. Diğerleri de teşekkürlerini ederek Özgür'ün oturduğu apartmana girdiklerinde araçlar oradan ayrıldı. Özgür kapıyı açtı ve eve girdiler. Eve girince yorgunluklarını daha da hissettiler. Sırtlarındaki çantaları bir köşeye koyarak girişteki Amerikan mutfağının karşısındaki koltuklara oturdular. Bir süre kimse kimseyle iletişim kurmadı. Duru ve Beren ailesini aramak için telefonlarını çıkartarak diğer odaya geçtiler. Arkalarından Gökalp ayağa kalktı.

“Ben de bir bizimkilerin sesini duysam iyi olacak,” dedi.

“Tamam, selam söyle,” dedi Özgür. Daha sonra ona bakan Barlas’a dönerek, “Ne oldu? Ne bakıyorsun?” diye sordu.

“Sen de arasana? Neyi bekliyorsun?” dedi Barlas. Özgür de ailesini aramak istiyordu ama o an hiç kimsenin aklına gelmeyen, onun aklına gelmişti. Barlas’ın ailesi, yıllar önce yaşanan bir salgın hastalığa yakalanarak yaşamlarını yitirmişlerdi. Barlas’ın arayacak kimsesi olmadığından, Özgür de onu yalnız bırakmamak ve kötü hissettirmemek için ailesini aramak istememişti.

“Uyumuştur bizimkiler. Hem ben onlara yolda mesaj gönderdim, sonra konuşurum,” diye cevap verdi Özgür. Barlas’ın yaşananlardan sonra daha da fazla acı çekmesini istememişti. Arkadaşlarının içeriden aileleri ile konuşmalarını duymaya başlayınca Özgür ayaklandı.

“Hadi kalk, yatakları hazırlayalım,” dedi Barlas’a elini uzatarak. Barlas da Özgür’ün uzattığı eli sıkıca kavrayarak koltuktan kalktı ve yataklarını almak için başka bir odaya gittiler. Duru, Beren ve Gökalp telefon konuşmaları bitince tekrar içeri döndüler. Özgür ve Barlas yatakları hazırlamıştı. Onların geldiğini gören Özgür:

“Karnı aç olan var mı?” diye sordu. Kimseden ses çıkmadı. “Uyuyalım o zaman,” diyerek yerdeki yatağa kendini bıraktı. Herkes yataklara girmişti. Telefonlarıyla sosyal medyada yayılan kendi isimlerinin geçtiği yangın

haberlerini kontrol ediyorlardı. Barlas bir anda yatmakta olduğu yatağından sıçrayarak doğruldu.

“Ne oluyor?” dedi Beren korkarak. Diğerleri de meraklandı.

“Ne oldu Barlas?” dedi Duru.

Barlas, “Mustafa Hoca bizden bahsetmiş. Sosyal medya hesabında bizimle ilgili yazı paylaşmış!” diye heyecanla arkadaşlarına telefonunun ekranını gösterdi. Bu paylaşım, ufak da olsa onları mutlu etmişti. “Yarın ona bir mesaj göndereceğim!” dedi Barlas.

“Fazla ümitlenme. Binlerce mesaj gidiyordur Mustafa Hoca’ya,” dedi Özgür üstünü örterek.

Hepsi tekrar kafalarını yastıklarına koydu ve gözlerini kapattı. Barlas, bir süre daha haberlere bakarak vakit geçirdi. Onun da gözleri kısılmıştı artık. Telefonunu sessizce yanına bıraktı. Yatağından yavaşça doğrularak Duru’ya yaklaştı. Derin bir iç çekerek onu kokladı ve tekrar uzandı. Koltukta yatmakta olan Duru’nun elleri, yerde yatan Barlas’a doğru kıvrılmıştı. Barlas, Duru’nun elini tutarak gözlerini kapadı. Gecenin karanlığında, pencereden onlara uzanan sarı sokak lambasının ışığı, kalplerindeki sıcaklığı yansıtıyor ve kararmakta olan dünyaya ışık tutmaya çalışan bu beş arkadaşı temsil ediyordu. Belki bu, karanlığı tamamen aydınlatmaya yetmeyecekti ancak ışık, her zaman bir umuttu. Yaz yerini kışa devredecekti. Sıcaklık bunun tam tersini gösterse de takvimler kışa hazırlığa başlamıştı.

Sabah olduğunda onu rahatsız eden bir sinek ile uyanan Mustafa Hoca yüzünü yıkamak için lavaboya girdikten sonra mutfağa indi. Eşi, her zamandaki gibi ondan önce uyanmıştı. Mutfakta kahvaltı için bir şeyler hazırlıyordu.

“Günaydın,” dedi Semiha Hanım pijamalarıyla yanına gelen Mustafa Hoca’ya.

Mustafa Hoca gülümseyerek, “Günaydın canım,” dedi. Eşi kahvaltı hazırlamaya devam ederken o da rutin hâline gelen mail kontrolü için bilgisayarını açtı. En üstte olan Marko’nun mesajını görür görmez okumaya başladı.

“Sevgili Mustafa; ben iyiyim, umarım sen de iyisindir ancak burada iyiye giden bir durum yok. Tarım krizi devam ediyor. Gıda sıkıntısı başladı. Temiz su çalışmaları devam ediyor. Bunun önüne nasıl geçilecek bunu araştırıyorlar. Yanlış karar vermemelerini umuyorum. Makalenı okudum. Yazdıklarına katılmamak mümkün değil. Ellerine sağlık! Bazı ülkelerin, suni yağmur konusunu gündeme getirdiği kulağıma geldi. Bosna’da böyle bir söylem henüz yok, umarım hiçbir zaman da olmaz. Önceliğimiz ağaçlar, ne kadar yatırım yaparsak az! Zararlı gazlara da çare bulmak lazım. Sen kirli suların tekrar kullanılması ile ilgili bir şey söylemiştin. Ah benim zeki dostum! Seninle hem fikir olmak paha biçilmez bir duygu. Doğaya istediğini vermemiz lazım. Hızlı hareket etmek ama aceleci

kararlardan kaçınmak en iyisi olacak. Kurula sunmanın zamanı geldi. Sosyal medyada da bununla ilgili hareket başlatmalıyız. Başka çaremiz yok Mustafa. Sevgiler.”

Semiha Hanım çayları doldurduktan sonra gözlerini bilgisayar ekranından ayırmayan ve gözlüksüz olan Mustafa Hoca’ya baktı.

“Hadi sofraya! Hem gözlüklerin nerede senin?”

“Geldim!” diyerek hızla Marko’ya cevap yazan Mustafa Hoca mesajını gönderip masasından kalkarak mutfak masasına eşinin yanına gitti.

Semiha Hanım gözleriyle eşini süzerken Mustafa Hoca düşünceli tavırlarla uzaklara bakarak birkaç lokma ağzına attı. Kendini daha fazla tutamayan ve meraklanan Semiha Hanım Mustafa Hoca’nın gözlerine doğru el salladı.

“Burada mısın?”

“Evet, evet iyiyim,” dedi Mustafa Hoca.

Semiha Hanım elini Mustafa Hoca’nın yanağına koydu.

“Benimle her şeyi paylaşabilirsin. Bunu biliyorsun değil mi?”

Mustafa Hoca gülümseyerek, “Evet hayatım, biliyorum. Çok aç değilim, bir kahve içelim,” dedi ve masadan kalkarak kahve makinesini açtı.

Gözlerini ilk açan Duru oldu. Sağ kolunun uyuşmuş olduğunu fark etti. Kolunu yavaşça kaldırmaya yeltenince hemen altında yerde yatan Barlas'ın elini tuttuğunu gördü. Yüzündeki rahatsızlık, yerini tebessüme bıraktı. Elini yavaşça Barlas'tan almaya çalışırken onu da uyan-dırmış oldu. Gözlerini açar açmaz karşısında Duru'yu gören Barlas, "Günaydın güneşim, sabah sabah gözleri-mi kamaştırdın," dedi. Barlas'ın sesine uyanan ve onun yanında yerde uyuyan Özgür bir gözü kapalı bir şekilde hafifçe sırtarak, "Sana da günaydın canım," diyerek Barlas'a sarıldı. Duru kahkahasını elleriyle kapatmaya çalışırken Barlas, Özgür'ün kollarının arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

"Sabah sabah bu aşk da ne!" dedi Gökalp esneyerek, ardından Beren de uyanıp yerde boğuşan Barlas ve Özgür'ü gördü. Duru'nun daha fazla kahkahasını tutmasına gerek yoktu. Hepsi gülerek Barlas ve Özgür'ün üstüne atladı ve birbirleriyle boğuşmaya başladılar.

Mustafa Hoca kahvesini yapmış, masasına tekrar oturmuştu. Bu sefer gözlüğünü takmayı ihmal etmemişti. İstanbul'da yüksek lisansını tamamlamaya çalışan en gözde öğrencisi Ada'yı görüntülü arıyordu. Ada bu aramaya karşılık verdi.

"Günaydın hocam. Sizi gördüğüme çok sevindim!"

Ada yirmi yedi yaşında; beyaz tenli, gür sarı saçları

ve yeşil gözleriyle zekiliğinin de yanı sıra çok güzel bir kızdı. İki erkek kardeşi olan Ada, ailenin en büyük çocuğuydu. Ailesinin maddi durumunun oldukça kötü olması, onu bir yandan eğitimini tamamlarken bir yandan da çalışmaya mecbur bırakmıştı. Babasından defalarca şiddet gören Ada, yaşadıkları şehirden uzakta okuma kararı alarak ailesinden kopmuştu. Kardeşlerine olan özlemini hissettiği anlarda, ailesinin yanına ziyarete gitme düşüncesine kapılsa da babasıyla olan kötü anıları onun bu fikrine engel oluyordu. Mustafa Hoca'yı örnek alarak yetişen, aynı alanda eğitim alan ve gelecek vaat eden bir öğrenciydi. Mustafa Hoca'nın asistanlığını yapmak dışında, İstanbul'da Coğrafya üzerine yüksek lisansını tamamlamaya çalışan aynı zamanda geçinmek için garsonluk yaparak para kazanmak zorunda olan biriydi.

“Günaydın Adacığım! Seni görmek de öyle, nasılsın?”

“İyiyim hocam, siz nasılsınız?” dedi Ada, Mustafa Hoca'nın yüzündeki huzursuzluğu fark edince onun da enerjisi biraz düştü.

“Ben de iyi sayılırım. Bakanlıktan bir haber var mı?”

Ada'nın yüzü daha da düşmüştü. “Evet hocam var ama maalesef olumsuz. Görüşmeyi reddettiler.”

“Anlıyorum,” dedi Mustafa Hoca. Bir süre sessiz kaldıktan sonra elindeki kalemi masaya bırakıp, “Marko'yu aramamız lazım. Bir saniye onu da arayayım. Umarım açar.”

“Tabii hocam bekliyorum!”

Bir süre arama devam etti. Arama kapanacağı sırada Marko görüntülü aramaya bağlandı. Marko, “Selamlar Mustafa. Seni görmek ne güzel Ada!” diyerek konuşmaya katıldı.

“Sizi görmek de öyle. Hoş geldiniz!” dedi Ada sevinçle.

Mustafa Hoca da arkadaşını görünce kendisini biraz toparladı. “Marko, sevgili dostum. Nasılsın?”

“Teşekkürler dostum. Galiba haberler kötü! Biliyorsun altınca hissim kuvvetlidir!”

Ada ve Mustafa Hoca ufak bir süre duraksadı. Mustafa Hoca kafasını sallayarak cevap verdi. “Evet, bakanlık görüşmeyi kabul etmedi. Ada elinden geleni yaptı.”

“Sorun yok! Şimdi ne yapacağız? Planımız nedir?” diye umutlu bir tavırla sordu Marko.

“Bilmiyorum dostum! Senin aklında bir şeyler var mı?” dedi Mustafa Hoca mahcup bir surat ifadesiyle.

Marko, “Bakanlığın olumsuz cevabını tahmin etmeme rağmen ikinci bir plan düşünmemiştim açıkçası,” diyerek cevap verdi.

“Anlıyorum, haklısın tabii. İstersen bir süre düşünelim,” dedi Mustafa Hoca ama Ada’nın aklında bir fikir vardı. İki hocasının da onun fikrine ne gibi bir tavır takınacağını düşünüyordu. Özgüvenini toplayarak söze girdi.

“Müsaade ederseniz benim bir fikrim var.”

Düşündüğü gibi olmadı. Mustafa Hoca ve Marko da meraklandı.

“Tabii ki lütfen paylaş!” dedi Marko.

“Sosyal medya günümüzdeki en güçlü iletişim yolu. Eğer yüksek mevkilerle görüşemiyorsak sesimizi buradan duyururuz. İnsanların dikkatini çekersek ve bizim tarafımızda olurlarsa hızlı ve güçlü bir adım atmış olabiliriz.”

Mustafa Hoca koltuğundan doğruldu. Marko’nun da aklına bu fikir gelmemiştir açıkçası, hak verircesine kafasını salladı.

Mustafa Hoca, “Ada! Bu süper bir fikir!” dediğinde Ada’nın heyecandan ve gururdan vücut sıcaklığı yükselmişti.

“Başlayalım o hâlde! Hadi notlarımızı toparlayalım!” dedi Marko.

Boğuşmaca bitmiş, yataklar toplanmıştı. Mutfak masasına kahvaltılıkler çıkartılmış, Özgür’ün çaydanlığı masaya getirmesiyle her şey tamamlanmıştı. Gökalp telefonunu kurcalarken Beren bu durumu merak etti.

“Ne ile uğraşıyorsun?” diye sordu.

“Binlerce mesaj geliyor yangın haberlerinden sonra sizde de var mı böyle bir durum?”

“Evet, ben de baktım epey mesaj birikmiş,” dedi Beren telefonunu göstererek.

Barlas, “Bana da geliyor, şuna baksanıza,” diyerek telefonundaki mesaj kutusunu gösterdi. “Bu arada Mustafa Hoca’ya mesaj attım dün gece uyumadan,” tüm dikkatler Barlas’ın üzerinde toplandı.

“Nasıl yani? Ne yazdın?” dedi Gökalp çayından bir yudum alırken.

“Onun sıkı takipçisi olduğumuzu, bizimle ilgili paylaşımından dolayı mutluluk ve onur duyduğumuzu, ayrıca en kısa zamanda tanışmak istediğimizi de ilettim.”

“Evet benim de aklımdan geçiyordu bir teşekkürler mesajı, iyi yapmışsın,” dedi Duru.

Onlar kahvaltı yaparken bir yandan da televizyon sessiz bir şekilde açıldı. Beren’in gözü son dakika haberine ilişti. Aniden masadan kalkarak televizyonun kumandasını eline alıp sesi açtı, gazetecilere konuşan bakan yardımcısıydı.

“Dünyayı etkisi altına alan ve son zamanlarda afetlere yol açan iklim kriziyle ilgili çalışmalarımız hem ulusal hem de uluslararası toplantılarımızla devam ediyor. Ekonomik ve sosyal olarak tüm dünyayı etkisi altına alan bu kriz; biz devlet yetkililerini, birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu gösterdi. Yıllar önce yaşanan felaketler, aslında bizim birbirimizden ayrılmamamız gerektiğini göstermişti. Şimdi yeniden hep birlikte hareket etmeye karar verdik ve ortak bir kurul kurulacağının müjdesini sizlerle paylaşmak istiyorum. Amerika Kıtası’ndan, Avrupa’dan, Asya’dan, Afrika ve Orta Doğu’dan bilim insanlarının ve devlet yetkililerinin bir araya gelerek ortak çalışma yürüteceği bu kurul, yakın zamanda çalışmalarına başlayacak. Her ülke aslında birtakım çalışmalar yapıyor, biz de kendi ülkemizde çalışmalarımızı yapıyoruz ancak ortak fikir

ve alınan kararlar tüm dünyayı hızlı bir şekilde bu iklim felaketinden kurtaracak. Soru almayacağız, teşekkürler!”

“Demek ortak kurul, işe yarar mı dersiniz?” dedi Beren.

“Neden olmasın? Bilgi alışverişiyle daha hızlı ve etkin bir çözüme kavuşabilirler,” diyerek bakanlığın yaptığı açıklamalara destek verdi Gökalp.

Barlas sessizdi, Duru bu durumu fark etti. “Hey! Barlas? Sen bir şey söylemeyecek misin?”

Barlas, “Umarım olumlu olur. Her ülkenin iklimi, toprak yapısı farklı. Bilemiyorum. Ortak çözümü bulmak zor olabilir. Alınan kararın etkisi de önemli,” dedi kahvaltısına devam ederken.

“Başka çaremiz mi var?” dedi Özgür.

“Yani, yaşayıp göreceğiz,” diyerek televizyonu kapattı Beren.

Mustafa Hoca, Ada ve Marko çalışmalarına devam ediyorlardı. Bakanlığın açıklamasını hep birlikte, Ada’nın bilgisayar kamerasını televizyona çevirmesiyle dinlemiş oldular.

Marko, “Ne dedi?” diyerek merakla sordu Ada’ya.

“Ülkeler arası ortak kurul kurulacağından bahsetti.”

“Bize niye gelmediler?” dedi Mustafa Hoca öfkeyle.

Marko gülümseyerek, “Dostum, bizden daha iyi işler yapabilecek meslektaşlarımız vardır umarım, dua et!” diyerek Mustafa Hoca’ya moral vermek istedi.

“Hocam bölmek istemezdim ama yangınla ilgili mesaj yayınladığınız o gençlerden bir tanesi size mesaj atmış, bilginiz olsun,” dedi Ada.

“Kim o, hangisi? Ne yazmış?” dedi Mustafa Hoca.

“Barlas efendim, Barlas Aslan. Teşekkür etmiş ve sizle tanışmak istediklerini söylemiş.”

“En kısa zamanda tanışmak istediğimi ilet, yakın zamanda bir görüşme ayarla.”

“Tabii ki hocam, nasıl isterseniz.” Ada o sırada bir yandan Marko ve Mustafa Hoca’nın notlarını alıyor, bir yandan da Barlas’a Mustafa Hoca’nın cevabını gönderiyordu. Barlas, telefonuna gelen bildirim ile birlikte koltuktan ayağa kalktı.

“Ne oldu?” dedi Özgür bu ani tepkiden dolayı.

“Mustafa Hoca cevap yazmış, tanışmak istiyor en yakın zamanda!”

Hep bir anda ayağa kalkıp Barlas’ın telefonuna doğru yaklaşarak mesajı bir de kendi gözleriyle görmeye çalıştılar.

Beş arkadaşın yaz ayları, çeşitli aktiviteler ve iş tempolarıyla devam ediyordu. Aşırı sıcaklar; yoğun kuraklığa, hayvan ve bitki ölümlerine hatta insan ölümlerine ve dünya genelinde günlerce süren yangınlara sebep olmuştu. Ülkeler arası ortak Bilim Kurulu oluşturulmuş, kamuoyu ile paylaşılmış ve çalışmalara başlanmıştı. Ülke ekonomi-

leri durdurulamaz bir biçimde zayıflamış, gıda sorunları ve beraberinde açlığı getirmişti. Kırsal alanlardaki durum, kentlere göre daha iyiydi. İnsanlar kendi yetiştirdikleri ürünlerle hayatlarına devam ediyor ve büyük şehirlerde yaşayan insanlara göre daha az kaygı duyuyorlardı. Şimdilerde büyük şehirlerdeki insanların amacı, kırsal yerlere yerleşerek kendi yağında kavrulmaya çalışmaktı. Büyük şehirler, her zaman olduğu gibi toplumsal olaylarda etkinin en çok hissedildiği bölgelerdi. Eskiden çoğu insanın hayali bu şehirlerde yaşamak, kalabalık ve hareketliliğin içerisinde bir hayat yaşamaktı ancak o rüya sona ermişti. Kimsenin birbirine saygısı kalmamış, herkes endişe içerisindeydi. Protestolar başlamış, devletler bir yandan iklim krizinin tahmin edilemez dalgası ile boğuşurken, bir yandan da sert bir biçimde de bu ayaklanmaları bastırmakla uğraşıyordu. Çoğu insan, maaşlarını alamamaya başlamıştı. Sağlık problemleri had safhadaydı. Sağlık çalışanları geçen yıllarda yaşanan salgın felaketinin daha da yoğun hâliyle mücadele ediyordu. İbadethaneler daha da yoğunlaşmıştı. İnsanların dua etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Hiçbir şeyin iyiye gitmediği ve eskisinden daha da kötü olduğu bugün, tüm insanlar, ortak canlı yayınla Bilim Kurulu'nun yapacağı açıklamaya kilitlenmişti. Barlas eski model kasalı aracıyla Duru'yu evinden almış, Beren'in evinin önünde bekliyorlardı. Beren ve Gökalp apartmandan çıkıp arabaya doğru yürüdükten sonra araca bindiler ve oradan uzaklaştılar. Özgür evde tedirgin bir

bekleyiş içerisindeydi. Zil çaldı, kapının gözünden baktığında arkadaşlarını görünce hemen onları içeri aldı.

“Nerede kaldınız?”

“Trafik oldukça kalabalıktı. Herkes eve yetişmeye çalışıyordu sanırım,” dedi Duru. Hepsi birbirinden daha da tedirgindi.

Barlas, “Aç hadi televizyonu!” diyerek televizyonun tam önündeki koltuğa oturdu. Ardından diğerleri de hızla yerini aldı. Bir süre birbirleriyle konuşmadıkları gergin bekleyiş sonrasında açıklama yapmaya gelen Bilim Kurulu basın sözcüsünün, gazeteciler karşısında kürsüye çıkmasıyla heyecanları daha da arttı.

“Herkes iyi akşamlar diliyorum. Farklı ülkelerden bilim insanlarıyla oluşturduğumuz bu kurul, uzun süredir çalışmalarını sürdürmektedir. Bazı spekülasyonlar ortaya çıkmıştı ancak biz hepsini açıklamalarımızla yalanladık. Bugün artık daha fazla sessiz kalmak istemedik ve sizlerin karşısına geçerek çalışmalarımızın amacını, ne gibi kararlar aldığımızı açıklamak istiyoruz. Sessizliğimizi işimize konsantre olmak üzere bozmamıştık ancak bu durum biz bilim insanlarının emeklerini hiçe sayan açıklamalar ile gündeme gelince, bugün sizlere bizi bu krizden kurtaracağını düşündüğümüz, tüm bilim insanlarıyla ortak çözüme vardığımız bu formülü sunmak istiyorum. İnsanlığı bu karanlıktan kurtaracak, iklim dengesini korumamızı sağlayacak, yeniden mutlu olduğumuz günlere dönmemize yardımcı olacak; hayvanları, bitkileri, kısacası tüm doğayı canlandıracak şey yapay yağmurlardır.”

Bilim Kurulu basın sözcüsünün konuşmasını, gazetecilerin aniden ortaya çıkan uğultular ve soruları yarıda kesti. Sözlerine hızlıca devam etmeye karar veren Bilim Kurulu basın sözcüsü, daha yüksek bir ses tonuyla konuşmasına devam etti.

“Arkadaşlar lütfen! Bu formülün içeriğini, nasıl ve ne zaman yapılacağını sizlerle paylaşacağız. Hepinize teşekkürler, iyi akşamlar!” diyerek oradan ayrıldı.

Mustafa Hoca bu açıklamalardan sonra televizyonun kumandasını yere fırlattı. Sinirden küplere binmişti. Burundan soluyordu, evin içerisinde kendi kendine konuşarak turlamaya başladı.

“Asla olamaz, böyle bir şey sonumuz olur! Dünya üzerindeki tüm iklimler farklı! Burada sıcaktan kavrulurken soğuktan donan bölgelere yağmur mu yağdıracaksınız! Sellere davetiye! Yapay yağmurların içerisinde bir sürü kimyasal var! İnsan sağlığına olacak etkilerini araştırdınız mı?”

Eşi, Mustafa Hoca’yı sakinleştirmeye çalışıyordu. “Mustafa kendine gel. Belki içeriğini değiştirirler lütfen bir sakin ol. Hem tekrar açıklama yapacaklarını söylediler. Belki bambaşka bir şekilde hazırlanmışlardır.”

Mustafa Hoca hızla bilgisayarının başına oturdu. Gece geç bir vakit olmasına rağmen Ada’yı ve Marko’yu konuşmaya davet etti.

Özgür'ün evinde durum farklıydı. Bilgileri sınırlı olan gençler, açıklama üzerine tartışmaya koyuldu.

“Peki, yapay yağmurlar fayda edecek mi?” diye sordu arkadaşlarına Gökalp.

“Madem yağmur yağdırmak bu kadar basit, neden daha önce bunu yapmadılar?” diye cevap verdi Özgür.

“Her şey daha kötü olacak. Çok daha kötü,” diyerek titremeye başlamıştı Beren. Onu ilk sakinleştirmeye çalışan Duru oldu. “Negatif düşünmek sana iyi gelmeyecek Beren. Bir şey olacaksa hepimize olacak. Şu an böyle düşünmek için çok erken.”

Barlas aralarında bu konularda en bilgili olan kişi olarak bir süre arkadaşlarının tepkilerini ölçtükten sonra söze girdi. “Yapay yağmurlar, bilimi ikiye bölen bir konu. Çoğu bilim insanı bu konuya pek sıcak bakmıyor. Yapay yağmurların oluşumunda kimyasal maddeler var diye biliyorum. Bunun ne gibi zararları olur araştırma yapmak lazım. Çözüm olabilir mi?.. Belki de evet ama kesin bir şey söylemek için zaman gerekli!”

Beren hâlâ aşırı tedirgin bir şekilde oturmaktaydı. Bacakları titriyordu. Bu durumu fark eden Gökalp, Beren'in yanına oturarak ona sarıldı. “Korkma, biz buradayız. Yanındayız, yan yanayız! Hem bak Barlas'ı duydun. Bu bir çözüm de olabilir. Hemen kaygılanmamalısın.”

Mustafa Hoca, Ada ve Marko görüşmeye başlamıştı.

“Ben de bizim televizyon kanallarından takip ettim açıklamayı. Emin ol bizim gibi de düşünen birçok bilim insanı ve araştırmacı vardır Mustafa!” dedi Marko endişeli tavırlarla.

Mustafa Hoca, “Ada haklı, sosyal medyadan sesimizi duyurmalıyız!” diyerek düşünmeye devam etti.

“Hocam aklıma bir şey geldi,” dedi Ada ve devam etti, “bu yangın haberiyle popüler olan ve herkesin tanıdığı bu beş genç sizinle tanışmak istiyordu. Onlar şu anda bu kadar tanınmışken onlarla iletişime geçip sizin sözlerinizi duyurmak daha da hızlı olabilir.”

Ada haklıydı, harekete geçmek için en iyi yol sosyal medyada popüleritesi olan insanlarla aynı ağızdan konuşmaktı. İnsanlara fikirlerini duyurmak için bu beş genç, ateşi fitilleyen kıvılcım olabilirdi. Tıpkı yangınlar gibi, küçük bir ateş koca bir ormana yayılabilirdi. Mustafa Hoca bu fikri dâhiyane buldu.

“Hemen şimdi, şu an ara!”

Ada şaşırmıştı. “Nasıl isterseniz hocam,” dedikten sonra Barlas’a mesaj attı.

Beren’i sakinleştirmeye çalışırken aniden Barlas’ın telefonuna Ada’nın gönderdiği mesaj geldi. Barlas telefo-

nuna bakıp mesajı okuduktan sonra arkadaşlarına telefonu göstererek, “Gerçek mi bu?” dedi.

“Gerçek ama şu an zamanı mı anlamadım?” diyerek Beren’i gösterdi Gökalp.

Duru, “Televizyondaki açıklamaları izlemedi mi bu adam? Haberi yok galiba,” dedi sitemkâr bir şekilde. Barlas sinirlenmişti.

“Dalga mı geçiyorsunuz arkadaşlar? Mustafa Hoca’nın bu olaylardan habersiz olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?”

Özgür tartışma büyümeden araya girdi.

“Arkadaşlar Barlas haklı hem değişiklik olur hepimize. Bu açıklamalarla ilgili olumlu şeyler söyleyecektir belki de. Aklımızdaki soru işaretlerini ona da sormuş oluruz. İyi olmaz mı Beren?”

Beren bu fikri mantıklı buldu. Mustafa Hoca’nın söyleyecekleri onu rahatlatabilirdi. Hepsi görüşmeyi kabul etmek için onun ağzından çıkacak kararı bekliyor gibiydi.

“Tamam,” dedi Beren. “Olumlu şeyler duymak istiyorum!”

Barlas hemen Ada’ya cevap yazarak iletişim bilgilerini gönderdi. Duru, Beren’in kolundan tutarak onu zorla ayağa kaldırdı.

“Hadi gel elini yüzünü yıkayalım, kendimize gelelim görüşme öncesi.”

Kızlar içeri giderken diğerleri de odaya çekidüzen verdi. Özgür’ün bilgisayarını getirerek Barlas’a verdi.

Kendi hesabına giren Barlas heyecanla arama bekleme-ye başladı.

Gökalp, “Kızlar nerede kaldı? Beren!” diye içeriye ba-ğırды. O sırada bilgisayardan arama sesi duyuldu. Ardın-dan kızlar hızla yanlarına geldi.

Barlas, “Kabul ediyorum?” diye sordu arkadaşlarına. Onaylarını aldıktan sonra biraz fazla heyecan yapmış ol-malıydı ki elleri titreyerek gelen aramayı kabul etti.

Söze ilk giren Mustafa Hoca oldu. “Sevgili gençler, hoş geldiniz!”

“Merhaba hocam, hoş bulduk? Nasılsınız?” diyerek hızla cevap verdi Barlas. Mustafa Hoca teşekkürlerini ilettikten sonra onları Marko ve Ada ile tanıştırdı.

“Bu en yakın dostum ve meslektaşım Marko. Kendisi Bosna Hersek’in, Saraybosna şehrinde yaşıyor. Çalışma-larımızı beraber yürütüyoruz. Bizim ortak çalışmalarımı-zın köprü görevini üstlenen aynı zamanda benim de asis-tanım olan güzel öğrencim Ada İstanbul’da yaşıyor ve şu an yüksek lisans yapıyor.”

Barlas da arkadaşlarını ve kendini tanıtırken koyu bir sohbet oluşmuştu. Yangın haberlerinden de konuşulduk-tan sonra son çıkan haberlerle ilgili konuyu Özgür açtı.

“Hocam açıklamaları izlemiştinizdir. İnanın ne düşün-düğünüzü çok merak ediyoruz. Telaşlanmalı mıyız yoksa bu yapay yağmurlar bir çözüm olacak mı?”

Mustafa Hoca’nın elbette ki bir fikri vardı ama bunu onlarla paylaşmak ne kadar doğru olur bunu bilmiyordu.

Henüz hayatlarının en güzel yaşlarında olan bu gençlerin gözlerinin içindeki parlaklığı fark ettikçe herhangi olumsuz bir şey söylemek istemiyordu. Bu durum onu büyük bir ikilemde bırakıyordu. Bugün olmasa da yarın veya bir başka gün yaşanabilme ihtimali olan durumları öğrenecekler, belki de bu durumların içerisinde kendileri de olacaklardı. Kararsızlığını hızlıca kendi mantık süzgecinden geçirdikten sonra onları ürkütmeden, birtakım fikirleri beyan etmeye karar verdi.

“Evet izledim. Biz de Marko ve Ada ile bu açıklamalardan sonra hızlıca görüşme kararı aldık ve şu an buradayız. Ben ve Marko iklim krizinin bizlere yaşatacağı olayları çok önceden tahmin etmeye başlamıştık; tıpkı diğer bilim insanları gibi. Ben burada Marko ise Bosna’da bakanlıklardan birçok kez randevu talep ettik ama geri dönüş alamadık. Makaleler yazdık, insanlara ulaşmaya çalıştık ancak yine de başarılı olamadık. Pes etmek gibi bir niyetimiz yok. Şimdi de bu yapay yağmurların ne gibi olumlu ve olumsuz durumlar doğurabileceğinin araştırmasını yapıyoruz. Bizim çalışmalarımız bu krizin doğaya, doğanın istediklerini vermekten başka çare olmamasıyla ilgili. Tabiat, yapay olan çoğu şeyi kabul etmeyecektir.

Yapay yağmurlar, uçakla bulutların tohumlanması sistemine dayanıyor. Bu tohumların içeriği de çok önemli. Bazı ülkelerin kimyasal maddeler kullandığını biliyorduk ama şimdi tüm dünyaya aynı anda yapılması planlandığı için farklı maddeler de ekleyebilirler. Her ülkenin iklimi

farklı. Bazen bu tohumlanmış bulutlar aşırı rüzgâr sebebiyle yön değiştirebiliyorlar. Düşünün, yağmurun bir yerde aşırı şiddetli olduğu fakat bir diğer yere yağmadığını. Bu beraberinde tarım krizine, şehirlerin zarar görmesine ve ölümlere bile yol açabilir. Tohumların içerisindeki kimyasallardan dolayı yağmurların insan sağlığına etkilerini anlatmak istemiyorum bile,” Mustafa Hoca konuşmasına ara verip bir bardak su içmeye çalışırken Marko bu boşluğu doldurmak için söze girdi.

“Yani eğer bizim söylediğimiz çözümler yerine böyle bir şey gerçekleşirse sonucunu tam kestiremiyoruz. Belki de ülkelere göre bu yapay tohumlamayı ayarlayıp farklı etken maddelerle bu işi başlatacaklar ve yararlı olacak. İnsan sağlığına etkisi için de bir çözüm bulabilirler. Bunların hepsini sadece umut ediyoruz.”

Mustafa Hoca Marko’nun sözlerine katılırcasına kafasını salladı.

“Belirsizce, Bilim Kurulu’nun ikinci açıklamalarını bekliyoruz yani hocam,” dedi Barlas kafasını karışmış bir şekilde.

Mustafa Hoca, “Kesinlikle, biz yine de açıklama gelene kadar sosyal medyada kendi doğrularımızı duyurmak için elimizden geleni yapacağız. Sizden de yardım istiyoruz,” diyerek gençlerden yardım talebinde bulundu.

Barlas bir saniye bile düşünmeden, “Nasıl bir yardım hocam? Elbette elimizden gelenin fazlasını yapmaya çalışacağımızdan şüpheniz olmasın,” diyerek cevapladı.

“Marko ve benim açıklamalarımı destekleyici mesajlar paylaşmanızı istiyoruz. Şu anda sosyal medyada herkes sizlerden bahsediyor. Sizden çıkacak sözler, insanlar için kıymetli.”

“Hocam sizin sözleriniz daha kıymetli lütfen böyle konuşmayın,” dedi Özgür utanarak.

Mustafa hoca bir süre gülümsedi. “Sadece sizler ve sizin gibiler için evlat. İnandıkları doğrulara bağlı kalanlar ve buna göre yaşayanlar, doğrunun değişkenliğine asla inanmazlar. Ben hayatım boyunca bunun için savaş verdim. Özellikle bu bahsettiğim insanları yanımıza çekmemiz lazım, sonrası kolay.”

Mustafa Hoca’nın bu sözlerinden sonra bir süre sessizlik oldu. Söyledikleri bir süre düşünmelerine sebep oldu. Ada sessizliğini bozarak, “Bilim Kurulu’nun ikinci açıklamasından sonra tekrar görüşme olsa iyi olabilir hocam. Hem sosyal medyadaki çalışmalarımızı da değerlendirebiliriz,” dedi.

“Ben ve arkadaşlarım çok memnun olduk hocam. Sizleri görmek mükemmel bir deneyimdi. Marko Hocam sizi tanımak da öyle.”

“Bana hoca demeyin lütfen. Hiç haz etmem!” dedi Marko ve kahkahalar koptu.

“O hâlde hoşça kalın!” diyerek görüşmeyi sonlandıracak olan Barlas, Ada’dan son bir söz bekledi ayıp olmaması adına.

“Hoşça kal Barlas,” dedi Ada sessiz bir ses tonuyla. Ses değişimine kendi de anlam veremedi.

“Hoşça kalın,” diyerek görüşmeyi sonlandırdı Barlas.

Ada’nın sadece Barlas ile vedalaşması Duru’nun pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Gergin bir şekilde Ada’nın taklidi yapmaya başladı. “Hoşça kal Barlas...” Duru’nun taklidini izleyen diğerleri gülmeye başladı ancak bu durum Barlas’ın pek hoşuna gitmedi.

“Şu an konumuz bu mu gerçekten? Helal olsun size, sana da Duru!”

Ada ise kamerayı kapatır kapatmaz hızla lavaboya gidip aynanın karşısına geçti. Ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra aynadan kendisine bir süre baktı. Anlayamadığı bir tuhaflık vardı. Yatak odasına giderek karnını tuttu ve dinlenmek için kendisini yatağa bırakıverdi.

Kış kapıyı çalmaya yakındı. Mustafa Hoca ve Marko, Ada ile birlikte çalışmalarına devam ediyor bir yandan da sosyal medyada yapay yağmurların içeriğinin insanlarla paylaşılması gerektiğini vurgulayan paylaşımlar yapıyordu. Söz aldığı gençlerden de paylaşımlarına destek vermelerini isteyerek daha çok insana ulaşmaya çalışıyordu. Gençler, Mustafa Hoca’nın isteğine karşılık veriyor ve onun paylaşımları yanı sıra kendileri de aynı görüşteki fikirlerini paylaşmaya devam ediyorlardı. Bilim Kurulu, sosyal medyadan gelen tepkilere cevap vermeden çalışmalarına süratle devam ettiler. Son aşamaya geldikten sonra, son basın açıklaması için hazırlıklarını yapıyordu.

Barlas Duru'nun yersiz kıskançlığını kafasına takmıştı ancak can sıkıntısının en önemli konusu ailesine olan özlemiydi. Anne ve babasının şehir dışındaki mezarlarını ziyaret etmek için yola çıkmaya karar verdi. Bu durumu arkadaşlarıyla paylaşmak için onlara haber verdi. Barlas'ın gideceğini duyan ve bir süredir görüşmemelerine üzülen Duru, Barlas'ı aramaya karar verdi. Her zaman olduğu gibi Özgür'ün evinde toplanmışlardı. Tek eksik Barlas'tı.

Beren, "Aramak istiyorsan ara artık, bu konuyu daha fazla uzatmayın. Biz de iyice gerilmeye başladık!" diyerek sitem ediyordu Duru'ya.

"Tek gitmesini istemiyorum ama benim de onunla gitmemi her zamanki gibi kabul etmeyecek," dedi Duru gözyaşlarını silerken. Bu durum oldukça üzmüştü onu. Barlas son dönemlerde iyice kabuğuna çekilmişti. Son yaşadıkları olaydan bağımsız olarak ölüm korkusu onu derinden etkiliyordu. Erken yaşta ailesini kaybetmesi bu travmaya sebep olmuştu. Yaşamayı çok seven Barlas insanların da en güzel şekilde yaşamasını hatta sadece insanların değil evrendeki tüm canlıların huzurla yaşamasını istiyordu. Doğaya olan merakı da bu yüzdendi. Doğayı kucaklayan bir yapısı vardı ama hayat felsefesi doğanın insanları kucaklayıcı olmasıydı. Yaratan doğaydı, öldüren de. İnsanın öldükten sonra toprağa karışmasını, doğanın koşulsuz şartsız kabullenişinden dolayı kutsal sayıyordu. Tek kabullenemediği ailesiz büyümekti. Etrafındaki tüm arkadaşlarından farkını arıyordu sürekli. Bunun için bir

günah işlediğini düşünüyor ama bulamıyordu. Kendisini hatırlayamadığı bir yaşta kaybetmişti ailesini, günaha karışabilme ihtimalini yine de olası görüyordu. Bilmediği bir şey vardı: Yaratan, sadece işlemiş olduğu günahlardan dolayı değil, diğer insanların da aynı acıları çekmemesi için o acıları yaşatmış olabilirdi.

“Sen yine de son kez bir ara, hatta al benden ara,” diyerek elindeki telefonu Duru’ya uzattı. Duru telefonu alıp Barlas’ı aradı.

Çantasını hazırlayan Barlas evi son kez kontrol ederek kapıya doğru yöneldi. O sırada cebindeki telefonu çaldı. Özgür’ün aradığını görünce açtı.

“Efendim Özgür?”

“Barlas...” dedi Duru tekrar gözünden yaşlar süzülürken.

Duru’nun sesini duyan Barlas omzundaki çantayı yere bırakıp kapının önündeki koltuğu oturdu. Yutkundu. “Efendim Duru?” dedi güçlkle.

“Ben de gelmek istiyorum. Lütfen tek gitme. Korkuyorum!” dedi Duru.

Beren, Duru’nun ağlaması şiddetlenince Özgür’e göz işareti yaparak masadaki mendili uzatmasını istedi. Özgür mendili uzattı. Beren mendili alır almaz koltuktan doğrularak Duru’ya yaklaştı. O telefonla konuşurken Beren onun gözyaşlarını siliyordu. Barlas ise konuşmakta zorlanıyordu. Duru hıçkırarak ağlıyordu.

“Duru ben her seferinde yalnız gidiyorum bunu bili-

yorsun. Ailemle konuşurken rahat olmak istiyorum. Başkası varken rahat edemiyorum,” dedi Barlas.

“Ben başkası mıyım Barlas! Senin yanında olmak istiyorum. Yıllardır kendini bizden dışlıyorsun. Ailen ölmüş olabilir! Seni anlıyorum ama bu senin böyle yapmanı gerektirmez. Hayat devam ediyor ve ben sensiz bir dakika bile geçen bir hayat istemiyorum!”

Duru’nun yanında olan ve konuşmalara şahit olan Gökalp, Beren ve Özgür, Duru’nun Barlas’ın ailesi hakkında söylediği cümleyi duyunca korkarak birbirlerine baktılar. Barlas’ın vereceği tepki gözlerinin önüne gelmişti. Bunu fark etmeyen yalnızca Duru’ydü.

Barlas sinirle oturduğu koltuktan kalktı.

“Beni anlıyorsun öyle mi? Nasıl anlayacaksın! Benim yaşadıklarımı yaşamadan nasıl bileceksin! Aileni görmeye gittiğinde baban sana sımsıkı sarıldığında güvende hissederek mi? Yoksa annen hâlâ seni saçlarınla oynayarak uyuturken mi anlıyorsun benim nasıl hissettiğimi? Ne sen ne de diğerleri anlayabilir beni!” dedi ve telefonu Duru’nun suratına kapattı.

Duru bağıra bağıra ağlayarak Beren’e sarıldı. Özgür ve Gökalp ise sessizliğe bürünmüştü.

Barlas ise yere bıraktığı çantasını tekrar omzuna attı. Evden çıkmadan önce son kez etrafı daha sonra da ceplerini kontrol etti. O sırada her zaman yanında taşıdığı Duru’nun fotoğrafı yere düştü. Fotoğrafını yerden aldı, bir süre baktıktan sonra gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Fotoğrafi koklayarak içine çekti ve daha sonra fotoğrafı tekrar yere bıraktı. Kapıya doğru yönelip evden çıktı. Ayakkabıları giydikten sonra kapıyı kapatıp anahtar ile kilitleyeceği sırada öylece kalıverdi. Tekrar kapıyı açarak içeri girdi, Duru'nun yerde duran fotoğrafını alarak cebine koydu ve evden çıkıp kapıyı kilitledi. Aracına binip hızlıca mahalleden ayrıldı.

Mustafa Hoca'nın her gece olduğu gibi gözüne uyku girmemişti. Masası oldukça dağınıktı. İçi kahve lekeleriyle dolu bardaklar, sayfaları dağılmış kitaplar, birkaç yiyecek çöprü... Saçları dağılmış ve sıcaktan oldukça terlemiş bir hâlde çalışmaya devam ediyordu. Yapay yağmurların faydalı olup olmayacağını herkes gibi o da bilmiyordu. Bu formül, tüm dünyayı bu krizden kurtarabileceği gibi felaketin eşiğine de sürükleyebilirdi. Gözleri uykusuzluk mücadelesini daha fazla dayanamadı. Güçlülle de olsa ayakta durmaya çalışmanın bir anlamı olmayacağını anlayınca masasından kalkıp yatak odasına gitti. Bu gece pencere kenarına oturmayı tercih etmedi. Yatağına girmeden önce her zaman yaptığı bu davranışı o gece yapmamıştı. Sadece dünya iklimi değil insanlar da değişiyordu.

Sabah olduğunda öten kuş sesleri Mustafa Hoca'nın gözlerini açmasına sebep oldu. Sanki bir haykırış gibiydi bu ötüşler. Meraklanarak yatağından yavaşça doğruldu ve pencereye yöneldi. Etrafa bir süre bakındı, herhangi olumsuz bir durum yoktu. Her şeye rağmen içi daralmış hissediyordu. Bir süre sonra pijamalarını değiştirerek odadan çıktı. Eşi çoktan uyanmıştı. Mustafa Hoca aşağı indiğinde eşini mutfak masasında otururken gördü.

“Günaydın.”

“Günaydın canım,” dedi Semiha Hanım. Eşinin pijamalarını değiştirdiğini görünce daha fazla beklemedi. “Üstünü değiştirmişsin.”

Mustafa Hoca, “Evet, biraz yürümek istedim,” diyerek dış kapıya yöneldi.

Semiha Hanım da arkasından gelerek, “Kahvaltı için seni bekledim. Bir şeyler ye de öyle çık madem,” diyerek mutfak tezgâhında hazırlamış olduğu kahvaltılıkleri gösterdi.

Mustafa Hoca'nın içi bu duruma daha da sıkılmıştı ama kendisini aç hissetmiyordu. “Keşke beklemeseydin, pek aç değilim. Sen hemen karnını doyur. Ben de biraz nefes alıp gelirim olur mu?”

Semiha Hanım bu duruma bozulmuştu. Cevap vermeden arkasını döndü ve mutfak tezgâhında hazırlamış olduğu kahvaltılıkleri teker teker masaya koymaya başladı. Mustafa Hoca daha fazla beklemeden ayakkabılarını giyerek evlerinin yakınındaki orman yoluna gitmek için evden ayrıldı.

Barlas ailesinin mezarının olduğu şehre gelmişti. Anne ve babasından ona kalan, doğduğu ve büyüdüğü, yüzlerce anısının olduğu evin önüne gelmişti. Hisleri yol boyunca değişmemiş, daha da yoğunlaşmıştı. Arabasını park edip ineceği sırada mahalleden tanıdıkların uzaktan ona doğru geldiğini görünce arka koltuktaki şapkasına uzanıp güneş gözlüklerini de sildikten sonra dikiz aynasından kendisine bakarak kamufle olduğuna emin oldu. Artık araçtan inebilirdi. Nefesini toparladıktan sonra kapıyı açarak araçtan indi. Mahalleli onu görür görmez incelemeye başladı. Bir süre sonra dikkatleri dağılınca Barlas hızla evine girdi. İçeri girer girmez yaptığı ilk şey, şapkasını ve gözlüğünü çıkartmak oldu. Biraz olsun sakinleşmişti. Özlemine çektiği evdeydi. Hem en mutlu olduğu hem de canını en çok acıtan duvarların arasında gezmeye başladı. Salondaki duvarlarda ve dolapların üzerinde duran ailesiyle birlikte olduğu fotoğrafları sırasıyla eline alarak hasret giderdi. Salondan ayrılarak kendi odasına girdi. Çocukluk eşyaları ve oyuncakları hâlâ odadaydı. Onca zaman geçmesine rağmen hiçbirini kaldırmıyor, eve her geldiğinde onlarla vakit geçiriyordu. Kıyafet dolabını açarak en sevdiği pijamalarını giydikten sonra çalışma masasında duran tek fotoğraf çerçevesini eline aldı. Anne ve babasıyla olan son fotoğrafıydı. Çerçeveyi incelediği sırada gözünden akan bir damla gözyaşı, çerçevenin üzerine damladı. Odasın-

dan çıkararak anne ve babasının yatak odasına girdi. Elindeki çerçeveyi bırakmamıştı, onunla birlikte yatağa uzandı ve gözlerini kapattıktan sonra ağlamaya başladı.

Özgür ve Gökalp yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı ve hâlâ gelmemişti. Beren, Özgür'ün evini temizliyor Duru ise dün yaşanan olayın etkisinden çıkmaya çalışıyordu.

Zil çalınca Beren hızla kapıya yöneldi. Gelenler Özgür ve Gökalp'ti.

"Hoş geldiniz, nerede kaldınız?" dedi Beren. Gökalp'in elindeki poşetleri alıp içindekilere bakmaya başladı.

"Gördüğün gibi sadece yiyecek bir şeyler almadık. Duru'ya bir şeyler almak için biraz dolaştık," dedi Gökalp Beren'in elindeki poşetten peluş oyuncakları alarak.

Beren, "Ne iyi düşünümüştünüz!" diyerek Gökalp'e sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu.

Özgür, Gökalp'in elindeki oyuncuları alarak, "Bunu ben düşündüm, benim fikrimdi," dedi ve tek başına koltukta oturan Duru'nun yanına doğru ilerledi. Duru, Özgür'ün yanına oturduğunu fark edince gözyaşlarını sildi. Özgür peluş oyuncakları ona doğru uzattı. Elinde yalnızca bir kedi ve bir köpek vardı.

"Sana hediye aldık!" dedi Özgür yüz ifadesini değiştirerek gülümsüyordu.

Duru anlamsızca oyuncaklara baktı. “Bunlar ne?”

Beren ve Gökalp’te yanlarına geldi. Gökalp onlara doğru eğilerek oyuncakları Duru’nun elinden aldı. Kediye göstererek, “Bu sensin,” dedi. Daha sonra köpeği gösterdi. “Bu da Barlas.”

“Siz hep kavga edersiniz. İkinizin de karakteri bambaşka, farklısınız,” diyerek gülmeye devam etti Özgür. “Tüm farklılıklara rağmen yıllardır anlaşabiliyorsunuz.”

Duru ağlamaklı gözlerle gülmeye başladı. Duru gülmeye başlayınca üçü de ona sarıldı. Beren, Duru’nun saçlarını okşayarak, “Sadece seni güldürmek istemişler ve başardılar!” dedi. Duru az da olsa toparlanmıştı. İki koluyla üçünü de kapsayabilecek şekilde onlara sarıldı.

“İyi ki varsınız çocuklar!”

Özgür, Duru’nun kollarının arasından sıyrılmayı başarıp ayağa kalkarak mutfığa doğru hızlıca yürüyüp yiyecekleri masaya çıkartmaya başladı.

“Çok açım! Hadi!” diğerleri de Özgür’ün duygusunu paylaşıyordu, mutfığa giderek yiyecekleri hazırlamaya başladılar.

Mustafa Hoca saatlerce ormanda yürümüş ve oldukça yorulmuştu. Etraftaki ağaçların azaldığını fark ettikten sonra yürüyüş yolundan ormanın içerilerine doğru girmeye karar verdi. Kendisini yapayalnız hissediyordu, hiçbir hayvan sesi duymuyordu.

“En ufak bir ses yok!” dedi kendi kendine. Fikir olarak da yalnızdı. Marko başka ülkedeydi, Ada ise başka bir şehirde. Ona destek veren, yanında olduğu hissettirmeye çalışan bir avuç insan vardı. Eşi de onun sonsuz destekçisiydi. Semiha Hanım yaşlandıklarını, hayatları boyunca çok mücadele ettiklerini, Mustafa Hoca’nın artık bu mücadeleyi bırakıp yerini gençlere vermesini istiyordu. Emekliliklerini en güzel şekilde yaşamak tek isteğiydi. Ünlü bir psikolog olan Semiha Hanım, uzun yıllardır mesleğini de yapmıyordu ancak eşi, son nefesine kadar mücadele etmeyi sürdürecekti birisiydi, bunu zor da olsa kabullenmişti.

Hava kararmaya başlamış, koyu ve karanlık bir mavi gökyüzünü kaplamıştı. Mustafa Hoca eve dönme zamanı olduğunu anlamış ve ormandan çıkmaya karar vermişti.

Barlas, saatlerce anne ve babasının yatağından kalkmamış, elindeki fotoğraf çerçevesiyle uyuyakalmıştı. Yavaşça gözlerini açarak yataktan doğruldu. Elinde tuttuğu fotoğraf çerçevesini yatağa bırakarak odadan çıktı. Mutfığa geldiğinde ilk işi dolapları kurcalamak oldu. Yiyecek bir şey aradı ama bulamadı. Şapkası ve gözlüğünü takarak evden ayrıldı.

Semiha Hanım iyice meraklanmaya başlamıştı. Daha fazla dayanamayıp evden çıkarak eşini aramaya karar verdi. O an evin kapısı açıldı ve Mustafa Hoca içeri girdi.

“Neredesin? Telefonunu niye açmıyorsun?”

Mustafa Hoca dudaklarını büzdü. Telefonu sessizde kalmıştı. Semiha Hanım’ın bu tepkisine hak vermişti ancak bu ilk kez yaşanan bir olay değildi.

“Telefonumu sessize almışım, görmedim. Bir şey mi oldu?”

Semiha Hanım televizyondaki haber programını gösterdi. “Bir baksan iyi olur.”

Mustafa Hoca meraklandı. Kaşlarını çatarak televizyonun önündeki koltuğa oturarak sesi yükseltti. Haber programında; ülkeler arası havaalanlarının yoğunluğu, kargo uçakları ile taşınan birtakım gizli eşyalar olduğu gösteriliyordu. Bilim Kurulu üyelerinden bazıları, havaalanındaki görüntülerde dikkatlerden kaçmıyordu. Birtakım hazırlıkların tamamlandığı teorilerini tartışan haber kanalı sunucusu ve canlı yayın konukları, bu akşam yapılması beklenen basın açıklaması ile ilgili net bir bilgiye ulaşmaya çalışıyordu. Sunucu elini kulağındaki kulaklığa uzattı.

“Kesin bilgi mi? Teyit edildi mi?” diyerek rejiyle konuştu. Konuklar ise tüm dikkatini sunucuya vermişti.

Sunucu heyecanlı bir tavırla, “Anlaşıldı!” dedi. “Evet sevgili izleyiciler, birazdan tüm kanalların ortak yayınıyla Bilim Kurulu tarafından bir açıklama yapılacaktır.”

Mustafa Hoca bu sözleri duyar duymaz hemen telefo-

nunu çıkartarak Ada'ya mesaj attı. "Hemen televizyonunu aç!"

Okuldan çıkan Ada otobüs ile eve gidiyordu. Telefonuna gelen mesajı görünce anında cevap verdi. "Ne oldu hocam?"

"Bilim Kurulu açıklama yapacak!"

Ada'nın göz bebekleri büyüdü. Mustafa Hoca'dan gelen mesajdan sonra telefonundan herhangi bir televizyon kanalının canlı yayınına açmaya çalışsa da şarjı bitmek üzereydi. Telefonun kapanmak üzerine olduğunu anlayan Ada, terlemeye başladı. İnanılmaz bir trafik vardı. Sıkışık ve aşırı sıcak olan otobüsün içerisinde şoföre doğru ilerlemeye çalıştı.

"Lütfen müsaade edin!"

Otobüsteki herkes ne olduğunu anlamaya çalışırcasına Ada'nın telaşlı davranışlarını izlemeye başladı. Otobüs şoförüne ulaşan Ada'nın alnından terler akıyordu. "Biraz daha hızlı gidemez misiniz?"

Otobüs şoförü yolu göstererek, "Hanımefendi görmüyor musunuz trafiği! Ne yapabilirim!" diyerek sitem etti.

Ada çevreye bakındığında tüm yolların kapalı olduğunu gördü. Ne yapacağını düşündü.

"İndir beni! Kapıyı aç!" diyerek kapıya yöneldi.

"Hanımefendi, duraklar haricinde yolcu indirmem yasak!"

"İndir beni hemen! Sıcaktan bayılmak üzereyim, hadi!" diyerek bağırdı.

Otobüsten uğultular yükselmeye başladı. “Kadını indirsene kaptan!”

Şoför tansiyonun yükselmesine izin vermeden kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz Ada eve doğru koşmaya başladı. Tüm otobüs Ada’nın arkasından bakıyordu.

Yemek yedikten sonra oturma odasında sıcaktan bunalan Gökalp, Özgür’e çıkıştı.

“Bu eve acilen klima alman gerekiyor. Fırından farkı yok!”

Özgür telefonu ile sosyal medyada vakit geçiriyordu. Gökalp’e cevap verme tenezzülünde dahi bulunmadı. Gördüğü bir mesajdan dolayı bir anda yerinden doğruldu.

“Ne oluyor?” dedi Duru.

Duru’ya da cevap vermeyen Özgür hızlıca televizyonu açmak için kumandaya doğru fırladı.

Agresif hareketlerini anlamaya çalışan Beren gerildi. “Özgür! Ne oluyor söylesene!”

“Bilim Kurulu açıklama yapacak!” dedi.

Hepsi bir anda yerinden doğruldu.

“Başlıyoruz!” dedi Gökalp endişe içerisinde.

Ada evinin bulunduğu apartmana koşarak girdi. Onu telaşlı gören komşusu meraklı gözlerle, “Ada Hanım, iyi

misiniz?” diye sordu ancak Ada cevap vermeden hızla apartmana girdi.

“Ada Hanım? Hey!”

Apartmanda asansör olmasına rağmen merdivenlerden çıkmayı tercih eden Ada, ikişer ikişer merdivenleri çıktı. Evinin kapısına vardığında kalbi sıkışacak gibiydi. Hızla nefes alıyordu. Yorgunluktan kapının anahtarını yere düşürdü. Anahtarı yerden aldıktan sonra kapıyı açarak içeri girdi. Salona girip kumandaya uzanarak televizyonu açtı ve kendisini koltuğa bıraktı. Nefes alıp verişini dengelemeye çalışıyordu, aklına Barlas geldi. Telefonunu çıkartarak hemen Barlas’ı aradı. Defalarca çaldıktan sonra Barlas açmayınca telefonunu tekrar koltuğa koydu.

Herkes televizyonlarına kilitlenmişti, belki de bir ilk yaşanıyordu. Dünya genelindeki tüm kanallar, ortak canlı yayınla açıklama yapacaktı. Barlas’ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı. Telefonu sessizdeydi. Alışveriş yaparken etraftaki bazı insanların garip hareketi onu kuşkulandırırsa da ne olduğunu anlayamamıştı. Herkes eve yetismeye çalışıyor, bazı insanlar sokak kenarlarında telefonlarından televizyon kanallarını açmış, açıklamayı merakla bekliyordu.

Canlı yayın başlamış, gazetecilerin ve yüzlerce kameranın olduğu alana basın sözcüsü gelmişti. Mikrofonu bir süre kontrol ettikten sonra talimat almayı bekledi. Yanına yaklaşan bir görevli, kulağına bir şeyler fısıldayarak uzaklaştı. Beklenen talimat basın sözcüsüne gelmişti.

“Sözlerime yeryüzündeki tüm insanlara selam göndererek başlamak istiyorum. Her şeyden önce şunu belirtmek isterim ki dünya var olduğu sürece insanlık da var olacak. Bu dünyayı yaşatmak ise birbirimize sımsıkı bağlı kalmaktan ve ortak kararlar almaktan geçer. Yıllardır yaşanan ve bizi gelecekte daha da zorlayacak olan bu iklim krizinin hazırlıklarını tamamladık. Tüm ülkelere hazırlanan kapsülleri güvenli bir şekilde gönderdik. Son ülke hazırlığını tamamlayana kadar bu süreci başlatmadık ve şimdi hazırlıksız ülke kalmadığını içtenlikle söyleyebilirim. Şimdi ise size yapay yağmurların içeriğini ve sizleri şaşırtacak olan başlangıç tarihini söylemek istiyorum!”

Basın sözcüsü kürsüdeki sudan bir yudum içerek boğazını temizledi. Alnındaki teri de eliyle sildikten sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı.

“Bilinen yapay yağmurların içerisinde: amonyum nitrat, kadmiyum iyodür, bakır sülfür, kurşun iyodür, karbondioksit buz ve gümüş iyodür bulunmaktadır. Bunlardan bazılarının, insan sağlığına zararlı maddeler olduğunu biliyorduk ve yan etkilerini yok etmeyi başardık. Daha önceden de belirttiğimiz üzere, uçaklar aracılığı ile bulutlara bırakılan tohumlar sayesinde suni yağmurları yağdırabiliyorduk. Ancak bazen, istediğimiz sonucu alamıyorduk. Yağmur yağdırmanın kesinliğini sağlamak için bu maddelere kimyasal eklemeler de yaptık. Bilim insanlarının uzun uğraşları ve deneylerle test edilmiş şekilde ayarladık, içiniz rahat olabilir.”

Bir gazeteci onlara mikrofonlar dağıtılmadığı için sesini bağırarak duyurmaya çalıştı.

“Eklediğiniz maddeleri kamuoyuna açıklayacak mısınız?”

Basın sözcüsü, herkes bu soruyu duysa da gazetecinin sorusuna bir cevap vermedi. “Bu sistem yarın sabah gün doğumuyla tüm ülkelerde aynı anda başlatılacak. Yarın tüm insanlık için tarihi ve devrim niteliğinde bir gün olacak. Teşekkürler.”

Basın sözcüsü kürsüden ayrılırken basın ordusu da arkasından soru sorarak onu takip etse de tüm sorular cevapsız kalmıştı.

Mustafa Hoca buz kesmişti. Eşi Semiha Hanım ondan bir tepki bekliyordu.

Beren, Özgür, Gökalp ve Duru ise iyice belirsizliğe düşmüştü. Hepsi telaşlanmıştı. Açıklamaları izleyen Ada'nın da onlardan farkı yoktu.

“Barlas'a ulaşmamız lazım!” diyerek ayaklanan Duru, evin içerisinde turlayarak cevap alamamasına rağmen arka arkaya Barlas'ı aramaya başladı.

Barlas sonunda eve gelebilmişti. Yiyecek almaya çıkmasına rağmen büyüdüğü şehirde biraz gezinmek istemesi, eve geç gelmesine sebep olmuştu. Telefonunun hiç çalmadığını ve mesaj da gelmediğini eve gelince fark etti ve telefonunu çıkardı. Onlarca aramayı gördü, bunlardan

biri de Ada'nın cevapsız çağrısıydı. Elindeki poşetleri mutfak masasına koyduktan sonra bir sandalyeye oturdu. Duru'nun onlarca araması, onu aşırı derecede kuşkulandırmıştı. Hemen Duru'yu aradı. Telefonu, Barlas tarafından aranan Duru anında telefona yanıt verdi.

“Neredesin sen?”

“Biraz gezdim, kafam dağılsın istedim. Karnım da acık...”

Duru, Barlas'ın cümlesini yarıda kesti. “Barlas hemen buraya dönmen lazım! Bilim Kurulu'nun açıklamasını izlemedin mi!”

Barlas evde televizyon olmadığını o an fark etti.

“Televizyon yok bu evde, ne oldu?”

“Barlas, yarın sabah yapay yağmurları başlatıyorlar. Ne olur ne olmaz, hemen dönmen lazım!” dedi Duru ikna etmek için yalvarırcasına.

“Daha ailemin mezarına gitmedim Duru! Sonra gelirim!”

Barlas'ın bu sözünden sonra bir süre duraksayan Duru, onu tekrar kırmamak için bir şey diyemedi. “Ne olacak şimdi?” demekle yetindi.

Barlas, “Öncelikle sakın olun. Ben yarın gün doğumuna yakın mezarlığa giderim, zaten sonra hemen yanınıza döneceğim,” diyerek Duru'yu sakinleştirmeye çalıştı. Duru korkuyordu, yağmurların etkisi ne olacak bunu kimse bilmiyordu. Duru'nun hâlini gören Özgür, telefonu onun elinden aldı.

“Kardeşim, lütfen kendini tehlikeye atacak bir şey yapma. Gelebileceğin en kısa sürede burada ol. Direkt benim eve gel. Anladın mı?”

Barlas da gerilmeye başlamıştı. Derin bir nefes çekerek, “Merak etme Özgür, yarın öğleye doğru yanınızda olacağım,” dedi.

Özgür’ün elinden telefonu alan Gökalp, telaşını belli etmemeye çalışarak, “Barlas, Mustafa Hoca’dan bir ses yok mu?” diye sordu. “Onunla görüşemez miyiz?”

Barlas Ada’nın onu aradığını hatırladığında aklına da bir fikir geldi. “Ben şimdi Ada’yı arayacağım ve senin numaranı vereceğim, bir görüşme ayarlasın. Telefonunu arayan bir numara olursa hemen aç!”

Gökalp, “Tamam bekliyoruz!” diyerek telefonu kapatıp Duru’ya uzattı.

Beren de ayaklanmış, yerinde oturamıyordu. “Neyi bekliyoruz?” dedi Gökalp’e.

“Mustafa Hoca ile görüşeceğiz. Hepiniz sakın olun, ben de çok gerginim ama bir de Mustafa Hoca’yı dinleyelim,” diyerek Duru’nun elini tuttu Gökalp.

“Duru, o yarın burada olacak. Merak etme, ona güven!” Duru gözleri dolmuştu, sadece başını sallayabildi. Beren ise Duru’ya sarılarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Mustafa Hoca oturduğu koltuktan kalkarak bilgisayarcının başına geçti. Ada ve Marko’ya ulaşmaya çalışacaktı.

Semiha Hanım da mutfaktan bir sandalye getirerek onun yanına oturdu.

Mustafa Hoca'nın çağrısına ilk cevap veren Ada oldu.

"Hocam?"

"Ada, Marko gelene kadar bekleyelim evladım," diyerek kitaplarını ve notlarını masaya döken Mustafa Hoca, bir hazırlığa başlamıştı.

Ada, "Nasıl isterseniz hocam," dedikten hemen sonra telefonu çalmaya başladı. Arayan Barlas'tı. Mustafa Hoca telefon sesini duymuştu. Ada'nın açmak için izin istemesini beklemeden, "Açabilirsin," dedi. Ada telefonu açtı.

"Merhaba Barlas!"

Mustafa Hoca, Barlas'ın ismini duyduğu an duraksadı. Gençler onun aklından çıkmıştı. İşini bırakarak Ada'nın konuşmasını dinlemek için bilgisayar başına geri döndü.

"Merhaba Ada, aradığını yeni gördüm."

"Evet, basın açıklamasını dinle diye aramıştım," dedi Ada çekingen bir tavırla. Barlas'ın sesini duydukça karnına kramp giriyordu.

"İzleyemedim. Mustafa Hoca'dan bir haber var mı? Görüşme şansımız var mı? Şu an yoğundur gerçi."

Ada, "Şu an kendisiyle görüşmedeyim, bir saniye," dediği anda Mustafa Hoca, zamana karşı yarışircasına cevap verdi.

"Görüşmek mi istiyor?"

"Evet hocam."

“Hemen onları da bağla!” dedi Mustafa Hoca. Ada, Barlas’ı göreceği için mutlu olmuştu. O gerginlikte bile yüzündeki anlamsız tebessümü gizleyememişti.

“Seni alıyorum görüşmeye!”

“Ben arkadaşlarımdan uzaktayım, onlardan birinin numarasını yazsam onları da davet edebilir misin?”

Ada, “Tabii,” dedi. “Sen numarayı yaz, ben seni alayım o sırada.”

Barlas, Gökalp’in numarasını yazdıktan sonra telefonu kapattı ve Ada’dan gelen isteği tekrar kabul edip görüntülü bir şekilde konuşmaya dahil oldu. Ada, Barlas’tan sonra Gökalp’i aradı.

Gökalp, Özgür, Duru ve Beren sessizce oturmuş, Masanın üzerinde duran Gökalp’in telefonun çalmasını beklerken gelen telefon onların bekleyişini sonlandırdı. Gökalp, refleksle telefonuna uzanarak görüşmeyi kabul etti.

Görüntü açılır açılmaz Duru’nun gözleri Barlas’ı buldu. Barlas da Duru’ya bakıyordu. İkisi de gözleriyle konuşmaya başlamışlardı.

Mustafa Hoca, Marko’yu son kez aradı ve başarılı oldu.

“Eyvahlar olsun!” diyerek görüşmeye katıldı Marko.

“Sakin ol sevgili dostum, henüz hiçbir şey için geç değil,” dedi Mustafa Hoca. “Hepiniz hoş geldiniz.”

Ada, saçlarını toparlarken, “İsterseniz bir özet geçelim hocam, Barlas yayını izlememiş,” dedi. Bu cümle Duru’nun aklında soru işaretleri oluşturdu. Barlas’ın açık-

lamayı izlemediğini nereden biliyordu ve bu anda bile neden Barlas'ı düşünüyordu. Bu sorularının cevabını bu akşam alamayacağını biliyordu, bu yüzden bu düşünceleri bir kenara koydu.

“Ben anlatabilirim!” dedi Duru yüksek sesle.

Ada ve Duru'ya fırsat vermeden, “Düşündüğümüz oldu!” dedi Mustafa Hoca. “Yapay yağmurlar yarın sabah başlıyor, onca karşıt görüşe rağmen vazgeçmediler! Bir de kamuoyundan gizli maddeler eklemişler tohumların içerisine! Hiç iyi şeyler söyleyemeyeceğim çocuklar! Her şeye hazırlıklı olmalıyız. Sadece şunu söyleyebilirim, eski yağmurlar artık yok!”

“Bu ihtimale aylardır çalışıyoruz Mustafa!” diyerek cevap verdi Marko. Ada'nın haberi olmaması onu şaşırttı.

“Evet Marko, insan korktuğu şeyin geleceğini bile bile yaşamalı ve ona hazırlık yapmalı!”

Herkesin kafası karışmıştı. Bu yapay yağmurlar bir felaketin başlangıcı mı olacaktı ve Mustafa Hoca ile Marko yaşanabilecek bu felaketin çözümünü bulmuş muydu, bu cevabı duymayı bekliyorlardı.

Barlas konuşmak için Mustafa Hoca'nın sözünün bitmesini beklemişti.

“Hocam, şimdi ne olacak? Bu yağmurların ne zararı olacak? Ne yapmalıyız?”

Mustafa Hoca, Barlas'ın sorusuna dinlerken notlarına göz gezdirmeye başlamıştı. “Yapay yağmurların son araştırmalarımıza göre insan cildine zararları olabilir, solunum

sıkıntısı da çekebiliriz! Bir de bilmediğimiz yeni kimyasal maddeler eklemişler. Bu yeni maddeler haricinde aslında çözüm olarak Marko ile epey bir yol ilerlemiştik. Ancak yağmurlar yağdığında, örnekler alarak incelememiz gelecek ve ona göre çalışmamıza devam edebileceğiz.”

“Yarın kimse evden çıkmasın!” diye uyarıda bulundu Marko.

Barlas’ın uzakta olması ve yarın yola çıkacak olması arkadaşlarını korkutmaya başladı.

“Barlas?” dedi birdenbire Özgür. “Nasıl geleceksin yarın?”

Mustafa Hoca konuyu anlamaya çalıştı. “Barlas yarın bir yere mi gidiyorsun?”

Endişe içerisinde cevapladı Barlas. “Evet hocam, aile ziyaretine gelmiştim, yarın arkadaşlarımla yanına döneceğim.”

“Bu gece dönemez misin?” dedi Ada. Duru, Ada her konuştuğunda daha da sinirleniyordu. Beren, Duru’nun kolundan tuttu.

“Şu an değil Duru!” diye fısıldadı. Duru burnundan soluyordu.

Barlas, “Yarın mutlaka uğramam gereken bir yer var,” dedi Ada’ya.

Marko kafasını sallamaya başladı. Bu konu onun aklına hiç yatmamıştı. Mustafa Hoca bir çözüm düşünmeye başladı. Notlarını kontrol etti. Barlas’ın yağmura yakalanmaması gerekiyordu. Marko ile olası bir tehlike anın-

da neler yapacakları listesine göz gezdirdikten sonra Barlas'a yapması gerekenleri söyledi.

“Fazla gecikmeden yola çıkman lazım Barlas. Ne ile geleceksin?”

“Arabayla hocam.”

Marko arkasındaki kitaplıktan aldığı notlarını masaya dökmeye başladı. Hızlıca sayfaları çevirdikten sonra aradığı sayfaya geldiğinde durdu.

“Mustafa her ihtimale karşı düşündüklerimizi sosyal medyada paylaşmamız lazım.”

Marko ve Mustafa Hoca dışında herkes bu konuları merak ediyordu. İki bilim insanının hazırlıkları işe yarayacak mıydı? Daha da önemlisi, düşündükleri felaket senaryosu gerçekleşecek miydi? Onlara güvenmekten başka çare yoktu. Zaten yapay yağmurlar işe yararsa korkulan hiçbir şey olmayacaktı.

Mustafa Hoca'nın bir karar vermesi lazımdı. Kötüye hazırlık, her zaman iyiye yol açardı. Yine de insanlarda panik oluşturmamak istiyordu. Kafasını bilgisayar masasına yaslayarak elleriyle saçlarını kaşımaya başladı.

“Hocam biz her zaman yanınızdayız!” diyen Ada, Mustafa Hoca'nın yalnız hissetmesini engellemeye çalışıyordu. Semiha Hanım da sessizliğini koruyordu. Mustafa Hoca, eşinin varlığını sırtına dokunan el ile hissetti. Semiha Hanım onun sırtını sıvazlıyordu. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, daha fazla beklemedi. Kafasını masadan kaldırdı.

“Biz üstümüze düşeni yapalım Marko. Şimdi söyleyeceklerimizi not alın, siz de sosyal medyada paylaşabilirsiniz ve özellikle değer verdiğiniz insanları uyarın.”

Marko ve Mustafa Hoca haricinde diğerleri hemen not almak için harekete geçtiler.

“Şimdi... Önceliğimiz içeriğini bilmediğimiz bu yapay yağmurlara yakalanmamak. Vücudunuza temas etmemesine dikkat edin! Yağmurla temas kuran her şeyden uzak durun! Canlı veya cansız hiç fark etmez! Varsa eğer yağmurlukla gezin. Yanınızda şemsiye taşıyın. Maske ve şapka varsa daima kullanın. Güneş gözlüğü, deniz gözlüğü gibi gözlükler önemli.

Yarın eğer olur da hiçbir şey eskisi gibi olmamaya başlarsa, yiyecek ve içeceğinizi sınırlı sayıda tüketin. Yapay yağmurlar beraberinde hava değişimlerini getirecek. Aşırı rüzgârlar olabilir. Belirli yerlerde aşırı yağışlar görülebilir. Elektrik sıkıntısı çekebiliriz. Şimdi herkesten isteğim, söylediklerimi yapmak dışında, görüşmeden sonra hemen açık marketlere giderek dikkat çekmeden alabildiğiniz kadar erzak alın.”

“Umarım bu söylediklerimizin hiçbirine gerek kalmaz. Yarın güzel bir güne uyanırsınız!” dedi Marko, kendisi bile bu sözüne pek inanıyor gibi değildi. “Ayrıca, herkes adreslerini yazsın kapatmadan, olur da iletişimimiz kesilirse birbirimizi bulabiliriz.”

“İyi akıl ettin Marko! Evet, ben de şimdi ev adresimi yazıyorum!”

Herkes ev adreslerini yazdıktan sonra Mustafa Hoca son sözünü söyledi.

“Tekrar görüşebilene dek, hoşça kalın!”

Görüşme sona ermişti. Konuşmaların etkisi henüz geçmemişti.

Mustafa Hoca sosyal medya hesabına girerek insanları son kez uyarmak için uzun bir yazı paylaştı. Ardından diğerleri de onun yazısını kendi hesaplarında paylaştılar. Farklı insanlardan da yarın başlayacak olan yapay yağmurlara çığ gibi büyüyen tepkiler geliyordu.

“Hadi, çıkıyoruz!” diyerek masasından kalktı Mustafa Hoca.

Barlas, anne ve babasının yatak odasına gidip yatağın üstündeki fotoğraf çerçevesini eline alarak yatağa uzandı. Bir an önce uyumak istiyordu ancak konuşulanlar kafasını allak bullak etmişti. Ada çoktan evden çıkmış, açık market aramak için yola koyulmuştu.

“Barlas gelene kadar hiçbir gerginlik, korku belirtisi, ağlayıp sızlayan görmek istemiyorum!” dedi Gökalp. “Ben de korkuyorum ama bu bize bir şey kazandırmayacak. En azından yan yanayız!”

Duru ve Beren kafasını sallayarak Gökalp'in dediklerini kabullendi. Özgür ise odasına gidip hızla geri döndü. "Hadi! Acele etmeliyiz!"

Özgür'ün elindeki paraları gören Beren, gözleri ile paraları göstererek, "Bunlar ne?" dedi.

"Zor zamanlar için biriktirmişt看," dedi Özgür. "Herhâlde bu gece en zor zamanımız. Ne kadar erzak alırsak o kadar iyi."

Gökalp, Özgür'e sıkı sıkı sarıldı daha sonra ayakkabılarını giyerek evden çıktılar.

Alışverişten ilk dönen Ada oldu, tek yaşadığı için kendisine yetecek kadar erzak almıştı. Mustafa Hoca ve eşi Semiha Hanım da dışarıda fazla zaman geçirmeden birçok poşet ile eve döndüler. Özgür, Gökalp, Duru ve Beren ise saatler sonra anca eve gelebilmişlerdi. Hepsinin ellerinde onlarca poşet vardı. Bunun sebebi, Özgür'ün evinde bir süre birlikte yaşayacak olmalarıydı. Zaten çoğunlukla da onda kaldıkları için onlar için değişen pek bir şey olmayacaktı. Poşetler, yiyecek ve içecek dışında; piller, el fenerleri, eczaneden alınan ilaçlar, mumlar ile doluydu. Alınan eşyalarını çıkartırken Beren bir anda unuttukları bir şeyi fark etti.

"Bir şey unuttuk!" diye bağırdı.

Duru, Beren'in bu tepkinden dolayı korkmuştu. "Neyi? Neyi unuttuk!"

"Kıyafetlerimizi! Evlerimize gitmemiz gerek."

"Eyvah!" dedi Gökalp elleriyle başını tutarak. "Şimdi ne yapacağız?"

“Bir dakika sakın olur musunuz? Şimdi her şeyi bırakıyoruz, iki sokak arkadaki taksi durağına gidip bir taksiye bineceğiz. Sırayla hepinizin evine gidip almanız gereken eşyaları alıp döneceğiz.”

“Çok mantıklı. Hadi!” dedi Duru tekrar ayakkabılarını giymeye başlarken. Alışveriştten dolayı ne kadar yorgun olsalar da evlerine bir daha gidememe ihtimaline karşılık bazı eşyaları almaları gerekiyordu. Apartmandaki merdivenlerden hızlıca inip kapıdan çıkarak taksi durağına koşmaya başladılar.

Mustafa Hoca, Semiha Hanım erzakları ayırırken evlerinin bahçesindeki odunluğa gidip birçok suntayı evin içerisine taşımaya başladı. Aklında durmak bilmeyen fikirler vardı. Odunluktan taşıyabildiği kadar tahta suntaları eve getirdikten sonra arabasını bahçenin içine aldı. Aracın üstünü koruyucu bir örtü ile kapatıp örtüyü bahçe çimlerine çiviledi. İyice yorgun düşen Mustafa Hoca, tekrar eve girdikten sonra bodrum katındaki ihtiyaç odasına girdi. Yapay yağmur teorilerini duyduğu ilk günden beri bu konu üzerine çalışmaya başlayan Mustafa Hoca, solunum ve insan cildine verebileceği zararlardan korunmak için birtakım ekipmanlar satın almıştı. Bunlardan birisi gaz maskesiydi. Kaybetme veya zarar görme ihtimaline karşılık on adet gaz maskesi, on adet komple içine girilebilen yağmurluk ve kendisini korumak amaçlı bir adet

ruhsatlı silah satın almıştı. Bazılarını yanına alarak ihtiyaç odasının kapısını kilitleyip yukarı, eşinin yanına çıktı.

Gökalp, Özgür, Beren ve Duru sırtlarındaki çantalar ile enerjileri bitmiş bir hâlde Özgür'ün evine tekrar gelebilmişlerdi. Çantaları yere fırlattıktan sonra kendilerini koltuklara bıraktılar.

Beren derin bir nefes aldı. “Ne geceydi ama!”

Diğerlerinin cevap vermeye hâli yoktu, aklında Barlas'tan başka bir şey olmayan Duru hariç. “Uyumamız lazım, çok erken uyanacağız,” diyerek saatine baktı. “Hatta birkaç saat sonra!”

“Duru haklı,” diyerek koltuktan ayağa kalktı Özgür. “Gökalp bana yardım et, yatakları taşıyalım.”

Gökalp de Özgür'ün arkasından giderek yatakları getirmeye başladı. Duru koltukları alan açmak için iteliyordu. Beren de örtüleri koltuklara geçirmeye başlamıştı.

Ada son kez evi kontrol edip pencereleri kilitleyip kapısının arkasına ağır eşyalar taşıyarak dışarıdan açılmasına engel olacak şekilde dizayn ediyordu. Barlas uyuyakalmış, Mustafa Hoca ve Semiha Hanım erzakları ayırdıktan sonra yatak odalarına çıkmak için merdivenlere doğru yönelmişlerdi. Salondaki tahta parçalarını gören Semiha Hanım bir anlam çıkaramadı.

“Bunları ne yapacağız?”

Evin kapısındaki kilitleri kontrol eden Mustafa Hoca, eşine doğru dönerek, “Yarın uyandığımızda işler iyiye gitmezse tüm pencereleri bunlarla kapatacağım.”

Semiha Hanım, bu fikre yorumsuz kaldı. Işığı kapatıp merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladılar.

Yataklar yapılmıştı. Özgür salonun ışığını kapatıp yer yatağına uzandı. Duru, “Barlas’a yarın bir şey olmaz değil mi?” diye sordu tedirgin bir şekilde.

“Merak etme, hiçbir şey olmaz ona!” dedi Gökalp. “Hem kötüyü düşünmemeye çalışın. Biz sadece önlem aldık. Bu hazırlıkların hiç birisine gerek kalmayacak belki de!”

Beren yaklaşan fırtınayı hissediyordu. “Siz yine de dua edin uyumadan.”

Özgür telefonunun alarmını sabah saat beşe kurdu. “Hepiniz alarm kurun, önceliğimiz Barlas olacak. Ne olursa olsun iyi ve kötü, Barlas’ın sağ salim yanımıza gelmesini bekleyeceğiz.”

Özgür’ün uyarısını dikkate alıp diğerleri de alarmlarını kurdu. “İyi geceler hepimize!” diyerek gözlerini kapadı Beren. Diğerleri de gözlerini kapatarak uyumak yerine düşünmeye başlamıştı, yarın sabah hiçbir şey eskisi gibi olmayabilirdi onlar için. Bunu öğrenmek için yapmaları gereken tek şey sadece beklemektir. Bir süre sonra hepsi uyuyakaldı.

Gün, sanki bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmışcasına doğuyordu. Şafaktaki mavilik, yerini sessiz bir karanlığa bırakmıştı. Kuş sesleri yoktu bu sabah. Gök-yüzü, güneşi kapatacak şekilde bulutlara teslim olmuştu. İlk uyanan Barlas oldu. Alarmı savaş sireni gibiydi, onun kolaylıkla uyanmasını sağladı. Gözlerini, uykusuzluğun verdiği güçlkle açmaya çalıştı. Saatler sonra yağmurların başlayacağı aklına geldiği an, yataktan fırlayarak pencereye ulaştı. Hızla perdeyi çektiğinde korkunç manzarayla karşılaştı. Başka bir evrende gibiydi, her zaman gördüğü sabah manzarası yoktu. Gözleri güneşi aradı ancak bulamadı. Güneş henüz doğmamış mıydı yoksa bulutlar mı ona engeldi? Bunu düşünerek perdeyi hızla kapattı ve koşarak merdivenlerden aşağıya indi. Zamana karşı, odanın içerisini hızlıca bir kontrol etti. Bir an telaştan ne yapacağını bilemedi, öylece kalakaldı. Uyanınca yüzünü yıkamadığını fark edince mutfağın musluğunu açarak hemen yüzünü su çarptı. “Kendine gel Barlas! Yapabilirsin!”

Buz gibi soğuk su, onu kendine getirmeye az da olsa yetti. Aile fotoğraflarından birkaçını çantasına koyduktan sonra yolda lazım olacağını düşündüğü dün ev için aldığı erzaklardan birkaçını da sıkıştırıverdi. Güneş gözlüğünü yanına aldı, şapkasını taktı. Evden çıkmak için kapıya yöneldiği sırada son kez boy aynasından kendisine baktı. Pantolon ve tişört giymiş, kafasındaki şapka ve çantasın-

dan başka bir şeyi yoktu. Bu şekilde dışarı çıkmak onu riske atabilirdi. Çantasını kapıya fırlatıp tekrar merdivenlerden yukarıya koştu. Odasına girerek yatağının altındaki bazayı kaldırdı. Eskiden kalma kışlıklarını yere fırlattı ve aralarından bir kazak ve bir tane de kapüşonlu ceket aldı. Tekrar odasından çıkarak aşağıya indi. Çantasını kapının önünden alarak yavaş bir şekilde kapıyı açtı. Gürültü yapmaktan çekindi, kapıyı yavaşça kapatarak sağına ve soluna bakarak sessizce kilitledi. Parmak ucunda arabasına koşarak aracın arka kapısını açtı, eşyalarını arka koltuğa fırlattıktan sonra kapıyı kapatıp şoför koltuğuna oturmak için ön kapıyı açtı. Araca binmeden, belki bir daha görememe ihtimali onun saniyelerce evine bakmasına sebep oldu. Dişlerini sıkmaya başladığı anda arabaya bindi.

Hem sinirden hem de hüzünden gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Hıçkırarak ağlamamak için dişlerini sıkmaya devam etse de gözlerinden akan yaşları kolunun tersi ile silerek arabasını çalıştırdı.

Pencereden esen rüzgârlar, yatak odasındaki perdeleri havalandırırken Mustafa Hoca kurduğu alarmdan önce gözlerini açtı. Sanki hiç uyumamış gibiydi. Tıpkı Barlas gibi o da yatağından kalkarak pencereye ulaştı. Uçuşan perdeleri, elleriyle pencereden uzaklaştırıp kafasını dışarı çıkardı. Etrafta ses yoktu, herkes uyuyor olmalıydı. Gök-yüzü, onu da endişelendirmişti. Derin bir nefes aldıktan

sonra burnundan soluduğu nefesi geri bıraktı. Kafasını camdan tekrar içeri sokarak yatağına dönmek yerine eşi Semiha Hanım'ı uyandırmadan televizyonlarının bulunduğu alt kattaki salona doğru yürümeye başladı. Mustafa Hoca'nın merdivenlerden indiği sırada çıkan gıcırta sesleri, Semiha Hanım'ı rahatsız etmiş olacaktı ki o da gözlemini açıverdi. Yeni uyanmanın verdiği ses tonuyla, "Mustafa?" diye seslense de Mustafa Hoca onu duymamıştı. Mustafa Hoca'nın uzun yıllar boyunca süren evliliklerinde Semiha Hanım'dan önce uyandığı ilk sabah olmuştu.

Dört alarmin aynı anda çalması ile uykusundan sıçrarak uyanan Beren gözünü açar açmaz ilk önce Duru'yu gördü. Duru, gece boyunca uyuyamamıştı. Barlas'ın yanında olmayışı ve bugün başlayacak olan yağmurlar kafasının içini meşgul etmişti. Beren'den hemen sonra Özgür ve Gökalp de uyandı. İlk yaptıkları iş alarmları kapatmak oldu.

"Günaydın," dedi Duru uykulu bir ses tonu ile. Özgür ve Gökalp de Duru'yu gördüğünde uyumadığını yüzünden anlamışlardı.

"Günaydın, günaydın da sen neden uyumadın?" diye sordu Beren. Uyuduğuna pişman olmuştu. Duru'yu yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissetti.

Duru, "Uyku tutmadı," diyerek geçiştirdi.

O sırada Özgür yer yatağından kalkarak apartmandan

dışarıya bakmak için perdeyi çekerek dışarıya bakındı. Etraftaki çoğu apartman dairesinin ışığı yanıyordu. Herkes, bugün çok erken uyanmıştı.

Gökalp, “Nasıl etraf?” diyerek yatağından kalktı ve Özgür’ün yanına giderek o da kafasını pencereden dışarıya sarkıtarak mahalleyi gözden geçirdi.

Özgür kafasını pencereden çekerek, “Gördüğün gibi,” yanıtını verdi. Gökalp de tekrar kafasını içeri çekip pencereyi kapattı.

“Yağmur ne zaman başlayacak?” dedi Duru. Herkes bu soruyu merak ediyordu ancak o, arkadaşlarından daha çok meraklıydı. Canından çok sevdiği Barlas riskli durumdaydı. Ailesinin mezarını ziyaret edip dikkatli ve zaman kaybetmeden dönmesi gerekiyordu.

Özgür kumandayı alıp televizyonu açtı. “Birazdan!” dedi.

Hepsi ayaklanınca Gökalp yatakları sırtlayarak yatak odasına götürmeye başladı.

“Karnımızı doyuracak bir şeyler atalım ağzımıza,” diyerek mutfaktaki buzdolabını açan Özgür, atıştırmak için bir şeyler çıkardı. Beren ve Duru onun dediğini duymamış gibi davranınca, “Kime diyorum?” diye çıkıştı.

Beren, “Hadi kalk canım, aç kalmamalısın. Zaten uykusuzsun!” diyerek Duru’nun kolundan tutarak onu mutfak masasına götürmeye çalıştı.

Barlas ailesinin bulunduğu mezarlığa giriş yapmıştı. Mezarlığın içinde dakikalarca ilerledikten sonra ailesinin

bulunduğu yere geldi. Gözleri ile anne ve babasının mezarını görünce bir an yoldan savrulacak gibi oldu. Arabasını zorlukla toparlayabildi ve aniden frene asıldı. Gözlerini kapatıp derin ve sesli bir nefes aldıktan sonra arabayı tekrar hareket ettirip kaldırımın köşesine yanaştı. Arabasını yanaştırdıktan sonra anahtarı çıkartıp arka koltuktaki ceketini alarak arabadan indi. Şapkası olmasına rağmen ceketini giyerek kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra fermuarını çekti ve ailesinin mezarına doğru yürümeye başladı. Her adımı, sanki istemsizce geri adım atmak istiyor gibiydi. Yaklaştıkça ellerini sıkmaya başlamıştı. Mezarlığın ortasına geldiğinde yavaşça yere eğilerek oturdu.

“Ben geldim,” dedi kapüşonunu ver şapkasını çıkartıp. Elleriyle anne ve babasının mezar taşını bir süre okşadı.

“Size en çok ihtiyacım olan zamanlardı bu dönem belki bilmiyorum. Yanınıza her geldiğimde aynı şeyi söylüyorum belki de. Her zaman yanımda olmanızı isteyişimden de olabilir ama inanın bana hiç iyi değilim. Büyüdükçe boğuluyorum, nefes alamıyorum. Sizi düşünmek istemiyorum ama aklımdan çıktığınız bir an bile yok. Yirmi yedinci yaşım bitmek üzere ama şu an bile dizlerine yatsam, saçlarımı okşasan diye hayal kuruyorum anne. Küçüklüğümde uyumak istemediğim her gece, beni saçlarımda dolaşan büyümlü ellerin uyutuyordu. Korktuğumda sana sığınıyordum baba, hatırlar mısın bir keresinde hayvanat bahçesine gitmiştik. Maymunlardan korkmuştum, arkamı döndüğümde sen beni izliyordun. Sadece hayvanat bah-

çesinde değil, her korktuğumda arkamda olduğunu hissettiğimde, gözlerinin üzerimde olduğunu görünce korkum gidiyordu. Şimdiyse ne geceleri rahat uyuyabiliyorum ne de başıma gelen bir olayda arkamda seni görebiliyorum. Bu yük bana çok ağır geliyor. Arkadaşlarıma bu hissi tarif edemiyorum. Beni anlamalarını istemeyi, benim gibi hissedemeyeceklerini bildiğim gün bıraktım. Beni çok seviyorlar, her zaman arkamda olsalar da aynı hisleri yaşayamıyorum. Alışmak zorundayım biliyorum.”

Bir şimşek sesi duyuldu. Arkasından devam eden gök gürültüleri eşlik etti.

Barlas gözyaşlarını silmedi. Yavaşça gökyüzüne baktı. Yağmur yaklaşıyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Yerinden yavaşça kalktı.

“Gitmem gerekiyor. Ne olursa olsun sizi tekrar görmeye gelmek için elimden geleni yapacağım ama bilin ki bu eskisinden daha zor olacak. Ben gelene kadar, beni burada bekleyin olur mu?”

Barlas, gözyaşlarını silerek anne ve babasının mezar taşlarını öpüp oradan uzaklaştı. Arabasına binmeden önce bir an duraksadı. Bu veda sanki diğer ayrılışlar gibi değildi. İçini garip bir korku kapladı. Arkasını dönüp ailesinin mezarına bakmak istedi ama kendi kendine söylediği bir söz dönmemesine sebep oldu. “Bugün son değil Barlas!”

Arkasına bakmadan arabasına binerek telefonunu sağ koltuktan alıp Duru’yu aradı. O sırada Duru arkadaşları tarafından zorla bir şeyler yemeye maruz bırakılmıştı. Te-

lefonu çalınca arkadaşları ile saniyelik bir göz göze gelişten sonra koltuktan fırladı ve telefona doğru koştu. Onun arkasından diğerleri de ayaklandı.

“Barlas!”

Barlas, Duru’nun sesini duyunca kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı.

“Duru!”

“İyi misin? Her şey yolunda mı? Seni bekliyoruz, hemen gel ne olur!” dedi Duru. Tek isteği, Barlas’ın bir an önce yanlarına gelmesiydi. Yerinde duramıyordu.

“İyiyim Duru merak etme. İşlerim bitti, şimdi yola çıkıyorum. Ben gelene kadar evden çıkmayın. Yağmur kapıda, gökyüzü korkunç! Umarım sadece bolca yağmur yağar...”

“Evet burası da öyle. Evdeyiz merak etme, sen hiç durmadan gelmeye çalış.”

“Çocuklara selam söyle!” dedi Barlas kapatmadan. “Geliyorum aklınız ben de kalmasın. Dikkat edin.”

“Barlas, seni çok seviyorum!”

“Ben de seni çok seviyorum!”

Barlas telefonu kapattıktan sonra ceketini ve şapkasını çıkartıp telefonuyla birlikte sağ koltuğa fırlattı. İşte her şey şimdi başlıyordu. Arabasını çalıştırıp hızla oradan ayrıldı.

Duru telefonu kapatır kapatmaz meraklı gözlerle ona bakarak Barlas hakkında bir şeyler duymak için bekleyen arkadaşlarına, “O iyi, geliyor. Merak etmeyin!” dedi.

Gök gürültüsü ve arka arkaya gelen şimşekler onun başlangıcıydı. Mustafa Hoca haberlerde hiçbir şey bulamayınca evin kapısını açarak bahçeyi kontrol etmek istedi. Semiha Hanım da aşağıya inmişti. Mustafa Hoca gökyüzüne bakmak için kafasını kaldırdığı anda bir yağmur tanesi ile göz göze geldi. Yağmur damlacığı yavaşça yeryüzüne süzülürken Mustafa Hoca geri geri adımlar atmaya başladı. Gözünü damlacıktan ayırmıyordu. Saniyeler içerisinde yağmur damlası yeryüzüyle kavuştu. O an, Mustafa Hoca'da bir meteorun dünyaya çarpması etkisi yarattı.

“Başladı!” diyebildi sadece. Semiha Hanım koşarak yanına geldi. Yeryüzüne kavuşan yağmur damlası âdeta bir öncü gibiydi, arkasından gökyüzünden binlercesi geliyordu. Yapay yağmurlar başlamıştı.

Kapalı olan pencerelerden sesler gelmeye başlayınca dördünün de gözü pencereye döndü. Özgür'ün teni bembeyaz olmuştu.

“Yağmur!” dedi yutkunarak.

Yavaş adımlarla pencereye yürümeye başladılar. Dışarıda bir Azrail kol geziyor gibiydi onlar için. Pencereye yavaş yavaş yaklaşırlarken Gökalp, Beren'in kolundan tuttu.

“Sakın dokunmaya kalkmayın!” dedi

En sonunda yapay yağmurlarla yüzleştiler. İnanılmaz bir yağış vardı. Pencereden dışarıya bakmaya başladılar. Sokakta kimse yoktu, birçok mahalleli evinin penceresinde yağmuru seyrediyordu. Beren’in gözüne bir köpek yavrusu takıldı. Yağmurda ıslanmaya başlamıştı. Havlıyordu. Bu ses normal bir ses değildi. Yardım çığlığı ve acı çekiyormuş gibi bir sestti.

Beren, “Köpeğe bakın! Şurada!” diye bağırdı.

Köpek sağa sola savrularak ne yaptığını bilemeden bağırırken kendisini yere bıraktı. Üzerine yağan yağmurlar nefesini boğuyor gibiydi, saniyeler içerisinde sesi kesildi. Beren çığlık atıp ağlamaya başlayınca Gökalp onu sarıp başını göğsüne sardı.

“Bu da ne böyle!” dedi Özgür, korku dolu gözlerle. Bir vahşete tanıklık etmişlerdi.

“Gördüklerime inanamıyorum!” dedi Duru bir eliyle duvardan destek alarak ayakta durmakta güçlük çekiyordu. O sırada tam karşı binadan bir adam, apartmanın kapısından fırlayarak köpeğe doğru koşmaya başladı. Yağmur teniyle temas ettikçe vücudunun farklı bölgelerini kaşıyarak köpeğin yanına varabildi. Köpeği incelerken o da vücudundaki sızlamalara dayanamayıp bağırmaya başlayınca, insanların bakışlarındaki korku gittikçe yükseliyordu. Yerdeki köpeğin ölmüş olduğunu anlayınca apartmana geri dönmek için koşarken aniden kendisini yere bıraktı.

Önce göğsünü tutup daha sonra boğazını sıkmaya başladı. Âdeta onu boğmaya çalışan biriyle mücadele ediyor gibiydi.

Penceresini açan bir kadın bağırmaya başladı. “Yardım edin! Lütfen ona yardım edin!”

Özgür, Duru’yu pencere kenarından uzaklaştırdı. “Bakmayın artık siz de!” diyerek Gökalp’i uyardı.

“Bir şey yapmamız lazım Özgür!” dedi Duru. “Adamı ölüme terk edemeyiz!”

“Saçmalamayı bırakın! Görmüyor musunuz ne hâle geldiler!” diyerek ağlamaya devam etti Beren.

Özgür sağa sola adımlar atarak saçlarını kaşımaya başladı. Düşünüyordu.

“Biz herkesten daha tecrübeliyiz! Sakin olun! Bunların olabileceğini biliyorduk!” dedi Gökalp sesini yükselterek. “Mustafa Hoca ne anlattı bize!”

Özgür, Mustafa Hoca’nın adını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Gözleri de sabitti. Aklına bir şey geldiği her hâ-
linden belliydi. Kafasını yavaşça Gökalp’e çevirdi. “Yağ-
murluk!”

Özgür’ün söylediğini ilk başta anlamayan Gökalp, “Ne yağmurluğu?” diye sorduktan sonra, Özgür’ün ne demek istediğini sonra anladı. “Sakin! Aklından bile geçirme!”

“Neyi?” diye bağırdı Duru. “Şifreli konuşmayı kesin!”

Özgür yatak odasına koştu.

“Özgür saçmalamayı kes!” dedi arkasından bağırان Gökalp. “Buna izin vermem!”

Özgür odasındaki yağmurluklardan bir tanesini giydi. Komple giyilen bu yağmurluğun için de, yüz kısmı da korumalı ve şeffaf bir kumaştan oluşuyordu. Zor nefes alınsa da etrafı görebilmek ve yağmurdan korunmak için işe yarayan bir kıyafetti. Yağmur botlarını giyerek odasından içeriye geri döndü. Kapıya doğru yönelirken Gökalp önüne geçti.

“Özgür! Bu bir intihar olur! Mustafa Hoca haklı çıkmazsa ne olacak!”

“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Bu bir kıyamet! Ömür boyu bu evin içerisinde zaten yaşayamayız, bugün olmasa da hepimiz zamanla öleceğiz. En azından şansımızı deneyelim,” diyerek kapıyı açmaya çalıştı.

“Adamı ne yapacaksın?” diyerek kapıyı açmasına izin vermeyen Duru, “Nasıl taşıyacaksın?” dedi.

“Sürükleyerek!” dedi Özgür. Olayın şokunu atlatamayan Beren tepki veremiyordu. Duru’nun da ondan aşağı kalır yanı yoktu. “Sizi seviyorum çocuklar!”

Hepsi Özgür’e sarıldı. Belki Özgür’e izin vermemeleri gerekiyordu ama yaşananlara kendileri de inanamıyordu. Bir filmin içerisinde gibiydiler. Özgür, kapıyı açtıktan sonra koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Duru kapıyı kapatır kapatmaz pencereye koştu. Gökalp ve Beren de yanına gelerek Özgür’ü beklemeye başladılar.

“Ne yapıyoruz biz ya! Ne oluyor!” diyerek sinirden duvarı yumrukladı Gökalp. Kısa bir bekleyişten sonra Özgür görüş açlarına girdi.

Yağmurluğun içinde nefes almakta güçlük çeken Özgür, hızlı adımlarla yerde hareketsiz bir biçimde yatan adama doğru yürürken üstüne yağan yağmur tanelerinin sesini duydukça daha da geriliyordu. Ölümden kaçmak yerine onunla yüzleşmeyi tercih edince gerçek yaşamla yüzleşmişti Özgür. Artık emindi, ondan korkmadıkça ölümün gerçekliği onun zihnini meşgul etmiyordu. Şimdiden kafasının içinde bu felakete çözümler üretmeye başlamıştı bile. Bu düşünce silsilesi yerde yatan adamla yüz yüze geldiğinde yok oldu. Yerde yatan genç adamın vücudu morarmaya başlamıştı. Ona doğru eğilerek önce nabzını kontrol etti, bir belirti yoktu. Genç adamın ölümlü, ona bir darbe daha vurdu. Kafasını yere eğdi. Çaresiz, yenilmiş ve yorgun. Gözlerini kapatıp o an kendisini de yağmurun altına bırakması gelmişti. Gözlerini kapatıp sadece yağmurun sesini dinlerken bir ok gibi fırlayıp yağmur damlaların arasından süzülerek ona doğru gelen bir ses duydu.

“Özgür! Hadi!”

Bağırın Gökalp’ti. Özgür gözlerini tekrar açtığında mücadelesinin henüz bitmediğini, hatta yeni başladığını fark etti. İçine bambaşka bir güç giriverdi. Arkasına dönüp evin penceresine doğru baktığında, Gökalp’e sarılmış Beren’i ve Duru’yu gördü. Görüşünü, yağmurluğunun yüz kısmını delercesine yağan yağmurlar kapatınca hemen yanındaki adama doğru dönüp koltuk altlarından kavrayarak apartmana doğru sürüklemeye başladı. Adam

oldukça ağırdı, Özgür ise bir o kadar sıska. Hayatı boyunca taşımak zorunda kaldığı en ağır yükü, göğsü nefes alıp vermekten daralana kadar zor da olsa taşıyarak apartmanın içerisine getirmeyi başardı.

Barlas puslu ve bulutlarla kaplı olan havada hızla yoluna devam ederken arabasının camına düşmeye başlayan yağmur taneleriyle âdeta pusuya düşürülmüşçesine sersemleyerek direksiyonu sağa ve sola çevirerek irkildi. Arabayı yoldan sapmadan toparlamayı başarmıştı.

“İşte başladı!” dedi. Arabasının sileceklerini açtıktan sonra gaza daha da yüklendi. Çok olmasa da gitmesi gereken daha yolu vardı.

Mustafa Hoca ve Semiha Hanım çoktan içeriye girmişti. Oturdıkları ev şehirden biraz uzak olduğu için yaşananlardan haberleri yoktu. Mustafa Hoca’nın aklına Ada geldi. Cebinden çıkardığı telefonuyla hemen onu arayacaktı ancak ana ekranındaki mesajları görünce gözlerini kapattı.

“Haklı çıkmamalıydık! Hayır haklı çıkmamalıydık!” diye bağırarak Mustafa Hoca, eşini korkuttu.

“Ne oldu Mustafa?” dedi Semiha Hanım. “Bir haber mi var?”

Mustafa Hoca, “Yüzlerce mesaj gelmiş!” diyerek telefonunu gösterdi. “Yağmur temas ettiğini öldürüyor.”

“Ne! Nasıl olur!” diyerek olduğu yere çöktü Semiha Hanım.

“Ada’yı aramam lazım,” Mustafa Hoca bir süre telefonda bekledikten sonra telefonunu koltuğa fırlattı. “Al-

lah kahretsin!” Tam o an telefonu çalmaya başladı. Koltuğa koştu ve telefonu açtı. “Ada! İyi misin evladım!”

Ada, korktuğu belli etmese de belki de şu ana kadar en kötü ses tonuyla konuşuyordu hocasıyla. Ağlamaklıydı da. “Hocam, burası berbat durumda!”

“Ne oldu anlat, sen evde misin?”

Ada nefes nefeseydi. Kendi kendisini teselli etmeye çalışıyordu. “Hocam, İstanbul artık girilmeyecek bölge. Dışarıda savaş hâli var, yağmur temas ettiğini yok ediyor!” diyerek evinin penceresinden dışarıyı baktı tekrar. Korkunç bir manzara vardı. Yerde yatan insan bedenleri, yağmurluk ve şemsiyelerle bağırان insanlar, onları zapt etmeye çalışan güvenlik güçleriyle doluydu her yer.

“Sen sakın olmaya çalış. Seni gelip oradan alacağız. Ben gelene kadar evden çıkma! Erzaklarını idareli kullan!” diyerek Ada’nın sakinleşmesini sağlamaya çalışan Mustafa Hoca, önce kendi sakinliğini sağlamalıydı. Yaşanılanları ne kadar önceden tahmin etmiş olsa da kendisini içinde bulunca düşündüğü gibi hissettirmiyordu.

“Hocam şu an dışarısı hiç güvenli değil, ben idare edirim. Bir açıklama gelene kadar bekleyelim,” dedi Ada. Hocasının onun yanına gelmesini intihar olarak görüyordu, haksız da sayılmazdı.

“Seni tekrar arayana dek dikkatli ol!” diyerek telefonu kapattı Mustafa Hoca. Çaresizlik ve elinden bir şey gelmeyişi onu çileden çıkarmıştı.

Barlas yağmur başlayınca arkadaşlarını ve Duru’yu aramak için telefonu eline aldı. Rehberinden Duru’yu

seçip arayacağı sırada telefonu çaldı. Arayan Ada'ydı. Barlas aramayı kabul eder etmez Ada'nın ağlayan sesini duydu.

“Ada? İyi misin?”

“Barlas! Neredesin?” diyerek daha da ağlamaya başladı Ada.

Barlas ne yapacağını bilemedi. Arabayı sağa çekti.

“Yoldayım, arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Sen neredesin?”

Ada, “Evdeyim, yağmur başladı, insanları öldürüyor! Allah kahretsin ki Mustafa Hoca haklı çıktı Barlas! Haklı çıktı!” dedi. “Sakın yağmura temas etme!”

Barlas kalbinden vurulmuşa döndü.

“İnsanlar mı ölüyor?” diyebilirdi sadece. Aklına arkadaşları ve Duru gelmişti.

“Evet!” dedi Ada. “Tam emin değilim ama hem cilde zarar veriyor hem de nefes darlığı yaratıyor.”

Barlas düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. Duyduğu cümleler kulağında çınlamaya sebep olmuştu. Çınlama sesi ve yarattığı baş dönmesi etkisiyle bir süre tepkisiz kaldı. Barlas'ın sessizliği ve cevap vermeyişi Ada'yı daha da endişelendirdi.

“Barlas! Beni duyuyor musun? Orada mısın?”

Ada'nın sesi Barlas'ı kendine getirdi. “Evet, duyuyorum. Eve vardığımda görüntülü bir görüşme ayarlayıp bir plan yapalım. Önce eve varmam gerek.”

“Tamam,” dedi Ada burnunu arka arkaya çekerek. “Kendine dikkat et olur mu?”

“Sen de öyle Ada!” diyerek hızla telefonu kapatıp Duru’yu arayan Barlas her saniye gerilmeye devam ediyordu.

“Aç şu telefonu! Aç!” Duru telefona cevap veremiyordu. Barlas, Duru telefona cevap vermeyince diğerlerini aradı. Onlara da ulaşamayınca çılgına döndü.

“Allah kahretsin! Neden açmıyorsunuz! Neden! Bunun hesabını soracağım size! Allah’ım sen onları koru yalvarırım!”

Barlas duygu geçişleri yaşıyordu. Hem çok öfkeli hem de korkuyordu. Telefonuna cevap alamama sebebi ise Özgür’ün ölen adamı apartmanın içine sürükleyerek getirmeyi başardığını gören Gökalp, Duru ve Beren’in evden çıkarak apartmanın girişine inmeleriydi.

Barlas arabanın gazını kökleyerek yoluna devam etti.

Mustafa Hoca bilgisayarının başına geçmişti. Marko’ya görüşmek için mesaj attı. Bacaklarını sallayarak beklemeye başladı. Semiha Hanım, televizyon karşısına geçmiş haberleri izlemeye koyuldu. Marko’dan dakikalar içerisinde cevap geldi. Mustafa Hoca cevabı görür görmez Marko’yu aradı.

Marko kamerasını açar açmaz yüzündeki endişe görünüyordu.

“Neler oluyor dostum! Burası çok karışık! Orada durum nedir?” Mustafa Hoca kafasını sallıyordu. Bu hiç iyi şeyler olmadığının göstergesiydi.

“Hiç iyi şeyler olmuyor Marko. Bu kadarını tahmin bile edemezdik. Her şey çok hızlı gelişti. Yağmur insanları öldürüyor!”

“Biliyorduk Mustafa. Böyle olacağını söyledik! Burada da işler yolunda gitmiyor. Biraz önce mahallede yağmura yakalanan üç kişi dakikalar içerisinde öldü. Yapay yağmurların tohumlamasında ek kimyasal da kullandıklarını söylediler ve bunu kimseye açıklamadılar. Tahminin nedir? Nasıl mümkün olabilir bu?”

Mustafa Hoca, bir yandan Marko’yu dinlerken bir yandan da masasındaki notlarına göz atıyordu.

“Mümkün. Her şey mümkün artık Marko.”

Marko elleriyle başını tutarak, “Aklım almıyor!” dedi. Ellerini çenesine koyduktan sonra Mustafa Hoca’yı izlemeye başladı. Mustafa Hoca, yapay yağmur hakkındaki notlarını kontrol ediyordu. Mustafa Hoca bir sayfayı detaylıca parmakları ile her kelimenin üzerinden geçerek okumaya başladı. Okuduğu sayfanın sonlarına yaklaşıırken parmağı bir kelimenin üzerinde durdu. Mustafa Hoca’nın kalakaldığını görünce Marko beklemeden sordu. “Ne buldun?”

Mustafa Hoca yavaşça kafasını kameraya doğru kaldırdı. “Gümüş iyodür!”

Marko ellerini çenesinden kaldırdı. Kameraya yaklaştı. “Mustafa, bunu zaten biliyorduk. Suni yağmurun oluşumunda bu en etken madde.”

Mustafa Hoca’nın kastettiği bu değildi elbette. O da

Marko gibi kameraya yaklaştı. “Marko!” diyerek bağırdı. “Daha kesin sonuç almak için ne yaparız?”

Gözlerini çevirip bir süre düşünen Marko, tekrar gözlerini Mustafa Hoca’ya sabitledi. “En etken maddenin dozunu arttırırız!”

Mustafa Hoca kafasını aşağı yukarı sallamaya başladı. “Evet, arttırılmış gümüş iyodür.”

Marko koltuğuna yaslanarak masasına vurmaya başladı. Oldukça sevinçli görünüyordu. “Sen bir dâhisin dostum! Benden daha zeki olmana katlanamıyorum.”

Mustafa Hoca aynı duyguları paylaşıyor gibi değildi, hâlâ durgundu. “Bilmediğimiz bir madde daha eklediler, bundan eminim.” Koltuğa yaslanan Mustafa Hoca saçlarını kaşımaya başladı. Stresliydi, çözümü henüz bulamamışlardı. Marko’nun sevinci de kısa sürdü. Surat ifadesi tekrar bozulmuştu.

“Daha çok çalışacağız, kurtulacağız bu beladan. Bizim çözümümüzü dinlemediler ama bizim kurtuluş fikrimizi dinleyecekler.”

Bu söz, Mustafa Hoca’nın zihnine yer etmişti. Mustafa Hoca “Kurtulacağız!” diyerek masaya bir yumruk vurdu.

Özgür, sürüklediği genç adamı apartmanın içerisine getirdikten sonra kendisini yere bırakarak sırtını duvara yasladı. Yağmura temas etmese de yağmurluk onun zor nefes almasına sebep olmuştu ve nefes nefese kalmıştı.

Merdivenden aşağı ona doğru koşan arkadaşlarını görünce elini havaya kaldırdı.

“Yaklaşmayın!”

“Sen iyi misin? Yağmur temas etti mi vücuduna?” diye bağırdı Gökalp.

Kafasını sağa ve sola salladı Özgür. Konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Hayır,” diyebilirdi sadece.

Duru, Özgür’ün yağmurluktan kurtulması gerektiğini biliyordu. Beren’in gözü ise yerde hareketsiz bir şekilde yatan adamdaydı.

“Öldü mü?”

Yine kafasıyla onayladı Özgür, genç adam çoktan ölmüştü. Vücudu da morarmaya başlamıştı.

“Şimdi ne yapacağız? Bu adamı böyle bırakamayız,” dedi Gökalp. Yavaşça Özgür’e doğru adım attı. “Özgür, sen haklı çıktın. Mustafa Hoca’nın söyledikleri doğruymuş. Bu adamı apartmanın depo katına götürmemiz lazım.”

“Nasıl yapacağız? Tekrar Özgür’e taşıtmayalım,” dedi Duru. “Baksanıza hâline!”

Özgür yorgunluk bir kenara, olayın şokunu hâlâ atlatmamıştı. Duvara yaslanmış, öylece yerde yatan adama bakıyordu.

“Bir fikrim var!” dedi Gökalp. “Burada bekleyin,” diyerek merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladı. Eve girerek Özgür’ün odasının kapısını açtı. Yerde, olay patlak vermeden önce aldıkları yağmurluk ve kışlık botlar

vardı. Hemen yağmurluğu üstüne geçirerek botları giymeye başladı. Yağmurluğu giyer giymez içerisindeki oksijensizliği hissetti. Botlarını bağladıktan sonra koşarak evden çıktı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Beren ve Duru, Gökalp'in ayak seslerini duyunca yukarı doğru bakmaya başladı. Gökalp, yağmurluk giydiğini merdivenlerden inerken unutmuş olsa gerek, ter içinde kalmıştı. Aldığı hızlı nefesler görüş açısını zorlaştırmıştı.

Özgür, Gökalp'in de onun gibi giyindiğini görünce ne yapacaklarını anladı. Gökalp, Özgür'e yaklaşarak elini uzattı.

"Hadi kardeşim, bitirelim şu işi!"

Özgür az da olsa dinlenebilmişti. Gökalp'in uzattığı eli kavrayarak ayaklandı. Özgür, adamın ayakucuna geçerek bacaklarından kavradı. Gökalp de eğilerek genç adamı koltuk altından kavradı ve kafasını Özgür'e çevirdi.

"Bir, iki, üç!"

Aynı anda adamı havaya kaldırdılar. Genç adam oldukça ağırdı. Gökalp, merdivenlerden aşağıya doğru inerken Özgür'ün bu adamı nasıl tek başına taşıyabildiğini düşünüyordu. Apartmanın bodrum katına indiklerinde kullanılmayan küçük bir deponun kenarına adamı yavaşça indirip bıraktılar. Özgür'ün gözleri yerdeydi.

"Hadi dostum!" diyerek elini Özgür'ün omzuna koyan Gökalp, adamın yanından uzaklaşınca deponun kapısını kilitledi ve oradan ayrıldılar.

Beren ve Duru, Gökalp ve Özgür yanlarına geldiklerinde tedirginlikleri hâlâ devam ediyordu.

“Sakın dokunmayın bize!” diyerek ikisi de uyardı Gökalp.

“Dokunmayalım da ne yapacağız böyle?” dedi Beren. Yerinde duramıyordu. “Korkuyorum!”

Özgür sakince, “Eve gidiyoruz,” dediğinde Duru şaşkınlığını gizleyemedi.

“Ne evi? Bu hâlde eve girmeniz mantıklı mı?”

Özgür çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Arkasından ona baktıklarını görünce arkadaşlarına dönerek, “Ne duruyorsunuz? Gelin benimle!” dedi.

Gökalp, gözleriyle Duru ve Beren’e merdivenleri gösterdi. “Vardır bir bildiği hadi,” diyerek Özgür’ün arkasından yürümeye başladı.

Duru ve Beren de merdivenleri çıkmaya başladı. Henüz apartmanın girişindeki merdivenlerden çıkıyorlarken bir korna sesi duyuldu, hepsi apartmanın kapısına doğru döndü. Korna arka arkaya çalıyordu.

“Bu da kim?” dedi Gökalp.

“Ne olur yukarı çıkalım, boş verin.” diyerek yukarı doğru birkaç adım daha atan Beren, arkadaşlarından aynı tepkiyi göremedi.

Duru, korna sesini düşünürken bir anda gözleri büyüdü. “Barlas!” diye bağırarak Duru apartmanın kapısına doğru koşmaya başladı.

Özgür, Duru’nun bir hata yaparak apartmandan dışarı çıkması ihtimalini düşündü.

“Duru bekle!”

Duru'nun kulakları kimseyi duymuyordu. Hayatındaki en hızlı koşuşu olabilirdi. Apartmanın kapısına varır varmaz kapıyı araladı. Apartmanın önünde duran kornaya basmaya devam eden kişi, Barlas'tı.

“Barlas! Barlas geldi!” dedi. Ne yağan yağmurları ne de ölümü aklından geçirdi o an. Arabaya doğru hamle yapmaya çalıştı ama Beren önce davranarak onu belinden kavrayarak sımsıkı tuttu.

“Duru! Dur!”

Barlas arkadaşlarını gördüğünde bir daha kornaya basmadı, şaşkındı. Gökalp ellerini havaya kaldırıp Barlas'a beklemesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Barlas telefonunu yan koltuktan alarak havaya kaldırdı ve onlara doğru gösterdi. Telefonları evdeydi.

“Bizi arayacağını söylüyor. Telefonlarımız evde,” dedi Beren. “Bekleyin hemen geliyorum!”

Beren eve telefonları almaya gitti. Barlas, Gökalp ve Özgür'ün üstündeki yağmurlukları inceledikten sonra şiddetli yağmurdan dolayı görüş açısı zor olan arabanın camlarından mahalleyi incelemeye başladı. Sol tarafta yerde cansız bir şekilde yatan köpeği gördü.

“Neler oldu burada?” kendine sorular sormaya başladı. Tek bildiği yağmura temas etmemesi gerektiğiydi. Tekrar arkadaşlarına doğru çevirdi kafasını. Onları görünce kalbi ısınmıştı. Gökyüzü karanlıktı yağmurlar mermi gibi yağsa da apartmanın kapısı ışıldayarak göz alıyordu. Artık yalnız olmadığını hissetmek ona güç ver-

mişti. Beren aşağıya inmiş, telefonunu Özgür'e vermişti. Barlas elinde telefon, çalmasını bekliyordu ve Beren'den bir arama geldi.

"Barlas, Özgür ben. Sakın arabadan inme! Sakın!"

"Biliyorum kardeşim, ne yapacağız peki?"

Özgür yıllardır olduğu gibi o anda da bir fikir, bir çare bulmalıydı. Barlas'ı yağmurla temas ettirmeden içeriye getirebilmeleri gerekiyordu. Düşünürken yanında ona doğru bakan Gökalp'i görünce, onu baştan aşağı süzdü.

Özgür, "Barlas bekle. Geliyorum," diyerek telefonu kapattı. Telefonu Beren'e verip Gökalp'e iyice yaklaştı. "Üstünü çıkartacağım. Hareket etme," Gökalp nefesini tutarak hareketsiz durmaya çalıştı. Yağmurun ona temas etme korkusu ile âdeta kıpırdamıyordu.

Özgür, elleri dahil tüm vücudunu kaplayan yağmurluk sayesinde ona dokunabiliyordu. Yavaşça yağmurluğun fermuarını açarak Gökalp'e yağmur damlası dökülmeyecek şekilde dışına doğru bükerek, ayak bileklerine kadar indirdi. Gökalp yağmurluğun içerisinden dışarı doğru adım atarak derin bir nefes aldı. Beren, bu fırsatı kaçırmadan hemen ona sarıldı. Gökalp, Beren'in kokusunu hissedince tüm korkusu geçti. Özgür, onları bölmeden Gökalp'in botlarını çıkarıverdi. Duru ise gözlerini kırpmadan sadece Barlas'ı izliyordu. Dış dünya ile bağlantısını kesmiş gibiydi. Onun için her şey, bir film sahnesi gibi ağır çekimde yaşanıyordu. Özgür, kucığındaki yağmurluk ve botları karnına kapatarak eğilmiş bir biçimde tekrar yağ-

murun altına girdi. Barlas'a doğru hızlı adımlarla ilerledi. Barlas da gözlerini Özgür'den alamıyordu. Yaptıkları büyük cesaret isteyen davranışlardı. Çok sürmeden aracın arka kapısını açarak içeri girdi. Barlas arkasını döndü.

“Özgür!”

Özgür gülümsedi. “Hoş geldin kardeşim. Fazla zamanımız yok, oyalanmamamız lazım. Şimdi beni iyi dinle.”

Barlas kafasıyla onayladı.

Özgür, “Koltuğunu bana doğru iyice yatır,” deyince Barlas koltuğunu son noktasına kadar arka koltuğa yatırdı.

“Sırtını direksiyona yasla.”

Barlas direksiyona arkasını dönerek sırtını yasladı. Bacaklarını Özgür'e doğru uzattı.

“Evet, şimdi yağmurluğun içine gireceksin. Dikkatli ve çok yavaş bir şekilde. Islaklığa temas etme.”

Barlas, Özgür'ün dediklerini harfi harfine uyguluyordu. Yavaş hamleler ile yağmurluğun içerisine girmeyi başardı. Artık ikisi de yağmurluğun içerisinden birbirlerine bakıyordu. İstemsiz bir kahkaha kopardılar. Gözlerinden yaş gelene kadar gülmeye başladılar. İkisinin de sinirleri boşalmıştı.

Duru, “Ne yapıyor bunlar?” diyerek arabanın içerisinde gülmekte olan Özgür ve Barlas'a anlam vermeye çalışıyordu.

Gülmeleri, Duru'nun onlara bağırması ile son buldu. “Hey, hadi!”

Barlas botunu da giydikten sonra araçtan inmeye hazırıldı. Onun için farklı bir an olacaktı. Daha önce tatmadığı, tarif edilemez bir duyguyu tadacaktı. Özgür kafası ile inmeleri için onay verince Barlas aracın kapısını açarak indi. Yağmur taneleri, yağmurluğuna şiddetli bir şekilde çarpmaya başlayınca kulaklarını yüksek bir uğultu sardı. Apartmana doğru Duru'nun gözlerine bakarak ilerledi. Alevlerin içerisinde yanmadan yürümek gibiydi hissettiği. Ölümsüz gibi hissediyordu yağmurun altında yürürken. Duru'ya yaklaştıkça bu hisler, yerini aşkın yarattığı kalp çarpıntısı ve karnına giren kramplara bıraktı. Normal şartlarda birbirlerinin boynuna sarılıp bırakmayacakları o buluşma gerçekleşirdi, Barlas yuvaya dönmüştü.

“Artık her şey tamamsa beni takip edin,” diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı Özgür. Duru ve Barlas gözlerini eve çıkana kadar birbirlerinden ayırmadı. Özgür kapının önüne geldiğinde durdu.

“Şimdi!” dedi. Diğerleri onu dikkatle dinliyordu. “Kapıdan duşa kadar olan tüm halıları ve eşyaları kaldırın.” Beren, Duru ve Gökalp sorgulamadan hemen duşa giden bir yol hazırlayarak tüm halıları ve yerdeki eşyaları kaldırmaya başladı.

Barlas, Özgür'ün ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

“Biz ne yapacağız?”

“Direkt duşa. Beraber duş alacağız.”

“Nasıl yani?” dedi Barlas. “Duşa neden giriyoruz?”

Özgür şiddetli bir nefes aldı. Anlaşılan artık daha fazla soru sorulmasına sabredemiyordu. “Temiz su ile yağmurlukları yıkayacağız,” dedi Özgür.

Barlas, “Bazı şeyleri düşünmek için bilim insanı olmak gerekmiyor!” diyerek sırttı. Gökalp yanlarına geldi. “Yol açık,” diyerek kolunu içeriye uzattı.

Özgür ve Barlas birlikte duşa doğru yürüdüler. Arkalarında meraklı gözlerle onları takip eden Duru, Beren ve Gökalp vardı. Özgür banyoya gelince duşa kabinin içini açarak, “Gir,” dedi Barlas’a. Yaptıkları aslında bir nevi denemeydi, denemek zorundalardı. Barlas duşun içerisine girdikten sonra, Özgür de arkasından içeri girip suyu açtı. Kaynar su ile yağmurluklarıyla duş almaya başladılar. Botlarını ve yağmurluğun her kenarını iyice yıkadıktan sonra suyu kapattılar. Duru, Beren ve Gökalp banyonun kapısında onları izliyorlardı. Duştan çıktıktan sonra Özgür kendine güvenerek ve rahat bir tavır sergileyerek yağmurluğunu tek başına çıkartıp bir köşeye fırlattı, ardından botlarını da çıkartarak yağmurluğunun olduğu yere koydu. Şaşkınlık ve sevinç içerisinde Özgür’e baktılar.

Özgür, “İşte bu kadar!” diye bağırdı. Hepsi bir anda Barlas’ın üstüne çullanarak yağmurluğunu ve botlarını çıkarttı. Artık hiçbiri ıslaklıktan korkmuyordu. Özgür’ün, yağmur suyunu temizleme mantığı işe yaramıştı. Yapay yağmur damlalarının içerisindeki kimyasallar temiz su ile yıkandıktan sonra etkisini kaybediyor ve yok oluyordu.

Barlas, üstündekilerden kurtulduğu an Duru ile birbirlerine neredeyse kemiklerini kıracakları derecede sarıldılar. Barlas, Duru'nun saçlarından öpüyordu. Özgür, Beren ve Gökalp de onlara kenetlendiler.

Ayrılık sona ermişti. Beş arkadaş eskisi gibi yan yanaydı. Barlas'ın gelişi ile hepsi kendini toparlayabilmişti. Banyoda birbirlerine sarıldıktan sonra salona geçtiler.

Duru, Barlas'ın omzundan öperek, "Karnın aç mı?" diye sordu.

"Biraz açım. Siz?"

Beren mutfağa ayaklandı. "Biz de acıktık. Hadi bir şeyler atıştırırken konuşalım."

Diğerleri de mutfak masasına oturup bir yandan karnılarını doyururken bir yandan da yaşananları anbean anlattılar. Beşinin de gözlerinin içi parlıyordu. Bir araya geldiklerinde aralarında görünmeyen bir sarmaşık oluşuyor, onları birbirlerine kenetliyordu.

Ada yalnızdı, fazla arkadaşı yoktu aslında buna zamanı olmuyordu. Yoğun okul temposuyla birlikte çalışmak zorunda olduğun için sosyalleşmeye zaman bulamıyordu. Koltuğuna oturmuş ne yapacağını düşünüyordu. Telefonunu eline alarak sosyal medyaya göz gezdirmeye başladı. Tepkiler inanılmaz boyuttaydı. Dünyanın her yerinden korkunç görüntüler paylaşılıyordu. Özellikle Afrika kıtasında ölümler çok yüksek boyuttaydı. İklimler karışmış,

aşırı yağış alan bölgelere de yapay yağışlar eklenince önüne geçilemez felaketler doğurmuştu. Yapay yağmur-
ların tohumladığı bulutlar, çıkan rüzgârlardan dolayı yön
değiştirerek farklı bölgelere de taşınabiliyordu. Bu sebep-
le nadir de olsa yağışsız bir kaç bölge vardı. Ada sosyal
medyada paylaşılan görüntüleri izlerken aniden kapısı
tıklatıldı. Sesin etkisiyle yerinden sıçrayarak telefonu
elinden düşürdü. Telefon kısa bir gürültü çıkardı. Kapının
önündeki her kimse, çıkan sestten dolayı Ada'nın evde ol-
duğunu anlamıştı. Kapı el ile vurulmaya devam ediyordu.
Ada yavaş adımlarla kapıya yaklaşıyordu. Kapıya olan
uzaklığı azaldıkça sesin şiddeti artıyordu. Kapıya vardı-
ğında evin ışıklarını kapatarak kapının gözünden dışarı
baktı. Kapıyı çalan kişi karşı komşusu Yakup'tu. Ada'dan
yaş olarak büyük, otuzlu yaşlardaydı. Kirli ve uzun sakal-
lı, kısa saçlı, orta boylu ve iri bir erkekti. Bir spor salo-
nunda öğretmenlik yapıyordu. Kapıya vururken bir yandan
kendi kendine fısıldıyordu. Apartmandaki diğer insanlar
duymasın diye olabilirdi.

“Ada kapıyı açar mısın?” dedi Yakup. Gözü bir yandan
apartmanın aşağısını kontrol ediyordu.

Ada cevap vermedi. Yakup gözlerini kapının gözüne
dikti. İçeriye görebiliyormuşçasına gülümsedi.

“Ada nefesini hissedebiliyorum, şu an kapının arkasın-
dasın.”

Ada eliyle ağzını kapattı. Tüyleri ürpermişti. Yavaş
adımlarla geri geri kapıdan uzaklaşmaya başladı. Yakup

gülümserken dişlerini sıkmaya başladı. Gülümsemesi sinire dönüştü. Yüzünde yalancı bir gülümseme ifadesi vardı ve bunu gizlemeye çalışıyordu.

“Şu zor günleri beraber geçirebiliriz? Bir ihtiyacın var mı diye sormak istedim. Yalnız yaşıyoruz ikimiz de.” Kapıyı açan olmayınca Yakup bir süre sonra pes etti. Ada’nın kapısından uzaklaşıp koridorun karşısındaki kendi evinin kapısını açtı. Evine girerken Ada’nın kapısına doğru baktı.

“Yine geleceğim Adacığım!” dedi ve kapısını kapattı.

Ada ağlamaya başladı. Koltuğa oturarak dizlerini karnına kadar çekti. Başını dizlerine yaslayarak elleriyle saçlarını yolmaya başladı. Delirmek üzereydi. Telefonu çalmaya başlayınca kafasını kaldırıp yanında bulunan telefonunun ekranına bakıverdi. Arayan Barlas’tı. Ellerini saçlarından çekerek telefona uzandı. Ağlaması da kesilmişti.

“Barlas?”

Barlas, “Merhaba Ada, ben geldim, arkadaşlarımın yanındayım. Mustafa Hoca’dan bir haber var mı?” dedi. Ada’nın hıçkırık seslerini duyunca üzüldü. “Ada iyi misin?” Ada yalnızlık hissini en derinden hissederken bir de Barlas’ın arayıp Mustafa Hoca’yı sorması onu daha da kırmıştı. “İyiyim,” diyebilirdi sadece. Bir yandan burnunu silerken bir yandan da hıçkırıklarını durdurmaya çalışıyordu.

“Hayır iyi değilsin. Söyle ne oldu?” diyerek ısrarla ne olduğunu öğrenmek istedi Barlas.

“Bir şey yok iyiyim, Mustafa Hoca’yı bir arayayım. Müsaitse görüşelim,” diyerek telefonu Barlas’ın suratına kapattı.

Barlas telefonu kulağından çekerek ekrana baktı, görüşme sonlanmıştı. Ada’nın tepkisini anlamamıştı.

Koltukta uzanmış, kafasını Barlas’ın dizine koyan Duru meraklandı. “Ne oldu? Görüşebilecek miyiz?”

“Soracak,” dedi Barlas. Ada’nın o hâli, Barlas’ın kafasını kurcalamaya başlamıştı.

Ada, Mustafa Hoca’yı ararken ayağa kalkarak evin ışıklarını tekrar açtı. Masasında, notlarının üzerinde çalışmalarına devam eden Mustafa Hoca’nın telefonu titremeye başladı. Ada’nın aradığını görünce hemen açtı.

“Ada?”

“Hocam nasılsınız? Bir gelişme var mı? Barlas ve arkadaşları sizinle görüşmek istiyor,” dedi Ada. Mustafa Hoca, Ada’nın sesindeki huzursuzluğu hissetmişti.

Mustafa Hoca, “Olur evladım, sen iyi misin?” dedi gözlerini kısmış bir hâlde.

“İyiyim hocam, sadece bu bekleyiş canımı çok sıkma-ya başladı. Hiçbir açıklama yapılmıyor, insanlar ölüyor. Evde durup daha ne kadar bekleyeceğiz?” diyerek içindkileri boşalttı Ada. Mustafa Hoca bu sözlerden sonra diyecek bir şey bulamadı. O da aynı fikirdeydi. Mustafa Hoca’nın bakışları, Ada’ya hak verdiğini söylüyordu.

“Arıyorum o hâlde hocam.”

“Tamam bekliyorum, ben de Marko’ya bir ulaşmaya çalışayım.”

Ada, Barlas'ı görüntülü aradı. Barlas telefonu çalınca Mustafa Hoca ile görüşeceklerini anlamıştı. Duru'yu yavaşça dizlerinden kaldırdı.

“Arıyorlar.”

Hepsi Barlas'ın yanına sıkışarak oturmaya çalıştı. Marko, onlardan önce davranmıştı. Mustafa Hoca, Marko ve gençleri görünce gülümseyerek, “Herkes iyi mi?” dedi.

“Gördüğün gibi.” dedi Marko. Onun da sıkılmaya başladığı her hâlden belli oluyordu. Kamera açısında onlarca kitap yığını vardı. Belli ki o da Mustafa Hoca gibi gece gündüz bu felaket hakkında çalışmalarını sürdürüyordu.

Barlas bir süre Ada'yı izledikten sonra sanki göz göze gelmişler gibi birbirlerinden gözleri kaçırdılar.

“Sizde durumlar nedir gençler?” diye sordu Mustafa Hoca.

Barlas, “Hocam arkadaşlarım size bazı durumlardan bahsedecekler, belki çalışmalarınıza yön verebilir,” dedikten sonra, Mustafa Hoca ve Marko'nun akıllarında soru işareti olduğu oldukça belliydi. Marko, gözlüklerini takarak kameraya yaklaştı.

Özgür, konuşmak için kameraya yaklaştı.

“Hızlıca özetleyeceğim: Yapay yağmurlar başlayınca biz evimizin bulunduğu sokağı kontrol etmek için pencereden dışarı izlemeye başladık. Sokakta yağmura yakalanan bir köpek, acı acı bağırarak bir süre ses çıkardı. Daha sonra kendisini yere bıraktı.”

Özgür konuşmaya devam ederken Marko ve Mustafa Hoca not almaya başlamıştı.

“Daha sonra, köpeğin yardımına bir adam fırladı. Yağmur’un altına girdiği andan köpeğin yanına gidene kadar sürekli vücudunun farklı yerlerini kaşıdı. Sanki bir böcek ile mücadele ediyor gibiydi. Bir süre sonra o da yere düşerek göğsünü tutmaya başladı, daha sonra da kendi elleriyle boğazını tutuyordu. Sanki görünmeyen bir şey onu boğuyor gibiydi. Yerde kıvranan adam da kurtulmaya çalışıyordu. Ben yağmurlukları ve botları giyip adamın yanına gittim.”

“Ne!” diye bağırdı Marko.

Özgür kafasını sallamaya başladı. “Evet, yağmurluklar işe yarıyor.”

Mustafa Hoca elindeki kalemle hızla bir şeyler yazmaya devam ediyordu.

“Onlara ulaştığımda yerdeki adam da köpek de ölmüştü! Daha sonra adamı sürükleyerek apartmanın içine taşıdım. Arkadaşlarım yanıma geldi. Müdahale edebilir miyiz diye kontrol ettik ama çoktan morarmaya başlamıştı. Onu apartmanın altına götürerek gizledik. Sadece ben değil, Gökalp ve Barlas da temas etti. Eve dönüp yağmurluklarımız ile kaynar suda duş aldık. Yağmurluklarımız temizliklendikten sonra temas ettiğimizde hiçbir şey olmadı.”

Özgür’ün konuşması bitince Mustafa Hoca kalemiyle birkaç saniye daha not aldıktan sonra kalemi bırakıp kameraya döndü.

“Yağmurun içindeki gümüş, insanın ten rengini değiştirebilir. Yağmur, içindeki kimyasallardan dolayı hem cil-

de acı veriyor hem de solunum sıkıntısı yaşatıp öldürüyor. Sadece kaynar su şart değil, yağmurluğu normal su ile de yıkayabilirsiniz.”

“Yağmurluklar işe yarıyor Mustafa, bu şahane bir haber!” diyerek alkışlamaya başladı Marko, her zaman olaylara pozitif tarafından bakardı. Belki de en iyisi buydu.

“Evet, bu konuyla ilgili sosyal medyada bir yazı paylaşacağım!” dedi Mustafa Hoca telefonunu bilgisayarın yanından alarak. Sosyal medya hesabına girerek mesajını yazmaya başladı.

“Yağmurluk hayat kurtarır! Yağmura temas etmeyin!”

Mesajını gönderdikten sonra destek istedi. “Arkadaşlar siz de yayınladığım yazıyı paylaşın. Ne kadar insan bilinçlenirse o kadar iyi olur!”

Herkes telefonunu eline alarak Mustafa Hoca’nın dediğini yaptı.

“Ayrıca!” diye ekledi Mustafa Hoca vurgulu bir ses tonuyla. “Olaylar daha da kötüleşirse beni bulun. Herkes adreslerini yazmıştı, unutmayın!”

Tam o sırada tüm görüntü dondu. Mustafa Hoca, ilk bakışta anlamasa da daha sonra yerinden kalkarak internet sağlayıcı cihazın yanına giderek kontrol etti. Herhangi bir sorun gözük müyordu.

Telefonunu eline alarak hızla Ada’yı aradı. Ada, telefonu çalar çalmaz açtı. “Hocam, interneti kestiler!”

“Sorun bende sanmıştım, hatları da kesebilirler. Ada evden ayrılma. Seni almaya geleceğim evladım!”

Barlas görüntülü konuşma takılı kalınca telefonu kapatıp açtı. İnternet yoktu. “İnternet yok, sizde var mı?” diyerek arkadaşlarının telefonlarını incelemeye başladı. Hiçbirinde internet yoktu. Tam o sırada elektrikler kesildi.

“Ne oluyor ya!” diyerek ayaklandı Duru. Pencereden dışarı bakmaya giden Özgür, sadece karanlığı görebildi.

“Tüm şehir karanlığa gömülmüş. Önce interneti sonra elektriği kestiler. Görmeniz lazım!”

Diğerleri de pencereye doğru gelerek zifiri karanlığı seyretmeye başladılar. Beren, oturma odasındaki mumları alarak teker teker yaktı ve odanın belirli yerlerine yerleştirerek bir nevi odayı aydınlatmış oldu. Arkadaşlarının yanına döndükten sonra mumları gösterdi.

“Aldığımız el fenerlerine gerek yok!”

Onlar pencere kenarından mumları izlerken apartmanın bulunduğu mahalleye zırhlı araçlar giriş yaptı. Konvoy şeklinde arka arkaya ilerliyorlardı. Araçların üzerine megafon bağlanmıştı. Birkaç araç sokak aralarına dalarak gözden kayboldu. Araçlar hızlarını iyice düşürerek yüksek sesle anons geçmeye başladı:

“Sevgili vatandaşlar! Yapay yağmurun etkisini durdurmak amacıyla çalışmalarımız başlamıştır. Güvenlik gereğince elektrik, internet ve iletişim hatları kapatılmıştır. Bir sonraki emire kadar sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir.”

Beşi de birbirlerine bakakaldı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Gökalp. O da dahil, herkesi kötü olan tüm duygular sarmıştı.

Barlas, odanın içerisinde gezinmeye başladı. Diğerleri de mumların yanına oturarak düşünmeye başlamıştı.

“Evde beklesek? Belki her şey düzelir?” dedi Beren, kendisi bile söylediği söze inanmayarak.

“Hâlâ onlara inanıyor musun gerçekten!” diyerek sert bir şekilde masaya vurdu Özgür.

Duru araya girdi. “Biraz sakın olun!”

“Barlas? Aklında ne var?” dedi Gökalp, yerinde duramayan Barlas’a dönerek.

Barlas odanın içerisinde yürümeyi bıraktı. Arkadaşlarına döndü.

“Tek bir seçeneğimiz var: Yarın sabah yola çıkıyoruz. Evde beklemek sadece erzaklarımızın bitmesine sebep olur, Mustafa Hoca’yı bulmamız gerek.”

Yola çıkmanın zamanı gelmişti. Bir şeyler yapabilmek için harekete geçmeleri gerekiyordu. Bilim Kurulu ve ülkeler elbette çözüm arayışlarına başlamıştı ancak sokağa çıkma yasağı, elektrik kesintileri ve haberleşme kanallarının kapatılması insanların dayanma güçlerini zorlaştırmıştı. Herkes, yakınlarından haber almak istiyordu. Bu zor günlerde, insanlar korkularını paylaşarak bastırmaya çalışıyordu. Alınan bu karara uymayacak da birçok insan vardı, yöneticiler bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden tüm güvenlik güçleri artık yirmi dört saat sokaklarda olacaktı. Mustafa Hoca’nın verdiği adres, İzmir’deki yazlık evleri-

nindi. Barlas, Duru, Gökalp, Beren ve Özgür de İzmir’de üniversite okumuş okul bittikten sonra da şehri sevdikleri için kalmaya karar vermişlerdi. Şans, bir nevi yanlarındaydı. Mustafa Hoca’yı bulmak için yaklaşık yirmi beş kilometrelik bir şehir içi yolu atlatmaları gerekiyordu. Mesafeye bakıldığında herhangi bir zorluk görünmüyordu ancak güvenlik güçleri, sokakta herhangi bir canlı istemiyordu. Durmak bilmeyen yağmurlar ise onları en çok zorlayacak olan konuydu.

Her şeyi göze alarak bu yola çıkmaya karar verdiler. Gece boyunca hazırlıklarını tamamladılar. Sabaha birkaç saat kala, gözlerini dinlendirmek için uyumak zorunda kaldılar. Sabah olduğunda onları, zırhlı araçların sokaklardaki anonsları uyandırdı.

“Gün içerisinde tüm evlere ihtiyaç yardımları yapılacaktır. Sokağa çıkmayın, hayatta kalın!”

Özgür, gözünü açmaya çalışıyordu ancak bu biraz zor oldu. Oldukça yorgunlardı ve yeteri kadar uyuyamamışlardı. Yapmaları gereken şey, her şeye rağmen onu kendine getirmişti. Özgür’den sonra diğerleri de yavaş yavaş gözlerini açmaya başlamıştı. Barlas gözlerini açar açmaz doğruca yüzünü yıkamaya gitti. Beren ise yanında uyuyan Duru’ya sarılarak biraz daha uyumaya çalıştı ancak Gökalp ona engel oldu.

“Hadi Beren, hazırlanıp çıkmamız lazım.”

“Tamam tamam,” dedi Beren söylenerek. O da Duru’yu kolundan tutarak kaldırdı.

Barlas yüzünü yıkadıktan sonra tekrar içeri gelerek çantaları kontrol etmeye başladı. Her şeyin alındığından emin olmaya çalışıyordu. Diğerleri de hazırlandıktan sonra hızlıca bir ekipman kontrol yaptılar. Yağmurluk ve botlarını giymişlerdi. Hepsi yağmurluklarının içinde olacak şekilde sırtlarında taşıyacaklarını birer çanta almıştı. Çantalarda ilaçlar, ilk yardım malzemeleri, el fenerleri, kolay ve taşınabilir konserveler ve bir miktar su vardı. Herkes kontrollerini sağladıktan sonra Özgür son kez evini kontrol etti. Elektrik ve su tesisatını kapattıktan sonra geriye yapılacak bir şey kalmamıştı.

“Her şey tamamsa?” diye sordu Duru.

Özgür kafasıyla onayladı. Evden çıktıktan sonra Özgür kapısını kilitleyerek anahtarını çantasının gizli bölmesine koydu. Apartmanda yaşayan diğer insanların duymaması için merdivenlerden yavaşça inmeye başladılar. Komşuların eğer onları görürse ihbar etme ihtimallerine karşılık dikkatli davranıyorlardı. Apartmanın çıkış kapısına geldiklerinde dışarıya çıkmadan önce her biri derin nefesler aldı. Yüzlerindeki saklayamadıkları korkularını, içlerinde daha da derinde ve en şiddetli şekliyle yaşıyorlardı. Birbirlerine olan güvenleri ve cesaretleri, yola çıkmaları için yeterliydi. En önemlisi ise bu beş arkadaşın hayatları boyunca vazgeçemedikleri ortak bir düşünceydi, umut her zaman vardı.

Birbirlerini gözlerine bakarak hazır olduklarından emin olmak istediler. Zaman gelmişti. Duru, Gökalp ve

Beren'in yağmurla tanışacakları ilk andı. Üç arkadaş, Özgür ve Barlas'a göre biraz daha tedirgindi ama yüzleşmekten başka şansı yoktu. Apartmanın kapısından yağmurlara doğru birkaç adım attıkları anda kaçış son bulmuş, yağmurla ilk temas sağlanmıştı. Yağmur bir mermi gibi üstlerine yağıyordu. Hızlıca koşarak Barlas'ın araba-sına bindiler.

Aracın kapılarını kapattıktan sonra arka koltuktaki Gökalp, Duru ve Beren çok hızlı nefes alıyorlardı. İlk temasın etkisi henüz geçmemişti. Şoför koltuğunun yanında oturan Özgür, arkadaşlarına doğru arkasını döndü.

"İyi misiniz?"

Üçü de kafasını sallıyordu, iyilerdi.

Özgür tekrar önüne döndü. "Hadi, gidelim buradan!"

Barlas, Özgür'den onay alır almaz aracı çalıştırdı. Onlar mahalleden ayrılırken aracın sesini duyan biri, pencereden baktı ve gördüğü sivil aracı güvenlik güçlerini arayarak haber verdi. Bu hiç iyi bir haber değildi.

Mahalleden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra yola devam ederlerken Beren, Duru ve Gökalp etrafı seyrediyordu. Caddeler sessizdi. Bazı insanlar, araçlarının üzerini farklı örtüler ile kapatmıştı. Barlas'ın yanında oturan Özgür ise aşırı yağıştan dolayı gözünü yoldan ayırmıyordu. Barlas, görüş mesafesi pek açık olmadığı için olası bir kazadan dolayı aracı hızını kontrol altında tutarak kullanmaya devam ediyordu. Aracın arkasını kontrol etmek amacıyla sık sık dikiz aynasına bakmayı da ihtimal etmi-

yordu. Yine kontrol amaçlı dikiz aynasına baktığı sırada, onlara doğru yaklaşan zırhlı bir araçla göz göze geldi.

“Olamaz!” diyerek bağırdı ve aniden gaza yüklendi.

“Ne oluyor?” diyerek yerinden doğrulan Özgür takılı olan kemerini kontrol etti. Bir yandan da etrafına bakınmaya başladı. “Barlas ne oldu söylesene?”

“Arkamızdalar! Bir zırhlı araç!” dedi Barlas, elleriyle direksiyonu sımsıkı tutar hâlde.

Diğerleri hemen aracın arkasına döndü. Barlas yanlış görmemişti. Bir güvenlik ekibi aracı süratle onlara yaklaşıyordu.

“Şimdi ne yapacağız!” dedi Gökalp. Kalp atışları tekrar hızlanmıştı.

Barlas gözünü yoldan ayırmıyordu. “Bu sokakları iyi biliyorum! Onları atlatmaya çalışacağız!”

Beren nefes almakta güçlük çeker bir hâldeydi. “Çok hızlı gidiyorsun Barlas! Kaza yapacağız!”

“Başka çaremiz yok, arkana yaslan,” dedi Duru. “Birazdan izimizi kaybettiririz.”

Sokak aralarında bir kovalamaca yaşanıyordu. Şiddetli yağmur aracın kontrolünü zorlaştırdığı gibi görüşü de etkiliyordu. Bu durum sadece Barlas için değil, güvenlik ekibine de zorluk yaşıtıyordu. Sürekli ara sokaklara girerek izini kaybettirmeye çalışan Barlas, bir yandan da saklanabilecekleri izbe bir yer arıyordu. Zırhlı araç, mesafesini yakınlaştırmaya başladığında anons yapmaya başladı.

“Olduğunuz yerde durun ve teslim olun! Kurallara karşı gelmeyin!”

Anonsu tekrarlayan araç daha da yakınlaşmaya başladı. Sıradaki geçtikleri bir sokaktaki inşaat hâlinde olan boş bir dükkân Barlas'ın dikkatini çekti. Tekrar çember hâlinde dönüş yaparak ara sokaklardan hızla o sokağa çıktı ve dükkâna girerek arabayı kapattı.

Zırlı araç dükkânın önünden hızla geçerek uzaklaştı. Barlas, izlerini kaybettirdiklerini anlayınca derin bir nefes aldı ve koltuğuna yaslandı.

“Oh... Atlattık!”

Diğerleri de derin bir nefes almış oldu.

“Bizi kaybettikleri için güvenliği daha da arttırabilirler,” dedi Özgür soğukkanlılık ile.

Duru, “Özgür haklı. Yola devam etmemiz lazım,” diyerek arka camdan dışarıyı kontrol etmeye başladı.

Barlas biraz soluklandıktan sonra arkadaşlarının söylediklerine katılarak arabayı tekrar çalıştırdı. Aracı dükkândan çıkarmadan önce etrafını kontrol ederek, “Ara sokaklardan gitmemiz daha iyi olabilir,” dedi.

Özgür ara sokaklardan gitme fikrini mantıklı bulmuştu. “Evet, daha iyi olur. Hadi!” diyerek Barlas'ın bu söylediğini destekledi.

Boş dükkândan ayrılıp ara sokaklardan ilerleyerek yollarına kaldıkları yerden devam etmeye başladılar.

Mustafa Hoca ve Semiha Hanım evin teras katında dışarıyı kolaçan ederek zaman geçirmeye devam ediyorlardı. Teraslarının üstünün kapalı olması onları yağmurdan korumakla birlikte, evin güvenliği sebebiyle de onlara

avantaj sağlıyordu. Evlerinin bulundukları sokakta ilk müstakil ev onlarındı. Sokağın girişinde olmaları, belki de tek dezavantajlarıydı. Bir araç sesi onların duyacakları yakınlığa kadar gelmeye devam ediyordu. Bu sesi ilk duyan Semiha Hanım oldu. Panikledi.

“Mustafa? Duyuyor musun?”

Mustafa Hoca şaşırdı. “Neyi?”

Semiha Hanım sürekli daire çizerek evin etrafına bakmaya başladı. “Bir araç sesi!”

Mustafa Hoca’nın vücut sıcaklığı yükselmişti. Gerilmeye başladı. “Nerede? Görebiliyor musun?” diyerek o da Semiha Hanım gibi çevreyi kolaçan etmeye başlamıştı. İkisi de aynı anda evlerinin önüne yaklaşan zırhlı güvenlik ekibine ait aracı gördüler. Mustafa Hoca eşinin kolundan tutarak yere çekti.

“Eğil!” diyerek fısıldadı.

“Şimdi ne yapacağız Mustafa!”

Mustafa Hoca terasın kapısını göstererek eğilmiş bir hâlde yürümeye başladı. Semiha Hanım da arkasından gelmeye çalışıyordu. Bu pozisyon onları oldukça zorlamıştı çünkü yaşları elliyi çoktan geçmişti. İçeri girebilediklerinde bacakları ağrımaya başlamış ve terlemişlerdi. İkinci kata inerek evin girişindeki bahçe kapısını gören yatak odasına koştular. Perdenin arkasından kendilerini çok göstermeyecek şekilde soğukkanlı davranmaya çalışarak dışarıya baktılar. Zırhlı araç evlerinin önünde durdu. Özel tasarımlı yağmurluk giyen yedi kişi araçtan indi.

Ellerinde otomatik silahlar vardı. Silahları gören Mustafa Hoca hızla evin en alt katındaki depoya koşarken eşi de arkasından geliyordu.

“Sen kapıyı kilitle,” dedi onu takip eden eşine.

Merdivenleri güçlükle inen Mustafa Hoca nefes nefese kalmıştı. Depoya girer girmez kilitli olan dolabı, cebinden çıkardığı anahtarlarla açtıktan sonra alt rafta olan silahını eline aldı ve şarjörünü çıkartarak mermilerini kontrol etti. Şarjör ağzına kadar doluydu. Silahını beline koyduktan sonra dolabı tekrar kilitleyip depodan ayrılarak zemin kata indi. Fazla yorulmuş olmalıydı. Kapının önündeki yemek masasına tutunarak başını öne eğdi ve nefes almaya çalıştı. Kapı gözünden bahçeyi kontrol eden Semiha Hanım elleriyle ağzını kapatarak geri çekildi.

“Geliyorlar,” diye fısıldadı.

Nefesini toparlamaya çalışan Mustafa Hoca, “Sakin ol,” dedi. “Bir şey olmayacak, sen dediklerimi yap,” diyerek eşine bir şeyler fısıldadı. Bir plan hazırlamıştı.

Yedi kişiden dördü, aracın etrafında beklemeye başladı. Diğer üç kişi ise silahları ile bahçe kapısını yavaşça açarak içeri girdi. Silahlarıyla atış pozisyonunda adım adım ilerleyerek evin kapısına doğru yaklaştılar. İki kişi bahçede kalarak silahlarıyla evin etrafını kontrol etmek için durdu. Bir kişi kapıya iyice yaklaştı. Sırtında bir çanta vardı. Çantasını sırtından çıkartarak kapıya yasladı ve zili çaldı. Birkaç saniye sonra Mustafa Hoca kapıyı güler yüzlü bir şekilde açtı. Belli etmese de gözleriyle arkadaki

silahlı ekibe göz gezdirdikten sonra, karşısında duran görevliye bakarak, “Merhaba efendim, buyurun?” dedi.

“İyi günler. Bakanlıktan geliyoruz, size erzak getirdik,” diye cevap verdi uzun boylu, iri ve yüzü maskeyle kaplı olan görevli. Mustafa Hoca gülümsemeye devam ediyordu. Onları gördüğüne çok mutlu gibi bir hâle bürünmüştü.

“Çok teşekkürler! Bu zor günlerde size dua ediyoruz. Allah yardımcınız olsun,” diyerek kapının önünde duran çantayı içeri aldı. Semiha Hanım da kapıya geldi. Mutfak önlüğü takmıştı. Tedirginliğini gizleyemiyordu ama tebessüm etmeye çalıştı.

“Çocuklar içeri gelin, bir çay ikram edeyim.”

“Teşekkürler,” dedi kalın bir ses tonuna sahip ekip lideri. “Hoşça kalın, evden ayrılmayın!” diyerek arkasını döndü. Birkaç adım attıktan sonra durdu. Mustafa Hoca kapıyı kapatacakken ekip liderinin aniden durması, ona her şeyin bittiği anlamışcasına korku duygusu yükledi. Yutkundu ve eşine baktı. Ekip lideri, Mustafa Hoca’ya doğru döndü.

“Özellikle siz, kendinize çok iyi bakın Mustafa Hoca. Bakanlığın ilerleyen günlerde size ihtiyacı olabilir,” ekip lideri, Mustafa Hoca’nın gözlerine baktıktan sonra elini havaya kaldırıp bir işaret yaptı ve herkes arabaya binmek için geri çekildi. Zırhlı araç kapı önünden ayrıldıktan sonra kapıyı kapatan Mustafa Hoca, belindeki silahı masanın üstüne koyarak bir sandalyeye oturdu.

“O son söylediği söz ne demekti?” dedi Semiha Hanım. Bir bardak suyu masaya bıraktı.

“Anlamlı bir mesajdı. Sizi biliyoruz ve takip ediyoruz demek istedi,” diyerek suyu bir dikişte içiverdi Mustafa Hoca. Bakanlığın takibinde olması onu endişelendirmişti. Elleriyle yüzünü ovuşturarak stresini dağıtmaya çalıştı.

Gençler, Mustafa Hoca’nın evine yaklaşmaya başlamıştı. Haberleri olmadan büyük bir tehlikeden kurtulmuş oldular. Peşlerindeki zırhlı aracı atlatmak için saklanmak zorunda olmasalardı belki de Mustafa Hoca’yı ziyarete gelen ekiplere yakalanacaklardı. Tabii az da olsa geçmeleri gereken yollar vardı. En kısa sürede gelmek için ara sokaklardan hızla geçerek ilerliyorlardı. Barlas, dar bir sokağa girer girmez ani bir fren yaptı. Sokakta onlarca insan vardı. Hepsinin üzerinde yağmurluk, ceketler ve şapkalar vardı. İnsanlar, bir şekilde yapay yağmurdan korunma yollarını bulmuşlardı. Tabii sadece bu önlemler yetmeyecekti. Güvenlik güçleri ile kavga hâlinde olan bu insanların bazıları, dükkânları yağmalıyordu.

“Geri dön hemen!” dedi Gökalp. Arka koltuktan öne eğilmiş dışarıdaki olayları izliyordu.

Barlas, “Dönemem!” dedi. “Bu yoldan geçmeye mecburuz. Benzinimiz kalmadı.”

“Şimdi ne yapacağız? Yolun sonuna geldik,” dedi Beren. Yine kaygılanmaya başlamıştı. Duru, Beren’in elinden tuttu. “Sakin ol, yan yanayız.”

Özgür ayaklarının arasında olan çantasını kucağına

alarak, “Yürüyerek devam edeceğiz. Arabayı burada bırakalım,” dedi.

Barlas aracı bir dairenin garajına sürdü ve durdu. “Özgür haklı,” diyerek çantasını sırtına bağlamaya çalıştı.

Beren, “Öldürürler bizi! Nasıl geçeceğiz bu sokaktan?” diyerek Duru’nun elini iyice sıkmaya başladı.

Gökalp, Beren’i sakinleştirmeye çalışıyordu. Onu kolundan tutarak kendisine çevirdi. “Bana bakar mısın?” dedi. Yağmurluklarının yüz kısmından birbirlerine baktılar. “Zaten sokakta bir kaos var, biz de aradan sıyrılıp geçeceğiz. Ben yanımdayım sevgilim, bana güven.” Beren kafasını hızla aşağı yukarı sallayarak onayladı.

“Hadi!” dedi Barlas. Etrafı kolaçan ederek araçtan indiler. Güvenlik güçlerinin müdahale ettiği insanların yanına yaklaştılar, nefes almaları daha da zorlaşmaya başlamıştı. Yaşanan arbededen dolayı yere düşen bazı insanlar yağmura yakalanıp ölüyordu. Güvenlik güçleri, bir yandan da bayıltıcı gaz kullanıyordu. Gök gürültüsü ve durmak bilmeyen yağmurun altında alevler içerisinde yanan dükkândan etrafı saran duman ve kaçışan insanların arasından el ele tutuşarak hızla sokağın sonuna ilerlemeye devam ettiler. Sokağın sonuna yaklaştıkları sırada, onlara doğru gelen güvenlik destek ekiplerini gören Özgür, “Saklanın!” diye bağırıp kendisini sol taraftaki dükkâna fırlattı. Ardından diğerleri de Özgür’ün arkasından zıplayarak yere yattılar. Dükkânın bir metrelik bahçe duvarları, onların görünmesini engelliyordu. Hızla yürüyen ayak

seslerini dinledikten dakikalar sonra, Gökalp kafasını yavaşça yukarı kaldırıp etrafını baktı. Herkes gitmişti.

“Çabuk!” diyerek ayağa fırladı ve arkadaşlarını kaldırdı. Saklandıkları dükkândan koşarak uzaklaşmayı başarmışlardı.

“Az kaldı!” dedi Özgür, koşmaya devam ederken. “Şurası.”

Özgür, parmağıyla Mustafa Hoca’nın evini göstermişti. Aynı şehirde yaşıyor olmaları büyük bir tesadüftü. Şans da yanlarında olunca kısa sürede planlarını gerçekleştirmiş oldular. Semiha Hanım, mutfak penceresinden evlerine doğru koşan beş genci görünce korkuyla bağırdı.

“Mustafa! Birileri daha geliyor!” Mustafa Hoca bu sefer sona geldiğini düşündü. Artık yapacak bir şey yoktu. Bahçe kapısının açılmasından sonra, beş kişi kapıya şiddetle vurmaya başladı. Mustafa Hoca masanın üzerindeki silahını alarak tetiği çekti ve kapıyı açarak silahın namlusunu uzattı.

2. BÖLÜM

Karanlığın İçindeki Işık

İnsanlığın telaşına düşmüş bir adamın hikâyesiydi, kalbini ve aklını kaybetmişti bu hikâyenin sonunda.

Mustafa Hoca'nın silahını doğrulttuğu kişiler; Barlas, Duru, Gökalp, Beren ve Özgür'dü. Hepsi ellerini havaya kaldırdılar.

"Hocam! Biziz!" dedi Barlas. Yağmurluğun içinden yüzü çok belli olmuyordu. "Barlas ben!"

Mustafa Hoca'nın eli titriyordu. Silahını yavaşça indirdi. Karşılarında olmalarına inanamıyordu. Onu bulmalarına çok şaşırmıştı.

"Çocuklar?" diyebildi güçlkle. "İçeri girin hemen!"

"Hocam banyo ne tarafta? Önce yağmurluklarımızı yıkamamız lazım," diyerek evin içine girdi Özgür.

Merdivenlere doğru yöneldi Mustafa Hoca. "Beni takip edin!"

İkinci kata çıkarak, banyonun kapısını araladı. Sırayla

suyun altına girerek yağmurluklarıyla yıkandılar. Semiha Hanım, banyonun köşesine yağmurluklarını çıkartabilmeleri için bir yer ayarladı. Yağmurluklarını çıkarttıktan sonra birbirlerini tam anlamıyla görebilmişlerdi. Mustafa Hoca, daha önce yüz yüze görüşmediği beş gence kollarını açarak sarıldı. Onlar da Mustafa Hoca'ya sarılmıştı. Sanki her şey bitmiş gibi mutluydular. Artık kendilerini güvende hissediyorlardı. Mustafa Hoca'nın ardından, Semiha Hanım'a sarılarak hep birlikte tekrar zemin kata indiler. Mustafa Hoca, oturma koltuklarını göstererek, "Lütfen oturun," dedi.

"Çekinmeyin, lütfen."

Oldukça yorgunlardı. Yorulduklarını koltuklara oturunca anlayabildiler. Mustafa Hoca da yanlarına oturdu.

"Aç mısınız çocuklar?" diye sordu Semiha Hanım. "Hemen bir şeyler hazırlayabilirim?"

Duru, "Teşekkür ederiz," dedi. "Aç değiliz, lütfen siz de oturun."

Mustafa Hoca gülümsedi. "Sen birer bardak su getir çocuklara Semiha."

Beş arkadaş, Mustafa Hoca'yı ve evini izleyemeye koyuldu. Onlar da şaşkındı. Yıllardır yakından takip ettikleri ünlü bir bilim insanının evindeydiler ve o, karşılarındaydı. Mustafa Hoca da onları görmekten oldukça mutluydu. Yaşadıkları bu sancılı süreçte farklı insanlarla bir arada olmak umut veriyordu.

"Sizin de İzmir'de olmanız büyük şans," diyerek konuyu açtı Mustafa Hoca.

“Değil mi hocam? İnanın bu bize büyük bir umut verdi!” dedi Barlas.

Semiha Hanım suları getirirken söylediği sözden dolayı çok duygulandı. Gözlerinden süzülen yaşları belli etmemek için hemen peçeteyle siliverdi.

“Hayatta bazı şeylerin önceden yazıldığına inanıyorum. Siz eğer biraz daha erken gelseydiniz belki de şu an burada olmayabilirdik, hepimiz!” dedi Mustafa Hoca. Gençler söylediğini anlamamıştı.

“Nasıl yani?” dedi Duru.

“Sizden önce güvenlik ekipleri geldi. Bir çanta dolusu erzak getirdiler ancak beni yakından takip ettiklerini de dile getirdiler. Beni kısa zamanda bakanlığa götürebilirlermiş.”

Özgür bu sözlerden huzursuz oldu. “Sizi götürmeleri olumlu bir şey değil gibi?”

Mustafa Hoca kafasıyla onayladı. “Evet, şimdi de hazırladıkları bu yapay yağmuru ortadan kaldırmak için bu projeye karşı olan bilim insanlarını yanlarına alacaklar.”

“Peki siz, bunun iyi bir adım olacağını düşünüyor musunuz hocam?”

Dudaklarını büzdü Mustafa Hoca. Emin değildi. “Ben tüm dünyanın, bu iklim krizinden kurtulmasını istiyorum. Aslında sadece ben değil, tüm bilim insanları böyle düşünüyordur. Ülkeler şimdi bu çözümü araştırıp hangi ülkeden bir sonuç çıkarsa, para karşılığı diğer ülkelere satabilir. Bu benim takdir ettiğim bir davranış değil.”

“O hâlde, sizin onların yanında olmanız mantıklı olmaz?” dedi Beren. Kafası karışmıştı.

“Sanırım evet, diğer bilim insanları ile ortak çalışmamız lazım. Şu an ki durumda bu mümkün olmaz. Ülkeler sınırlarını kapatıyor ama bizim Marko’ya ulaşmamız lazım. Tek başıma bu konunun üstesinden gelemeyebilirim.”

Herkes Marko’nun başka bir ülkede yaşadığını biliyordu. Hâl böyleyken ona ulaşmak mucize gibi görünüyordu. Kalplerindeki umut ışığı sönmeye başlamıştı. Semiha Hanım suları getirince hepsi bardaklara uzandı.

“Siz nasıl gelebildiniz? Sokaklar ne durumda?” diye merakla sordu Semiha Hanım.

“Açıkçası hiç iyi şeyler söyleyemeyeceğim,” dedi Barlas. “Benim eski bir aracım vardı. Onunla yola çıktık. Bir süre sonra peşimize bir güvenlik ekibi takıldı. Onları atlatmak biraz güç oldu ama şans yanımızdaydı. İzimizi kaybettirmeyi başardıktan sonra yolumuza devam ettik ama arabanın yakıtı azaldı. Yakıt için geçmemiz gereken yolda, bir grup insan ve güvenlik güçleri vardı. Bazı insanlar dükkânları yağmalyordu. O ortamda yağmura yakalananlar maalesef ölmüştü. Biz bu olaylar arasından sıyrılarak buraya gelebildik.”

Özgür’ün aklına Mustafa Hoca’nın söylediği söz gelmişti. Eğer daha erken gelebilselerdi Mustafa Hoca’nın evine gelen ekiplere yakalanacaklardı.

“Her şerde bir hayır sözü, gerçektir belki de...” dedi sessizce.

“Ne dedin? Duyamadık?” dedi Gökalp.

“Yok bir şey,” diyerek su dolu bardaktan bir yudum aldı Özgür.

“Siz bir süre dinlenin. Akşam hep birlikte yemek yedikten sonra ne yapacağımıza karar verimiz,” diyerek ayağa kalktı Mustafa Hoca. “Semiha, dinlenebilecekleri odayı gösterelim.”

Semiha Hanım ile beraber gençler de ayaklandı. İkinci kattaki misafir odasına çıkarak eşyalarını yerleştirdiler.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin, olur mu?” dedi Mustafa Hoca.

Barlas yüzündeki mahcubiyetle, “Her şey için çok teşekkür ederiz, minnettarız,” dedi.

Mustafa Hoca ve Semiha Hanım odadan çıkarak tekrar aşağıya indiler.

“Düşündüğümüzden daha iyi insanlar!” dedi Beren. “Öyle değil mi?”

Duru kendisini yatağa bıraktı. Derin bir nefes aldı. “Kesinlikle!”

Barlas ve Özgür koltuğu açarak iki kişinin uzanabileceği şekle getirdiler. Ardından onlar da uzandı. Gökalp, Özgür ve Barlas çift kişilik koltuğa sığmayı başardı. Duru ve Beren ise birlikte yatakta yatıyorlardı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Özgür.

“Mustafa Hoca’yı güvenlik ekibine teslim edemeyiz,” diyerek fısıldadı Gökalp.

“Duymadınız mı? Zaten hoca da istekli değil,” dedi Barlas. “Marko’yu bulmamız gerektiğini söylüyor.”

Beren yattığı yataktan doğruldu. “Marko Saraybosna

da yaşıyor. Biz daha birkaç kilometrelik yolu zor gelebildik. Oraya kadar nasıl gideceğiz?”

Duru uzanırken Beren’in elini tutarak havaya kaldırdı. “Beren haklı,” dedi. “Sınırların kapatıldığını söyledi Mustafa Hoca. Bosna’ya gidemeyiz.”

Sesli bir şekilde, “Of...” dedi Özgür. “Arkadaşlar, daha bir şey belli değil biraz sakin olun. Şu an güvendeyiz, önemli olan da bu. İnsanlar ölüyor farkında mısınız? Eğer gitmemiz gerekirse bir şekilde gideriz. Yine el ele yan yana olarak. Duydunuz işte. Beklemek de fayda değil. Mustafa Hoca’nın burada olması zaten başlıca bir risk. Güvenlik ekipleri onu almadan biz gitmiş olmalıyız. Akşam detaylıca konuşuruz hocayla, şimdi biraz dinlenelim.”

Özgür son konuşmayı yapmıştı. Bu sözlerden sonra hepsi gözlerini yumdu. Uzun bir zamandır böyle rahat uyuyamamışlardı belki de. Mustafa Hoca ve Semiha Hanım onlara aile büyüklerinin verdiği duyguyu yaşatmıştı. Mustafa Hoca onlar uyurken yavaş adımlarla yukarıya çıktı ve kapılarına kulağını dayadı. Ses gelmiyordu. Uyduklarını anladıktan sonra koridorun sonundaki banyonun kapısını sessizce araladı. Yerde duran yağmurluklara bir süre baktı. Paylaştığı bir mesaj binlerce insanın hayatını kurtarmış olmalıydı. Gururlandı, öz güvenini tekrar topladı. Yolun sonuna kadar gidecekti, bu felaketi bitirmek onun tek isteğiydi. Banyonun kapısından ayrılarak çatı katına çıktı. Gökyüzüne baktığında tüm kızgınlığıyla yağan yağmurlardan başka bir şey göremedi. Hem kariyerinin

hem de hayatının en zor görevini almış gibiydi yapay yağmurları durdurmak. Güvenlik ekibinin söyledikleri, onu kaygılandırmışa benziyordu. Bir yandan yürümeye başlayıp evin etrafına nöbet tutarcasına bakmaya devam ederken bir yandan da ne yapacaklarını düşünmeye başladı.

Duru gözlerini açtığı anda yanında kimse yoktu. Önce kendine gelemediğini sandı, yataktan doğrulduktan sonra gördüklerine emin oldu, tek başınaydı. Arkadaşlarının ve Barlas'ın nereye gittiğini anlamamıştı. Bir yere gitmiş olsalar bile onu neden uyandırmadılar diye düşünerek yataktan kalktı. Oda'nın kapısı hafif aralıktı. Hızlıca odadan çıkmak istediği sırada alt kattan sesler duymaya başladı. Hızını düşürdü. Kulağını aşağıya inen merdivenlere doğru uzattı. Gelen ses bir yabancıya aitti. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama tedirgindi, gerilmeye başladı. Kendini belli etmemek için duvara tutunarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Her bir merdiveni ağır ağır iniyordu. Her adımında, sesler daha da yükseliyordu. Zemin kata az kaldığında gelen sesler yükseldi. Artık tam olarak anlaşıyordu.

“Öldürün bizi! Hainler!” diye bağırarak Mustafa Hoca'yı. Gözleri korkudan kocaman oldu. Kalp atışının hızı neredeyse dışarıdan duyuluyordu, bedeninden fırlayacak gibiydi. Kaşlarını çatı, kötü şeyler olduğunu çoktan anlamıştı. Artık son merdiven basamağından da indikten

sonra zemin kattaki dış kapının sonuna kadar açık olduğu görebildi. Bahçede onlarca özel kuvvetlerden askerler vardı. Barlas, arkadaşları, Mustafa Hoca ve Semiha Hanım dizlerinin üzerine çökmüştü.

“Ne olur! Ne olur bırakın bizi!” diye ağlıyordu Beren.

Semiha Hanım’ın da ağlamaktan gözleri şişmişti. Sırtı Duru’ya dönük olan askerler onu görmüyordu. Kapıya daha da yaklaşıncı Duru’yu ilk gören Barlas oldu. Göz göze geldikleri an Barlas, yaklaşmaması için gözleriyle ona işaretler yapıyordu. Duru, Barlas’ın işaretlerini görmezden geliyordu. Bahçeye tamamen girmiş sayılırdı. Askerlerin üzerinde yağmurluklar vardı ama diğerlerinin üstünde bir şey yoktu. Yağmur şiddetini arttırınca ıslanmaya başladılar.

“Size son hediyem olsun, acı çekerek ölmeyin!” diyerek silahını çıkartan Özel Kuvvetler lideri, tetiği çekti. Askerleri de silahlarını uzattı. Duru, daha fazla bekleyemedi ve çılgılığı bastı.

“Hayır! Durun!”

Özel Kuvvetler lideri silahını Duru’ya çevirdi. “İlk senden başlayalım küçük hanım!” dedi. Parmakları silahın tetiğine basmak üzereyken Duru sarsılarak derin rüyasından nefes nefese uyandı. Onu uyandıran Beren’di. “Duru... Uyan hadi.” Duru ter içerisinde uyanmıştı. Duru’nun anormal hâlini fark eden Barlas onun yanına geldi.

“Hayatım, iyi misin?”

Duru kafasını salladı. “Sadece... Sadece rüyaydı.”

Duru hayatı boyunca unutamayacağı kötü bir rüya görmüştü. Bilinçaltına giren şeyler anormaldi bu yüzden normal bir rüya görmesi şaşırtıcı olurdu.

Hava kararmış, Mustafa Hoca ve Semiha Hanım mutfakta bir şeyler hazırlıyordu. Duru da uyandıktan sonra aşağıya indiler. Merdivenlerden onların yanlarına geldiklerini gören Mustafa Hoca, elindeki tabakları masaya taşıırken, “Rahat uyuyabildiniz mi?” diye sordu.

“Evet, uzun zamandır böyle tatlı uyumamıştım,” dedi Beren, masadaki yiyeceklere göz gezdirip. “Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?”

“Yok yok siz oturun lütfen,” dedi Semiha Hanım.

Mustafa Hoca da elindekileri bıraktıktan sonra oturdu. “Ev yemeklerini özlemişsinizdir!”

Özgür gülümsedi. “Ailesinden uzakta yaşayan her genç gibi hocam!”

Herkes bu tatlı sohbete gülerek karşılık verdi.

“Gerçekten nefis gözüküyor, ellerinize sağlık!” dedi Gökalp. Konuşurken gözleri masadaki yemeklerdeydi. Semiha Hanım, Gökalp’in bu hâlini görünce gülerek, “Lütfen başlayın, geldim,” dedi.

Yemekler hazırды, Semiha Hanım da masaya oturduktan sonra afiyetle yemeğe başladılar. Yağmur sesi onlara kadar geliyordu. Barlas, sesin yoğunluğuna odaklandı. Ağzına bir lokma atarken Mustafa Hoca’ya, merak ettiği bir soruyu sordu.

“Hocam yağmur hiç durmayacak mı?”

“Olasılık dahilinde,” diye cevapladı Mustafa Hoca.

Barlas’ın sorusundan sonra yüzler tekrar ciddileşti. Eşine pek soru sormayan Semiha Hanım hazır konu açılmışken içinde tuttuğu bir şeyi sormak istedi.

“Mustafa, Marko’dan haber var mı?” Mustafa Hoca yemek yemeye devam ederek kafasını sağa-sola salladı. Ağzındaki lokmaları yuttuktan sonra su dolu bardaktan bir yudum aldı.

“Aklım onda, bir de Ada’da.”

Barlas Ada’yı duyunca uzun zamandır kendisinin de aklına hiç gelmediği fark etti. Duru, belli etmemeye çalışarak masadaki tuza uzanırken gözleriyle Barlas’ı süzdü. Ada’yı kışkırdığı belliydi.

“Sahi, Ada İstanbul’da değil mi?” dedi Özgür.

Semiha Hanım, Özgür’e bakarak kafasını salladı.

Özgür yüzünü buruşturarak, “Onun işi daha zor, Allah yardımcısı olsun,” dedi.

Bir süre kimse konuşmayarak önündeki yemeklerden yemeye devam etti. Sessizliği bozan, Mustafa Hoca’nın yönelttiği şaşırtıcı soruydu.

“Korkuyor musunuz?”

Hepsi duraksadı. Ağzındaki lokmalar bile dona kaldı. Cevap vermeyerek birbirlerine bakmakla yetindiler. Bu sessizlik Mustafa Hoca’ya bir cevap niteliğindeydi.

Mustafa Hoca, “Peki aklınızda ne var?” diyerek ikinci sorusunu sordu.

Barlas hiç düşünmeden, “Siz...” diye yanıtladı.

“Şu an burada olmanız zaten cevabı veriyor,” dedi Mustafa Hoca. “Peki benden ne istiyorsunuz?”

Özgür çatalını tabağının yanına bırakıp ağzını peçete ile sildi. “Evde durup ölümü beklemek yerine, size nasıl yardımcı olabiliriz diye her şeyi göze alarak buraya geldik. Sizden bir isteğimiz yok, siz ne derseniz bizim tek isteğimiz bunu yapabilmek olacak hocam.”

Mustafa Hoca için etkileyici bir cevap olmasına rağmen üzerindeki sorumluluk yükü daha da ağırlaşmıştı.

“Anlıyorum...” dedi Mustafa Hoca. O da yemeğini bıraktı. “Uzun zamandır yapay yağmurlar hakkında Marko ile çalışıyoruz. Bizim kuraklık krizi ile ilgili çözümümüz farklıydı ancak artık olan oldu. Bu yüzden yapay yağmuru nasıl durdurabiliriz diye gece gündüz kafa patlattık. Aslında aklımızda bir fikir vardı ama yapay yağmurların içerisindeki kimyasallara ekleme yaptıkları için çalışmalarımızın yönü değişiverdi. Marko ile de iletişim kesintilerinden dolayı çalışamıyoruz.”

“Peki ne olacak hocam?” dedi Duru. “Tek başınıza mı bulacaksınız çözümü?”

Mustafa Hoca kaşlarını yukarı kaldırdı. “Hayır. Bu belki yıllarımızı alır. Benim alanım farklı, iyi olduğum konular da farklı. Marko ile birbirimizi tamamlıyorduk. Onu bulmam lazım.”

Semiha Hanım, elindeki çatalı tabağının üstüne düşürünce kulakları rahatsız eden bir ses çıkardı. Eşinin son cümlesi onu kuşkulandırmıştı.

“Onu bulmam lazım derken?”

Mustafa Hoca eşine dönerek, “Saraybosna’ya gitmem lazım.”

Semiha Hanım, öfke patlaması yaşamaya başladı. Masadakiler de iyice geriliyordu.

“Saçmalamaya başladın Mustafa! Kapımızın önüne bile çıkamıyoruz. Nasıl başka bir ülkeye gitmeyi düşünüyorsun?”

Mustafa Hoca gençlere dönerek gözleriyle onları gösterdi. “Onlarla,” dedi. “Buraya nasıl geldilerse, aynı şekilde Marko’nun da yanına gidebiliriz!”

Beren öksürmeye başladı. Gökalp hafifçe sırtına vurarak ona bir bardak su uzattı. Barlas, Duru ve Özgür göz göze geldiler. Bu beklenti onlar için hayli bir sorumluluktu.

“Biz mi götüreceğiz hocam?” diye sordu Barlas.

Mustafa Hoca kafasıyla onayladı.

Semiha Hanım daha da sinirlenmişti. “Yani kendin yetmiyormuş gibi bir de gençleri mi ölüme sürükleyeceksin?”

Mustafa Hoca masadan aniden kalkıverdi. Sinirlenmişse benziyordu. “Burada durup bekleyecek miyiz? Tek başıma bu işin altından kalkamam diyorum! Hepiniz bana güveniyorsunuz ama ben de açık açık söylüyorum işte! Marko’yu bulmam lazım. Daha bu sabah gelen ekiplerin ne dediğini duydun Semiha. Birkaç güne kalmadan gelip beni alırlar.”

Dışarıdaki yağmur sesinden başka bir ses yoktu. Hiç-

biri konuşmuyor, hareket dahi etmiyordu; Semiha hanım hariç. O da ayaklandı. “Ben ne olacağım?” diye bağırdı.

“Sen burada bekleyeceksin!” dedi Mustafa Hoca. “Burada, güvende!”

“Süper fikir gerçekten ya! Delirmemi mi istiyorsun sen?”

Ortalık şiddetle gerilmeye devam edince Barlas ve Duru ayağa kalkarak Semiha Hanım ve Mustafa Hoca’yı sakinleştirmeye çalıştı.

“Lütfen sakin olun, gelin oturalım şöyle,” diyerek Mustafa Hoca’nın koluna giren Barlas, onu koltuğa oturttu.

Duru da Semiha Hanım’ın kolunu sıvazlayarak onu koltuğa götürdü. Beren, Gökalp ve Özgür de mutfak masasından kalkarak oturma koltuklarına geçtiler. Az da olsa tansiyon düşünce, Barlas ses tonunu yumuşatarak Mustafa Hoca’ya aklında ne olduğunu sordu.

“Hocam, bir planınız mı var? Sakince konuşalım.”

“Evet var!” dedi Mustafa Hoca yüksek sesle. Daha sonra eşinin yüzüne bakınca yüreği burkulup ses tonunu azalttı. “Bakın... Benim için de kolay değil. Otuz yıllık eşimi bırakıp ölüm peşimdeyken kilometrelerce yolu geçerek hiç bilmediğim topraklarda arkadaşımı aramanın ne kadar zor olacağını biliyorum. Hatta belki de başarmayacağız ama hepiniz başarmamı istiyorsunuz. Siz, beni buna zorluyorsunuz. Elli yaşını devirip altmış yaşına göz kırptım. Evimde, belki de son günlerimi huzurla yaşamak daha keyifli olabilirdi ama insanlık için, dünyamız için

hayatımı ortaya koyuyorum. Siz, genç ve zekisiniz. Kanınız hızlı kaynıyor. Yüreğiniz temiz ve korkusuzsunuz. Benim yanımda olacağınızı, kendinizi ölüm çemberine atarak buraya gelmenizden anladım zaten. Semiha'nın bizimle gelmemesini isteme sebebim onun da planımın bir parçası olmasından dolayı."

Semiha Hanım, "Nasıl bir planın var?" diye sordu Mustafa Hoca'nın sözünü kesmek istemeyerek.

"Beni almaya gelebilirler. Hatta sadece kontrol amaçlı da sürekli gelebilirler bilemiyorum ama bizi rahat bırakmayacakları belli sen de gördün. Sen evde durup onlara benim kaçırıldığımı söyleyerek onları oyalayacaksın. Eğer sen de bizimle gelersen kaçtığımızı anlarlar, bizi aramaya başlarlar. Sen yanlış adresler vererek bize zaman kazandıracaksın. Bizimle geldiğin zaman, ben seni de düşünmek zorunda olacağım ve yol bana daha zor gelecek. Eğer senin evde güvenli bir ortamda olduğunu bilirsem için daha rahat eder."

Semiha Hanım, Mustafa Hoca'nın söyledikleri kafasına yatsa da üzüntüsünü gizleyemedi. Karşı koltuktan kalkarak eşini yanına oturarak ona sarıldı. "Ben sensiz ne yapacağım peki?"

Mustafa Hoca, eşi ona sarılınca duygusallaştı. Semiha Hanım'ın alnından öperek, "Benimle, bizim için verdiğim mücadeleyi düşünerek gurur duyacaksın. Unutma sen de bu planın bir parçasısın. Bu işi bitirip yanına geleceğim ve bir daha asla ayrılmayacağız!"

Semiha Hanım, eşine sarılı bir hâlde konuşmadan öylece duruyordu. Gözlerinden akan yaşlar, gençlerin de ağlamamak için dişlerini sıkmalarına neden oldu.

“Yola çıkmadan önce burada halletmemiz gereken bir iş var,” dedi Mustafa Hoca.

“Nedir?” dedi Özgür.

“Semiha’nın kullandığı ilaçlar var. Onları temin etmemiz lazım. Hepsindende bir kutudan az kaldı,” dedi Mustafa Hoca. Eşi kalp hastası olduğu için doktor tarafından verilen ilaçları ömür boyu kullanması gerekiyordu.

Semiha Hanım, “İdare etmeye çalışırım,” diyerek eşine sarılmayı bırakıp koltuğa yaslandı.

Mustafa Hoca cevap vermeden Barlas söze girdi. “Böyle bir şeyin idaresi olmaz. Hocamızın da dediği gibi önce ilaçları halledip daha sonra yola çıkarız.

Mustafa Hoca, Barlas’a övgüyle baktı.

“Peki ne zaman yola çıkacağız?” diye sordu Gökalp. “Ona göre önce bir eczane bulmamız lazım.”

“Yarın gün doğmadan çıksak iyi olur,” dedi Beren, haklıydı. Gün doğduğunda, güvenlik önlemleri daha da sıklaşıyordu.

Duru’nun aklına elektriklerin kesilmiş olduğu geldi. “O zaman eczaneye karanlıkta gidelim. Elektriklerin olmaması bize avantaj sağlayabilir. Kimseye görünmeden ilaçları alıp geliriz,” dedi.

“Hiç uyumadan mı yola çıkacaksınız?” dedi Semiha Hanım gözlerindeki endişe ile.

Mustafa Hoca gençlerin söylediklerini mantıklı bulmuştu. “Gençler doğru söylüyor. Uyumacak da olur. İstanbul yolunda dinlenecek bir yer buluruz.”

“O zaman neyi bekliyoruz? Hazırlanalım,” diyen Barlas, fitili ateşlemişti.

Mustafa Hoca ayağa kalkınca diğerleri de ayaklandı. “Benimle gelin,” diyerek merdivenlere, bodrum katına doğru yürümeye başlayan Mustafa Hoca’yı gençler merakla takip etmeye başladı. Zemin kata indiklerinde odada zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

“Burada ne yapacağız hocam?” diye sordu Barlas etrafını görmeye çalışarak.

Mustafa Hoca elindeki her yeri aydınlatmaya yetecek büyüklükteki el fenerini etrafa tuttuğunda gençler gördüklerine inanamadılar. Karanlığın içinde saklanan gizli bir sığınak vardı. Silahlar, yağmurluklar ve gaz maskeleri. Özgür ve Gökalp silahlara yaklaşarak inceleyeme başladılar.

“Buradaki her şeyi yanımıza alacağız,” diyerek gaz maskelerini eline almaya başlayan Mustafa Hoca teker teker hepsine birer tane fırlattı. Gaz maskelerinden sonra hepsi birer tabanca ve yağmurluk alarak tekrar zemin kata çıktılar. Ellerindeki eşyalarla öylece beklemeye başladılar.

“Hocam yağmurluklarımız var zaten?” dedi Barlas.

Mustafa Hoca, “Bunlar yedek olsun. Çantalarınıza koyun. Hadi herkes hazırlansın!” diyerek eşiyile birlikte kendi odasına doğru merdivenlerden yukarı çıktı.

Onları uzun bir yolculuk bekliyordu. Her şeyin asıl başladığı yer belki de burasıydı. Ekip olarak tamamlanmışlardı, ekipmanları da onları yapay yağmurlardan korumaya yetecek güçteydi. Tabii ki sadece yapay yağmurlardan değil, karşılaşacakları insanlardan da. Öncelikleri bir eczane bulmaktı. Mustafa Hoca yatak odasına girdiğinde daha önce hiç kullanmadığı botlarını giymeye başladı. Daha sonra yağmurluğunu giydi. Yağmurluk içerisinde nefes almanın ne kadar zor olduğunu ilk anda anladı.

“İyi misin?” diye sordu Semiha Hanım.

Kafasını sallayarak cevap verdi Mustafa Hoca. Oadaki boy aynasından kendisine baktı. Film karakterlerine benzetti kendini. Başarmak istiyorsa katlanmak zorundaydı. Odalarda hazırlandıktan sonra tekrar zemin kata indiler. Beren hariç herkes ekipmanlarını giymişti. Beren’in hazırlanmaması Mustafa Hoca’nın dikkatini çekmişti. Merakını daha fazla gizlemeden sordu.

“Sen neden hazırlanmadın Beren?”

Beren, Semiha Hanım’a baktıktan sonra cevap verdi.

“Ben eşiniz ile birlikte kalsam daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Mustafa Hoca bu kararı çok doğru bulmuştu. Onlara gittikçe güveni artıyordu.

“Sen bizim düşünemediğimiz en doğru kararı vermişsin.”

Mustafa Hoca kapıdan çıkmadan önce elleriyle eşinin ellerinden tuttu.

“İlaçları alıp hemen döneceğiz.”

Eşi dayanamayıp Mustafa Hoca'nın yağmurluğuna sarıldı. Mustafa Hoca eliyle eşinin saçlarını okşayıp kapıya yöneldi. Amansızca yağan yağmuru ilk deneyimleyen gençlerdi. Mustafa Hoca da derin bir nefes alarak yağmurun içine ilk adımını attı. Daha önce birçok kez yağmura yakalanmıştı ama bu, diğerlerinden farklıydı.

“Hadi hocam!” dedi Barlas bahçe kapısını tutarak.

“Bir dakika!” diyerek garajına doğru yürüdü Mustafa Hoca. Gençlerin, onun ne yaptığına anlam verememeleri çok uzun sürmedi. Mustafa Hoca üstünü örtü ile kapattığı, dört kapılı ve kasalı aracını üstündekileri kaldırarak açiverdi. Gençler birbirlerine bakarak sevinçlerini paylaştı. Arabaya doğru yöneldikten sonra arabayı inceleyen Gökalp, “Hayalimdeki araba!” dedi.

Mustafa Hoca, “Kim kullanacak?” diyerek arabanın anahtarını cebinden çıkarttı. Barlas ona doğru elini uzattı. Mustafa Hoca, Barlas'ın avucuna anahtarını bırakıp şoför koltuğunun yanındaki ön koltuğun kapısına gitti. Barlas kilidi açınca araca bindiler. Aracı çalıştıran Barlas, garaj kapısının otomatik olarak açılışını bekledikten sonra gaza bastı ve oradan ayrıldılar.

Mustafa Hoca, “Buraya yakın bildiğim bir eczane var,” diyerek parmağıyla Barlas'ın dönmesi gereken sokağı gösterdi. “Bu taraftan.” Barlas sokağa dönüş yaptıktan sonra iki kilometre boyunca aynı yoldan ilerledi. Mustafa Hoca etrafı izlemeye dalmış olmalıydı, aniden bağırdı.

“Sol taraftan!”

Barlas Mustafa Hoca'nın söylediği sokağa girer girmez sokaktaki sessizliği yırtacak şekilde frene bastı.

Karşılarında gördükleri, onların donup kalmalarına sebep oldu. Sokağın içinde yanmakta olan çöp kutularını, yağan yağmurlar da söndürmekte güçlük çekiyordu. Birkaç kişi dükkânların içerisine girmeye çalışırken, bazıları da ellerindeki erzaklar ile dükkânlardan çıkıyordu. Etrafta güvenlik ekibinden kimse görünmüyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diyerek tedirginliğini gizlemeyen ilk kişi Özgür oldu.

“Arabayı burada bırakıp yürümemiz lazım. Eczane hemen ileride,” dedi Mustafa Hoca.

Barlas kaldırımın üstüne araç ile çıkarak yanaştı. Mustafa Hoca, kapıyı açarak arabadan ilk inen oldu. Ardından diğerleri de aşağı indi.

Eczanenin bulunduğu taraftaki kaldırıma geçerek hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

“Arkamdan ayrılmayın! Kimse birbirinden uzaklaşmasın! İlaçları alıp çıkacağız,” dedi Mustafa Hoca etrafı gözetleyerek.

Yanan çöp kutularının yanlarından geçerken, büyük bir gürültü ile dükkânların içerisindeki erzakları poşetleyen insanları izlemeye başladılar. Duru bir çocuk ağlama sesi duyunca duraksadı. Yanındaki dükkânın içerisine bakınca küçük bir kız çocuğunun, büyük bir şemsiyeyi tutmaya çalışarak ailesini ararcasına etrafa baktığını gördü.

Çocuğu izlerken grubun biraz arkasında kalmıştı. Üzülerek yoluna devam etme kararı aldı. Önüne döndüğünde karşısında orta boylu, göbekli yağmurluk içindeki bir adam gördü. Şüpheli adamı görür görmez ürktü.

“Yardımcı olabilir miyim?” diyen adam, Duru’yu üstünde yağmurluk dahi olsa incelemeye başladı. Duru cevap vermeden hızla arkadaşlarının yanına koştu. Arkadaşlarının en arkasında yürüyor olmasından ve aşırı yağıştan dolayı onu fark edememişlerdi. Herhangi bir durum yaşamadan olayı atlatan Duru arkadaşlarına yetişti. Eczanenin önüne gelince Mustafa Hoca gençlere dönerek bulmaları gereken ilaçların adlarını söyledi.

“Dağılarak arayalım, bulan olursa yanıma gelsin. Sonra buradan hemen ayrılacağız.”

Hepsi kafasını salladıktan sonra eczanenin içerisine girip dağıldılar ve ilaçları aramaya başladılar.

Yaşanılan bu tarz toplumsal krizlerde, insanların en çok ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de ilaçlardı. Bu yüzden eczane biraz kalabalıktı. Bazı insanlar aradığı ilaçları bulmak için raflardaki ilaçları yere fırlatıyordu. Samanlıkta iğne aramak gibiydi Semiha Hanım’ın ilaçlarını bulmak. Mustafa Hoca önce raflardaki daha sonra da yerdeki ilaçları kontrol ederek eve mutlu dönmek istiyordu. Barlas ve Özgür eczanenin arka tarafındalardı. Duru ve Gökalp depo kısmında ilaçların yoğun olduğu giriş tarafında etraflarındaki insan kalabalığından sıyrılarak ilaçları aramaya devam ediyorlardı.

Gökalp'in kulağına raflar arasından, "Hadi daha hızlı!" diye bir ses geldi. Konuşmalar devam edince Duru'nun yanından ayrılan Gökalp sesi aramaya başladı ve buldu. Dört kişilik bir erkek grubu, raflarda ne kadar ilaç varsa poşetlerine atıyordu.

"Güzel fiyattan satarız bunları!" diyerek kendi aralarında gülüşüyorlardı. Gökalp onlara doğru yaklaşıncı Mustafa Hoca'ya lazım olan ilaçları gördü. Tam da o ilaçların bulunduğu rafı poşetleyeme geçeceklerdi. Gökalp hızlı davranarak Mustafa Hoca'nın dediği üç ilaçtan ceplerine ikişer kutu koymayı başardı.

"Hop! Baksana buraya!" dedi kalın bir ses. Arkasına bakmadan hızlı bir şekilde yürümeye çalışan Gökalp'i, arkasından gelen biri omzundan tutarak durdurdu.

"Nereye gidiyorsun, aldığın ilaçlar bizim. Boşalt ceplerini!" diye tekrar konuştu daha da kalınlaşan o ses. Gökalp ceplerini boşaltmayacağını biliyordu ancak bu şekilde de oradan kurtulamayacaktı. Tek bir seçeneği vardı: kavga etmek. Gökalp belki omzuna dokunan o kişiyle tek başına mücadele edebilirdi ama sayıları onun dört katıydı. Arkadaşlarından uzakta olması da onun en büyük dezavantajıydı. Yapacak başka bir şeyi yoktu. Ceplerinin fermuarını çekerek birazdan çıkacak arbedede ilaçların cebinden düşmesini engelledi. Derin bir nefes verdikten sonra sağ yumruğunu hazırladı.

Dörtlünden birinin, "İndir şu salağı dostum!" sözü Gökalp'in ilk hamleyi yapmasına sebep oldu. Gökalp aniden

arkasını dönerek omzuna dokunan kişinin çenesine tüm gücüyle bir yumruk vurdu. Kavga başlayınca eczanedeki ses yükselmeye başladı. Barlas, Özgür, Duru ve Mustafa Hoca sesi duyunca ilacı aramayı bırakıp eczanede birbirlerini bulmaya çalıştı. Gökalp, üstüne doğru gelen kişiye kafa attıktan sonra onu da yere yığmayı başardı. Yerde burnunu tutarak kıvranan kişiye baktığı sırada suratını bir yumruk yiyen Gökalp afalladı. Kendine gelmeye çalışırken üstüne gelen iki kişiden uzaklaşmaya çalışıyordu. Bir yumruk da Gökalp vurunca bir kişi daha yere düştü. Ona yumruk atan kişi ile tek başına kalınca, amansız bir dövüş başladı. Gökalp karşıdaki kişiye vurduğu kadar, kendisi de darbe alıyordu. Gökalp, boğuştuğu kişiden daha güçlü çıkınca arkadaşı imdadına yetişti. Gökalp, altına aldığı kişiyi boğmaya çalışırken arkasından kafasına dayanan bir silah namlusu hissetti. O an altındaki kişiyi bırakıp yavaşça ayağa kalktı.

“Şimdi ne yapacaksın! Ha!” diye bağırان silahlı kişi, tetiği çekti.

“Bırak o silahı!” diyerek onlara yaklaşan kişi Mustafa Hoca’ydı. O sırada Barlas, Duru ve Özgür de yanlarına yetişti.

“Gökalp!” diye bağırdı Barlas. Gökalp gözlerini kapattı. Hayatı, gözlerinin önünden film şeridi gibi geçiverdi.

Duru, “Hayır!” diyerek çığlık atınca bir silah sesi patladı ve eczanedeki tüm insanlar kaçışmaya başladı. Kan-

lar içerisinde yere yığılan, Mustafa Hoca'nın vurduğu kişiydi. Mustafa Hoca'nın silahının ucundan dumanlar yükselirken elleri de şiddetli bir şekilde titriyordu.

Gökalp gözlerini açtığı anda, ona silah çeken kişinin yerde kanlar içinde yattığını gördü. Olayın etkisinde, elleriyle ceplerini tutarak, "İlaçlar bende!" dedi.

"Hadi hocam!" diye bağırarak Barlas, Özgür ile birlikte, Mustafa Hoca'nın kollarına girerek eczaneden koşarak uzaklaştılar. Arabaya geldiklerinde Barlas aracı çalıştırıp sokaktan eve doğru yol aldı. Mustafa Hoca'nın dili tutulmuş gibiydi. Konuşmuyor, pencereden dışarı izleyerek öylece oturuyordu. Barlas, Mustafa Hoca'nın sessizliğinin sebebini tahmin etse de ona evi tarif etmesi için soru sormak zorunda kaldı.

"Hocam ne taraftan?" Mustafa Hoca konuşmak yerine parmaklarıyla yolları tarif ederek onları eve getirmeyi başardı. Garajdan içeri girdikten sonra hepsi arabadan inerek eve doğru koştu.

Semiha Hanım kapıyı açar açmaz Gökalp'in üzerindeki kan lekelerini gördü. Beren Semiha Hanım'ın hemen arkasında Gökalp'e bakakalmıştı.

"Ne oldu sana!" diye bağırarak Beren, Gökalp'e doğru koşarak elleriyle yüzünü tuttu.

"Ufak bir arbede oldu, hiçbir şeyim yok, ilaçları da aldık, korkma lütfen," dedi Gökalp sakin bir şekilde. Korkusunu gizlemek zorundaydı çünkü Beren'in sakinleşmesi gerekiyordu. Beren'in yüz ifadesindeki korkunun

geçmediğini gören Gökalp, “Gel yüzümü yıkayalım birlikte,” diyerek Beren’i ellerinden tuttu ve banyoya doğru yürütmeye başladı.

Hepsi duşa doğru hızla yürürken Semiha Hanım, eşinin sessizliğini fark etti. Gençlerin hepsi yağmurluklarını yıkayıp Semiha Hanım’ın yanına indi. Banyoda kimse kalmayınca Mustafa Hoca kapıyı kilitleyerek duşa girdi. Suyu açtıktan sonra silahı tuttuğu eline bakarak ağlamaya başladı. Diğer eliyle de yağmurluğunun üstünden ağzını kapatmaya çalıştı. Bir süre ağlayarak suyun altında kalmaya devam etti.

Semiha Hanım, karşısındaki Gökalp’e bakıyordu.

“İlaçlar doğru değil mi?” diyen Barlas, masanın üstündeki ilaçları incelemeye başladı.

Semiha Hanım cevap vermedi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Gökalp, kendisine baktığını fark edince.

“Üzerinde kan vardı?” dedi Semiha Hanım net bir şekilde. Diğerleri birbirlerine kaçamak bakışlarla baktı. Kimse cevap vermeyince Semiha Hanım daha da meraklandı. “Ne olduğunu söylemeyecek misiniz?”

“Birini vurdum,” diyerek yanlarına geldi Mustafa Hoca. Semiha Hanım’ın kaşları ve gözleri şaşkınlığını belli ediyordu.

“Ne!”

“Doğanın katil olduğu yerde, insanoğlundan ne beklenir!” dedi Mustafa Hoca.

Semiha Hanım'ın ağzı açık kalmıştı. Duyduklarına inanamıyordu. Cevap veremedi, öylece eşine bakıyordu.

“Gökalp senin ilaçlarını aldığı sırada, onu birisi vuracaktı. İlaçları almasaydık ve ben o kişiyi vurmasaydım, hem sevdiğim kadın hem de Gökalp ölecekti,” dedi Mustafa Hoca. “Ne yapsaydım?”

Beren duyduklarına inanamıyordu. Yanında oturan Gökalp'in ellerini sımsıkı tuttu. Gözlerinden yaşlar süzülmeğe başlarken Gökalp eğilerek kulağına sessizce fısıldadı.

“Ben iyiyim. Bir daha yanından ayrılmayacağım.”

Sessizliği bozan yağmur sesi hariç, herhangi bir ses çıkmadı. Mustafa Hoca ayağa kalkarak mutfak tezgâhından bir bardak su doldurdu ve yatak odasına çıkan merdivenlerin ilk basamağını çıktıktan sonra koltuklara doğru dönerek, “Herkes biraz dinlensin, birkaç saat sonra yola çıkacağız,” dedi ve merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Mustafa Hoca'nın arkasından eşi Semiha Hanım da ayağa kalktı. Eşinin bu anında onu yalnız bırakmak istemiyordu.

“Ben de Mustafa'nın yanında olsam iyi olacak.” Gençler de ayağa kalkarak Semiha Hanım'ın arkasından ikinci kata çıktılar. Odalarına geçtikten sonra hemen uzandılar.

Beren, Gökalp'in yanına uzandı. “Suratın acıyor mu?” diyerek Gökalp'in yüzündeki yara izlerine dokunmaya başladı.

“İyiyim, merak etme,” dedi Gökalp. Gerçekten iyiy-

di ancak biraz yorgun düşmüştü. Düşünceli görünüyordu. Onu rahatsız eden şey, Mustafa Hoca'nın bugün onu kurtarmasıydı. Kurtardığı için teşekkür borçluydu tabii ki ancak biraz geç kalsaydı hayatta olmayabilirdi. Hayatın, saniyeler üzerine kurulu bir oyun olduğunu hissediyordu. Bu gece, bunu düşünen bir diğer kişi de Mustafa Hoca'ydı. Bir kişinin yaşamına son veren kişiydi. Birini öldürürken diğerini yaşatan kişiydi. Karmaşık duygular içerisinde hakikati arıyordu. Artık bir suçlu muydu yoksa kahraman mı? Semiha Hanım, ona sırtını dönerek uzanan eşinin saçlarını okşuyordu. Mustafa Hoca ise cenin pozisyonunda yatıyordu. Konuşamamayı tercih etti çünkü kendi kalbi içinde hararetli bir tartışma içersindeydi.

“Sen yapmak zorunda olduğunu yaptın Mustafa, kendine kızma,” dedi Semiha Hanım. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Cevap alamasa da duyduğunu biliyordu. Semiha Hanım bir süre saçlarıyla oynayınca Mustafa Hoca uyu-yakaldı. Gençlerin odasından da ses gelmiyordu, onlar da uyumuştı. Sessizlik, Semiha Hanım'ı da uyuttu. Gözlerini açtığı anda aradan birkaç saat geçmişti. Onu uyandıran içindeki ateşti, sönmüyordu. Mustafa Hoca'nın uzun bir yola çıkacağı düşüncesi, geri gelme ihtimalinin bilinmezliği ve bugün yaşananlar Semiha Hanım'a biraz nefes almaya ihtiyacı yarattı. Eşini uyandırmamak için yavaşça yataktan kalkarak ağır adımlarla odadan ayrıldı. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra ikinci katın koridorundaki çatı katına çıkan merdivenlerden yukarı çıktı.

Çatı katına çıkınca boğulmaktan kurtulmuşçasına nefes almaya başladı. Etrafına bakarak kendi kendine konuştu. “Kim derdi ki insanların ölümüne sebep olan yapay yağmurların manzarasında huzur bulacaksınız Semiha!”

Müstakil evlerden oluşan, sessiz ve kalabalık olmayan bir mahallede oturmak onlar için büyük bir avantajdı. Çatı katının manzarasından şehre doğru bakmaya başladı. Şehir yolundan evlerinin bulunduğu mahalleye gelen tek bir yol vardı. Bu yolu, çatı katından rahatlıkla görebiliyordu. Kilometrelerce uzunluktaki bu yoldan ışık süzüntüleri görmeye başlayınca dikkatini oraya doğru yoğunlaştırdı. Dikkatle bakmaya devam ederken mahalleye doğru yaklaşan bir araç konvoyunun farlarını gördü. Gözleri fırlayacak gibiydi.

“Allah kahretsin!” diyerek çatıdan çıkmak için koşmaya başladı.

Gördüğü araçlar, Mustafa Hoca’yı almaya geliyor olabiliirdi. Hızla ikinci kata giderek odaya daldı. Sert bir şekilde içeri girince Mustafa Hoca gözlerini açtı ve kapıya döndü.

“Ne oluyor Semiha?”

“Gelenler var!”

Mustafa Hoca yataktan doğrularak, “Nereden?” diye sordu.

“Şehirden, bizim mahalleye gelen yolda gördüm. Konvoy hâlinde hem de!” dedi Semiha Hanım. “Fazla zamanımız yok!”

Mustafa Hoca yataktan fırlayarak gençlerin odasına koşup kapıyı çalmadan içeriye daldı. Kapının sesine ürkererek uyandılar. Karşılarında endişe içerisinde onlara bakan Mustafa Hoca'yı görünce bir şeylerin ters gittiğini anladılar.

“Hocam ne oldu!” dedi Barlas uyku sersemi bir hâlde.

“Hemen yola çıkmamız lazım! Beni almaya geliyorlar!” dedi Mustafa Hoca.

“Ne!” diye bağırdı Özgür. “Ne kadar zamanımız var?”

Mustafa Hoca kafasını iki yana salladı. “Birazdan burada olurlar.”

Hepsi ayağa fırlayarak çantalarını hazırlayıp giyinmeye başladı. Mustafa Hoca da odasına koşarak giyinmeye ve eşyalarını toplamaya başladı. Giyindikten sonra çantasını sırtlayarak yağmurluğunun içine girdi. Odasından çıkıp hızlı adımlarla zemin kata indi. Evin kapısını açarak bahçeden dışarıyı süzdü. Onlara doğru yaklaşan araç seslerini duymaya başlamıştı.

“Hadi çocuklar! Çabuk olun!” diye bağırdı.

Semiha Hanım, Mustafa Hoca'ya sarıldı. “Seni çok sevdim, her zaman. Son nefesime kadar da sevmeye devam edeceğim,” diyerek kafasını Mustafa Hoca'nın göğsüne yasladı.

Mustafa Hoca ona sarılan eşini sımsıkı sardıktan sonra onu alnından öperek, “Ben de seni çok seviyorum, aklım hep sende olacak Semiha! Biz dönene kadar sakın evden çıkayım deme. Seni uzun süre idare edecek kadar erzak

ve ilaç var,” dedi ve ekledi, “eğer ihtiyacın olursa yatak odasında, yatağımızın altında bir silah ve birkaç şarjör var. Onu sana bıraktım. Kullanmak zorunda olursan sakın tereddüt etme.”

Semiha Hanım kafasını sallayarak eşinin söylediklerini onayladı. O sırada gençler, yağmurluklarını giymiş ve sırtlarında çantalarıyla koşarak yanlarına geldi. Hepsi sırayla Semiha Hanım’a iyi dileklerini ilettikten sonra aceleci tavırlarla araca bindiler. Semiha Hanım mutfağa giderek bir bardak su doldurup tekrar bahçeye döndü. Araç bahçeden uzaklaşırken arkalarından bardaktaki suyu yere döktü.

“Yolunuz açık olsun!”

Kapıyı kapatarak gençlerin kaldığı odaya ve yatak odasına doğru koştu. Tüm odayı toparladıktan sonra zemin kata indi. Mutfağın penceresinden perdeyi hafifçe çekerek dışarı baktı. Bahçenin önünde beş araç vardı. Semiha Hanım, biraz önce yola çıkan eşinin ve beş gencin arkasından su döktüğü bardağı eline alarak mutfak ile oturma koltuklarının arasına fırlattı. Bardak paramparça olmuş, etrafa cam kırıkları dağılmıştı. Kendisine tüm gücüyle bir tokat atıverdi. Tokat atınca yüzü kızarmaya başladı. Bu sırada araçlardan inen askerlerin bahçeye girerek kapıya doğru yürüme seslerini duymaya başladı. Üstündeki elbisenin bir kısmını elleriyle yırtıp kendi boğazını da tırnaklarıyla çizerek hafifçe kanatmaya başladı. Boğazındaki çizikler hafifçe kanamaya başlayınca evin

kapısı çaldı. Semiha Hanım son olarak ağlamaya başlayıp kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde daha da yüksek sesle ağmaya devam etti. Kapının arkasından ağlama sesleri duyan askerler silahlarını çekti. Ekip lideri, sağ elini havaya kaldırarak bir işaret yaptı. Bu dikkatli olun ve benden emir bekleyin demektir. Kapı yavaşça açılmaya başlayınca askerler kapıya doğru silahlarını uzattı. Kapı tamamen açıldığında Semiha Hanım'ın perişan hâli gözler önüne geldi. Ekip lideri, Semiha Hanım'ı görünce askerlerini silahlarını indirmesi için bir işaret daha yaptı.

“Ne oldu size, iyi misiniz?” diye bağırdı ekip lideri.

“Eşim Mustafa'yı kaçırdılar!” diyerek ağlamaya devam etti Semiha Hanım.

Ekip lideri öfkelenmişti. “Nasıl olur! Kim! Kim kaçırdı!” diyerek daha da yüksek sesle bağırmaya başladı.

“Yüzü maskeli bir grup!” dedi Semiha Hanım, içeriyi göstererek. “Engel olmaya çalıştım ama başaramadım!”

İçerideki cam kırıklarını gören ekip lideri, Semiha Hanım'ın hâlini görünce Mustafa Hoca'nın gerçekten de kaçırıldığına inanmıştı. Elleriyle arkasında bekleyen askerlere işaret yaparak evi aramaları için emir verdi. Anlaşılan aklında şüphe kalsın istemiyordu. Askerler üzerlerindeki yağmurluklarla eve girerek tüm evi aradı ancak Mustafa Hoca'yı bulamadı. Semiha Hanım'ın yanında duran ekip liderinin yanına bir asker geldi.

“Temiz efendim!”

Ekip lideri kafasını salladı. “Hadi, çıkıyoruz!” diye-

rek telsizden talimat verdi. Semiha Hanım'a yaklaşıarak, "Eşinizi bulacağız çünkü o bize lazım!" dedi.

Semiha Hanım ağlamaya devam ederek hiçbir cevap vermedi. Askerler evden çıkıp araçlara binerek uzaklaştılar. Kapıyı kapatan Semiha Hanım, ağlamasını durdurdu. Derin bir nefes aldı. Zemin kattaki banyoya giderek ayna karşısından boynundaki çizikleri yıkadı. Canı biraz yanıyordu ama en azından canından olmamıştı. Mustafa Hoca'nın planı tıklar tıklar işlemişti. Semiha Hanım, askerlerin yağmurluklarından damlayan suları ve ayakkabı izlerini yok etmek için detaylı bir temizliğe girişti.

Mustafa Hoca ve beş genç yollarına devam ediyordu. Mustafa Hoca'nın aklı eşindeydi.

"İstanbul'a değil mi?" diye sordu Duru.

"Evet," dedi Barlas, gözleri Mustafa Hoca'nın üzerindeydi.

"Hocam iyi misiniz?" diye sordu. Araç camından dışarıyı izleyen Mustafa Hoca, "Aklım Semiha'da!" dedi. "Acaba ne yaptı?"

"Eşiniz üstesinden gelmiştir. Emin olun!" dedi Gökalp.

Özgür de Mustafa Hoca'nın içini rahatlatmaya çalıştı. "Gökalp haklı hocam. Onların derdi eşinizle değil, sizinle."

Mustafa Hoca söylenenleri doğru buluyordu. Kalbi az da olsa ferahlamıştı. Gözlerini kapatarak eşini düşünmeye başladı. Uykusuz oldukları için kısa bir süre sonra uyuyakaldı. Aracın benzin deposu işareti, yanıp sönmeye

başlayarak ses çıkardı. Mustafa Hoca, gözlerini açtığında sabah olmuştu. Barlas, gözlerini açmakta zorlanarak aracı sürmeye devam ediyordu. Arka koltuktakiler uyumaya devam ediyordu. Ön koltukta oturan Mustafa Hoca, Barlas'a dönerek, "Yakıt almamız lazım," dedi.

"Nereden ve nasıl?" diye yanıt verdi Barlas. Mustafa Hoca, "Karşımıza çıkan herhangi bir araçtan. Ayrıca neredeyiz?" diyerek etrafa bakındı.

"Siz uyanmadan on beş dakika önce Bursa tabelasını gördüm hocam."

"Yolumuz az kalmış, sen çok yorgun görünüyorsun Barlas. Benzin aldıktan sonra ben kullanayım," dedi Mustafa Hoca.

Arka dördü konuşmalara uyandı. Duru esneyerek elle riyle ağzını kapattı.

"Günaydın," diyerek Barlas'ın omuzlarını sıvazladı.

Mustafa Hoca arka koltuğa dönerek, "Günaydın gençler," dedi. "Bir araç görürseniz haber verin."

"Neden hocam?" dedi Özgür. Ön tarafa doğru yaklaşarak yanıp sönen yakıt işaretini gördü. "Şimdi anladım."

Gökalp yağan yağmurların arasından, bir yerleşim yeri görür gibi oldu. Oraya doğru iyice odaklanarak teyit etmeye çalıştı. Gördüğü fazla yerleşim yeri olmayan bir köydü.

"Şuraya bakın!" dedi parmağıyla göstererek. "Orada araç olabilir mi?"

Herkes Gökalp'in gösterdiği köyü gördü.

Özgür, “Oraya gitmek riskli olabilir,” diyerek fikrini belirtti.

“Evet olabilir ama başka çaremiz de yok gibi. Yolda kalabiliriz,” dedi Barlas, Mustafa Hoca’ya dönerek. Son kararı Mustafa Hoca’ya bıraktı.

“Gidip bakmak zorundayız,” dedi Mustafa Hoca sakallarını kaşıyarak.

Barlas bu yanıtın sonra aracın direksiyonunu kırarak köy yoluna girdi. Taş ve kumlu yoldan titreyerek geçen lastikler, onları sarsmaya başlamıştı. Köy yolunu geçtikten sonra köy meydanına giriş yaptılar. Meydanda sadece iki araç vardı. Görünüşe göre epeydir kullanılmamışlardı. Barlas frene basıp el frenini çekince araçtan indiler. Eski evlerden oluşan bu köyde, tüm perdeler kapalıydı. Bazı pencereler gazete sayfalarıyla kaplanarak kapatılmıştı.

Etrafı süzdükten sonra araçlardan birine yaklaştılar.

“Yakıt kapağını kiralım,” dedi Özgür. “Bu iş sende Gökalp.” Gökalp gerilerek yakıt kapağına tekmeler savurmaya başladı.

“Daha sert!” diye bağırdı Barlas.

Tekmelerinin şiddetini arttıran Gökalp, var gücüyle kapağı kırmaya çalışırken bir evin kapısı açıldı.

“Arabamdan uzak durun!”

Hepsi ellerini havaya kaldırdı. Evinin kapısını açarak onlara tüfeğiyle nişan alan, köyün agresif yerlisi Ökkeş’ti. Evlerinin kapılarını ve pencerelerini açarak meydandaki yabancılara bakan köylüler, düşman görmüş gibi bir nefret ile Mustafa Hoca ve beş genci süzüyorlardı.

“Ne işiniz var burada! Ne istiyorsunuz!” diye bağırma-ya devam etti Ökkeş.

“Aracımızın yakıtı bitti. Biraz yakıt takviyesi yapıp yolumuza devam etmek istedik,” diyen Mustafa Hoca, onlara öfkeyle bakan köylüleri inandırmaya çalışıyordu.

Barlas, “Köyde kimse yok sandık. Bilseydik kapınızı çalardık, özür dileriz,” diyerek Mustafa Hoca’ya destek verdi.

“Silahını indir Ökkeş!” diye bir ses geldi. Ökkeş’in silahını indirmesine sebep olan bu ses, Mustafa Hoca ve gençlerin arkasındaki evin kapısında duran orta boylu, hafif göbekli ve bıyıklı Muhtar Hamza’ydı.

“Buyurun, buraya gelin.”

Mustafa Hoca ve gençler, Hamza’nın kapısına doğru ilerledi. Eve yaklaştıklarında Hamza onları uyardı.

“Yağmurda ıslanmışsınız, eve girmeniz bize zarar verir mi?” Hamza’nın hemen yanındaki eşi Esma’nın bacaklarına sarılan küçük bir kız çocuğu, korkuyla onlara bakıyordu. Üzerlerindeki yağmurluklarla pek de hoş görünmeyen altı kişilik bir grup vardı.

“Banyoda yağmurluklarımızı yıkamamız lazım. Size zarar vermeyeceğiz,” dedi Mustafa Hoca.

Hamza, Esma’ya dönerek fikrini sorarcasına bir bakış attı. Esma, kafasını yana doğru eğerek dudaklarını büzdü. Yapılacak başka bir şey yok demekti bu.

“Tamam, içeri girin!” diye bağırdı Hamza.

Kapının önüne kadar gelen Mustafa Hoca, “Banyoya

giden koridorda ne kadar halı varsa kaldırır mısınız?" dedi.

Hamza ve Esmâ halıları kaldırdı. Köylülerin bakışları arasında, yağmurlukları sırlıklam olmuş altı kişi Muhtar Hamza'nın evine girdi. İçeri girer girmez banyoya giderek yağmurluklarını yıkadıktan sonra çıkartıp bir köşeye bıraktılar. Banyonun kapısında arkasını dönmüş olan Hamza, onları bekliyordu.

Özgür, "Abi, çıplak değiliz, bakabilirsin," deyince Hamza onlara doğru döndü. Şimdi hepsinin yüzü gözükiyordu. İki kadın, üç erkek olan gençlerle ondan yaşça büyük olan Mustafa Hoca'ya bakan Hamza, "İçeri geçelim," diyerek oturma odasına doğru yürüdü. Oturma odasına girdiklerinde Hamza eskimiş koltukları göstererek, "Oturun," dedi. Herkes oturdu. Odanın içerisine korku dolu bakışlarla giren küçük kız çocuğu, Hamza'nın tek evladı olan İpek'ti. İlkokula başlayacak kadar büyüktü. Güzel ve iri gözleri, al yanakları ve adı gibi saçları olan İpek, babasının kucağına oturdu. Beren ve Duru, İpek'e bakarak gülümsedi.

"Eşiniz de gelebilir, bizden korkmayın lütfen," diyerek söze girdi Mustafa Hoca.

"Eşim namaz kılıyor, bitince gelir," dedi Hamza.

"Anladım, ayrıca sağ olun bizi evinize aldınız," dedi Mustafa Hoca mahcup bir şekilde.

Hamza kucağında oturan kızının saçlarını okşayarak "Belki bir haber getirmişsinizdir diye sizi evime aldım. Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

“Ben Profesör Doktor Mustafa Demir. Gençler de benim evlatlarım, öğrencilerim,” diye yanıt veren Mustafa Hoca, “Sizin isminiz nedir?” dedi.

“Hamza, aynı zamanda bu mahallenin muhtarıyım.”

Mustafa Hoca, “Memnun oldum Hamza,” dedi ve Hamza’nın diğer sorularını yanıtlamaya devam etti. “İzmir’den geliyoruz, İstanbul’a gitmeye çalışıyoruz. Yakıtımız bitmek üzere. Yol üzerinde burayı görünce bakmaya karar verdik. Haber konusuna gelecek olursak, şehirler kötü durumda Hamza. İklim krizi yüzünden yapay olarak, yani doğal olmayan yağmurlar yağdırmaya karar verdiler. Bu yağmurların içerisinde kimyasallar var. İnsanları öldürmeye başladı. Şimdi de bu hatalarını düzeltmek için çözüm arıyorlar.”

“Siz ne için İstanbul’a gidiyorsunuz peki?” dedi Hamza duyduklarının etkisinde.

“Orada bir öğrencim var, onu alarak başka bir ülkeye gideceğiz. Oradaki profesör arkadaşım ile buluşup bu yağmurları durdurmak için çalışacağız,” dedi Mustafa Hoca.

“İnşallah...” diyerek bir umuda tutunmak istedi Hamza. Aklında çok soru vardı. Sormaya devam etti.

“Bu üstünüzdekiler sizi yağmurdan koruyor mu?”

Mustafa Hoca hafifçe tebessüm etti. “Evet koruyor, yağmurun hiçbir şekilde sana temas etmemesi gerekiyor.”

“Anne!” diyerek babasının kucağından fırlayan İpek, odaya giren annesinin kucağına zıpladı. Esmâ, kızını kucakladıktan sonra kafasıyla selamlayarak eşinin yanına oturdu.

“Bu yağmur hiç durmayacak mı Hoca?” diye sordu Hamza.

“Kendiliğinden durur mu bunu zaman gösterecek ama dünyada insan bırakmayana kadar yağmaya devam etmemesi için bizim bu yağmuru durdurmamız lazım,” diyerek cevapladı Mustafa Hoca.

“Karnınız aç mı? Bir şeyler hazırlayayım size?” diye sordu Esmâ.

Hamza kaşlarını havaya kaldırarak eşini uyarmaya çalışıyordu. “Kaldı mı ki evde bir şeyler?” diye fısıldayarak sordu.

“Allah ne verdiyse yeriz Hamza...” diye sessizce cevap verdi Esmâ. O sessiz konuşsa da bu cevabı herkes duymuştu. Bu konuşmaları duyunca, Mustafa Hoca yanında oturan Barlas’a, “Barlas hepinizin çantasında konserve var değil mi?” diye sordu.

“Evet var hocam, aynı şeyi mi düşünüyoruz?”

Mustafa Hoca, “Evet. Senin çantanda ne kadar konserve varsa getir,” diyerek harekete geçmesi için Barlas’ın omzuna hafifçe dokundu. Barlas ayağa kalkarak çantalarını koydukları odaya gitti ve kendi çantasını alarak onların yanına döndü. Esmâ ve Hamza, Barlas’ı izlemeye başladı. Barlas, çantasındaki tüm konserveyi çıkartmaya başladı. Konserve dışındaki iki adet çikolata bulunca onları da çıkarttı.

“Bu kadar hocam.” diyerek çantasındaki yiyeceklerin tümünü çıkarttı. Toplam yirmi iki adet konserve, iki tane

çikolata ve dört tane de birer litrelik su vardı. Esmâ ve Hamza erzakları görünce şok oldu. Bunu gizlemeye çalışsalar da başarılı olamadılar. Duru ve Beren çikolataları alarak İpek'in yanına yaklaştı. Duru gülümseyerek, "Gel yanımızda otur, biraz sevelim seni," diyerek elini uzattı. İpek önce annesine baktı. Esmâ kızına gözlerini kırparak onay verince İpek, Duru'nun elinden tutarak onların yanına oturdu.

"Al bakalım," dedi Beren elindeki çikolatayı uzatarak. İpek, çikolatayı alıp yavaşça açarak bir ısırık aldı. Tadı hoşuna gitmiş olmalıydı ki, ayaklarını sallamaya başlayarak bir ısırık daha aldı. Onun bu hâlini görünce gülüştiler.

"Bunlar sizin. Kötü gün olur, sizi hayatta tutacak şekilde azar azar kullanın," diyerek erzakları gösteren Mustafa Hoca, "Elimizden bu kadarı geliyor," dedi.

"Bunları kabul edemeyiz, çok fazla!" dedi Hamza.

"Çok değil, keşke çok olsaydı. Kabul edin, itiraz istemiyorum senden yaşça büyüğüm!" dedi Mustafa Hoca.

"Allah razı olsun hocam," diyen Hamza, Mustafa Hoca'nın elini öpmek için hamle yapınca Mustafa Hoca hızlıca elini çekti.

"Yok daha neler! El öpenlerin çok olsun ama sağ ol, ben daha gencim evladım!" Mustafa Hoca'nın bu cümlesiyle kahkahalar kopunca ev daha da ısınmaya başlamıştı. Esmâ'ya yardım eden Beren ve Duru, erzakları taşıyarak mutfığa götürdü ve üçü yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı. İpek, odanın bir köşesinde oyun oynarken, Hamza köydeki diğer insanları anlatıyordu.

“Anladım,” dedi Özgür. “Allah yardımcın olsun Hamza abi, işin zor”

“Benim arabadan ne zaman isterseniz yakıt alabiliriz,” dedi Hamza.

“Yemekten sonra halledelim o işi, en önemlisi o,” dedi Gökalp, haklıydı da. Her an her şey olabilirdi.

Bir süre sonra yemekler hazırlanmış; Duru, Beren ve Esmâ hazırladıkları yiyecekleri oturma odasındaki yer sofrasına getirmişti. Hep birlikte yere oturdular. Sohbet eşliğinde yemekler yedikten sonra herkesin keyfi daha da yerine gelmişti.

“Ellerinize sağlık, kesenize bereket,” diyerek sofradan kalkan Mustafa Hoca, lavaboya giderken gözüne İpek’in odası çarptı. Bir süre odaya baktıktan sonra lavaboya girdi. Ellerini yıkayıp çıktıktan sonra oturma odasına dönmeyi önce İpek’in odasının önünde yine duraksadı. Açık olan kapının içerisine kafasını uzatan Mustafa Hoca, gözleri ile odayı inceledi. Bir kız çocuğunun odası nasılsa İpek’in odası da öyleydi. Semiha Hanım ile hep bir kız çocukları olsun istemişlerdi ancak hiçbir zaman olmamıştı. Gözleri dolan Mustafa Hoca, gözyaşlarını hızlıca silerek içeriye dönmek için kafasını odadan geri çekti. Mustafa Hoca içeriye girer girmez Hamza tekrar ayaklandı.

“Hocam yakıt işini halledelim mi?”

Mustafa Hoca, “Olur Hamza, ama sen dışarıya çıkmayacaksın. Evin kapısından bizi izlersin,” dedi.

Barlas, Özgür ve Gökalp de ayağa kalktılar. “Hocam,”

dedi Barlas. “Sizin de gelmenize gerek yok. Biz üçtümüz hallederiz.”

“Emin misiniz?” diye yanıt verdi Mustafa Hoca.

“Barlas haklı hocam, kalabalığa gerek yok,” dedi Özgür.

“Hadi o zaman!” diyerek odadan çıktı Gökalp.

Onlar yağmurluklarını giymeye gidince Mustafa Hoca ve Hamza evin kapısını açarak dışarıya göz gezdirmeye başladı. Barlas, Özgür ve Gökalp yağmurluklarını giyip yanlarına gelerek dışarıya çıktılar. Yağmur yağmaya devam ediyordu.

“Benim araba şu!” diyerek bağırdı Hamza.

Gökalp parmağıyla arabayı göstererek doğrulamaya çalıştı.

“Evet o!” diye tekrar sesini duyurmaya çalıştı Hamza.

Anladıklarını göstermek için bir işaret daha yaptı Gökalp. Arabanın yakıt kapağını açarak ellerindeki litrelik su şişelerine, Hamza’nın arabasından alabildikleri yakıtı aktarmaya başladılar. Yakıt alma işlemi tamamlandıktan sonra kapağı kapatarak kilitlediler. Barlas, Mustafa Hoca’nın arabasının kilidi açarak içeriye oturdu. Gökalp ve Özgür de ellerindeki yakıt şişelerini araca aktarmaya başladılar. Aktarım tamamlandıktan sonra Özgür, şoför koltuğunun camına vurarak aracı çalıştırması için Barlas’a talimat verdi. Barlas arabayı çalıştırdı. Saniyeler sonra, aracın yakıt gösterge çizgisi yükselmişti. Görev başarılıydı.

“Arabayı arka bahçeye alsınlar hocam isterseniz?” diye sordu Hamza.

“Gerek var mı?” dedi Mustafa Hoca. “Zaten kimse so-
kağa çıkamıyor burada.”

“Ne olur ne olmaz hocam, ortalıkta durmasındansa
evin arka bahçesinde durması daha güvenli olur,” dedi
Hamza, son kararı Mustafa Hoca’ya bırakmıştı.

Mustafa Hoca, “Peki, nasıl istersen. Olur,” dediğinde,
Hamza ıslık çaldı. Gökalp ıslığı çalan Hamza’ya baktı.
Hamza, el işaretleri ile onu yanlarına çağırdı. Gökalp,
koşarak yanlarına gelince Hamza, “Arabayı evin arka
bahçesine alın, ne olur ne olmaz!” dedi parmağıyla arka
bahçeye nasıl gireceğini gösterirken. Gökalp, Mustafa
Hoca’ya dönerek onay bekledi. Mustafa Hoca gözleriyle
ona beklediği onayı verdi. Gökalp tekrar arabaya doğru
koşarak Barlas ve Özgür’ün yanına geldi. Arabanın kapı-
sını açınca Barlas şaşırdı.

“Ne oluyor?”

Özgür de Gökalp kapıyı açınca ne istediğini anlamadı.

“Ne oluyor Gökalp?”

“Mustafa Hoca ve Hamza Abi arabayı arka bahçeye
almamızı söyledi. Şuradan girebilirmişsin,” diyerek Bar-
las’a yolu tarif etti.

Barlas arabayı hareket ettirmeden önce kapıyı kapatır-
ken bir helikopter sesi duyuldu. Üçü de aynı anda gökyü-
züne baktı. Bir helikopter, uzaktan köye doğru yaklaşı-
yordu. Sesi duyan tüm köylüler, pencerelerinin perdesini
çekerek dışarıyı izlemeye başladı. Mustafa Hoca ve Ham-
za da sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Heli-

kopter yaklaştıkça ev titremeye başladı. Beren ve Duru, bulaşıkları yıkarken birbirlerine bakıp sesi duyunca kapıya fırladılar. Esmâ da İpek'i kucaklayarak arkalarından koştu. Barlas kapısını kapattı. Özgür ve Gökâlp, hemen yere yatarak arabaya yaslanmışlardı. Aracın içerisine binmeye bile fırsatları olmadı. Görülme riskini almamak için saklanmayı tercih ettiler. Helikopter, iyice yaklaştıktan sonra köyün tam üstüne, üzerine büyük bir balon bağlanmış kutu bıraktı. Büyük kutu, köye doğru herkesin gözleri önünde yavaşça süzölmeye başladı. Köy meydanına saniyeler sonra inen kutunun üstünü balon kaplamıştı. Gökâlp ve Özgür yavaşça kafalarını kaldırarak helikopterden atılan cisme baktılar.

“Bu da ne böyle?” dedi Özgür.

Gökâlp, “Bilmiyorum. Ya erzaktır ya da mühimmat,” diyerek kutuya bakmaya devam etti.

Mustafa Hoca kutuyu uzaktan süzerek Gökâlp ve Özgür'e gidip bakmaları için işaret etti. Özgür ve Barlas ayağa kalktı. Özgür, Barlas'ın kapısını açtı.

“Gidip bakmamız lazım!”

Barlas aracı kapatarak arabadan indi. Üçü yavaşça kutuya doğru ilerlerken gerginlik seviyeleri her adımlarında daha da artıyordu. Onları uzaktan izleyen Duru ve Beren'nin de tansiyonları normal değildi.

“Hocam ne olabilir bu? İlk defa böyle bir şey oluyor,” dedi Hamza.

Mustafa Hoca'nın da zihni soru işaretleriyle dolu olduğundan dolayı, “Bilmiyorum ama birazdan anlıyoruz,” dedi.

Kutunun yanına vardıklarında Özgür balonu kutunun üzerinden çekti. Barlas ve Gökalp de kutuyu açmaya çalıştı. Güçlü bir güvenlik önlemiyle kapatılan kutunun üzerinde, bakanlığın amblemi vardı. Barlas, kutuyu açamayacaklarını anlayınca, “Yardım etmen lazım,” diyerek Özgür’den yardım istedi. Özgür’de, yanlarına gelince hep beraber kutunun üstündeki demir parçayı tutarak çekmeye başladılar.

“Hadi biraz daha zorlayın!” diye bağırdı Gökalp. Üçü de demir kilide asılmıştı. Zorlandıkları çıkardıkları seslerden belli oluyordu.

“Hadi biraz daha!” diye bağırdı Gökalp. Bu cümlesinin hemen ardından üçü de yere düştü. Kilit açılmıştı. Hızla ayağa kalkarak kutunun içerisine baktılar. Büyük genişlikte olan kutunun içerisinde bakanlık tarafından hazırlanan erzaklar vardı. Barlas, kutunun içerisindekileri görünce arkasını dönerek Mustafa Hoca’ya yemek işareti yaptı.

Mustafa Hoca da böylelikle o an göremese de kutunun içerisinde neler olduğunu anlamıştı.

“Erzak,” dedi yayındakilere kendinden emin bir şekilde.

Hamza, “Tüm köye bir kutu erzak mı?” diye sorarak öfkelendi.

“Belki artık her gün gelir,” diyerek eşini rahatlatmaya çalışan Esmâ, korkan kızının saçlarının öpüverdi.

Mustafa Hoca, Barlas’a erzakları eve getirmesi için işaret yaptı. İşareti gören Barlas, emin olup olmadığını

sorunca Mustafa Hoca emin olduğunu gösteren işaretler yaptı.

“Bunu arabaya taşıyıp eve götürüyoruz. Mustafa Hoca böyle istiyor!” diye bağırان Barlas, kutunun altından tutarak arkadaşlarından hamle bekledi. Özgür ve Gökalp de kutuyu tutarak kaldırmaya çalıştı. Kutu kalkmıyordu. Üç kişinin böyle bir kutuyu kaldırması imkânsızdı zaten. Olayın hararetinden dolayı bunu düşünemediler.

“Ben gidip yardım etmeleri gerektiğini söyleyeyim,” diyerek eve doğru koşmaya başladı Özgür. Kapıya gelince, “Yardım etmeniz lazım!” dedi nefes nefese. “Kaldıramıyoruz.”

“Tamam geliyoruz,” diyerek yağmurlukların olduğu odaya yönelen Mustafa Hoca, “Hadi hemen giyinin!” dedi Beren ve Duru’ya. Üçü yan yana hızla yağmurluklarını giyerek evden çıkıp kutuya doğru koştular. Hiçbir soru sormadan kutunun altına ellerini uzattılar.

“Üç dediğimde!” diye bağırdı Mustafa Hoca. “Bir, iki, üç!” Aynı anda kutuya hamle yaparak havaya kaldırmayı başarak arabanın kasasına doğru zor da olsa taşımayı başardılar.

Mustafa Hoca, Barlas’a yaklaşarak, “Sen arabayı arka bahçeye getir,” dedi. Barlas arabaya binip hemen arka bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Diğerleri de koşarak eve girdi. O sırada onlar eve girene kadar Barlas arka bahçeye gelmişti. Arabadan inerek aracın kasasına çıktı. Diğerleri de doğru arka bahçeye yöneldi. Duru ve Beren aracın kasasına Barlas’ın yanına çıktı.

Mustafa Hoca, Özgür ve Gökalp aracın kasasına yapışmıştı. Mustafa Hoca, kasanın içindeki Barlas'a, "Bize doğru iteleyin, biz kutuyu kavrayınca siz de desteğe gelin," dedi.

Barlas, Duru ve Beren bu talimattan sonra var güçleriyle kasayı sürüklemeye başladılar. Kasanın yağmurdan dolayı ıslak olması sayesinde zorlanmadan kutuyu kaydırmayı başardılar. Mustafa Hoca, Gökalp ve Özgür kutuyu kavrayınca kasadan aşağı atlayan Duru, Beren ve Barlas onlara yardım ederek kutuyu evin yağmur görmeyen, üstü saçtan çatıyla kapatılmış deponun altına getirdiler. Kutuyu yavaşça bıraktıklarında kendilerini de yere bıraktılar.

Hepsi epey yorulmuştu.

"Hocam su getirelim!" diye bağırdı Esmâ.

Elini havaya kaldıran Mustafa Hoca, su istemediklerini söylemeye çalıştı. O an tek ihtiyaçları biraz dinlenip rahat nefes alabilmektir. Yerde nefes alıp verişleri düzelene kadar dinlendikten sonra tekrar ayaklandılar. Kutunun üst kapağını açarak bir köşeye koydular. Erzakları görünce tahminin doğru olduğunu anlayan Mustafa Hoca, "Erzak olduğunu tahmin ettim, eğer bunlar ıslanırsa pek bir anlamı kalmaz diye buraya getirmenizi istedim," dedi.

"Aklını seveyim hocam! İnanılmaz adamsın!" dedi Hamza sevinçle.

"Peki bunları ne yapacağız?" diye sordu Esmâ.

Mustafa Hoca kutuya doğru yaklaşarak içerisine baktı.

“Bunları sayarak, tüm köye eşit olarak dağıtacağımız şekilde düzenleyeceğiz.”

“En doğrusu bu olur hocam,” diyerek onayladı Hamza.

“Önce bir üstümüzü değiştirelim, sonra hep beraber sayıma başlarız,” diyen Mustafa Hoca, eve doğru adım attığı anda Hamza’nın evinin kapısı yumruklanmaya başlandı.

“Açın kapıyı!”

“Hain Hamza! Kapıyı aç!”

İpek ağlayarak odasından çıktı. Esmâ onun yanına koştu.

“Bunlar kim?” dedi Beren telaş içerisinde.

“Bilmiyorum. Hocam kim benim kapıma gelebilir bu yağmurda?” dedi Hamza, yüzünü korku kaplamıştı.

“Sessiz olun! Oturma odasının perdesinin arkasından bakalım,” diyerek oturma odasına doğru yürümeye başlayan Mustafa Hoca’nın arkasından diğerleri de ses çıkartmadan yürümeye başladı. Kapıdaki kabalık ve sesler gittikçe artıyordu. Oturma odasına vardıklarında perdenin arkasından kapıya baktılar. Bir ellerinde sopa diğer ellerinde şemsiyeler olan yüzlerini kıyafetlerle kapamış, mont giyerek kapüşonlarını kafalarına geçiren otuza yakın kalabalık insan topluluğu vardı.

“Konuşayım mı hocam? Dertleri neymiş bir öğreneyim,” diyerek kapıya doğru hamle yapan Hamza’ya, Mustafa Hoca sert bir şekilde bağırdı.

“Dur! Sakın kapıyı açayım deme! Kapının arkasından sor!” Hamza tedirgindi. Bir an önce kalabalığın sebebini

öğrenmek istiyordu. Köyün muhtarı olarak adına söylenen hakaretler, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu. Hamza kafasıyla Mustafa Hoca'nın uyarısını onaylayarak kapıya kadar yaklaştı.

Hamza, "Ne istiyorsunuz? Yaptığınız terbiyesizlik! Ne hainliğinizi gördünüz?" diyerek kapının arkasındakilere bağırdı.

"Evine ajanları aldın. Her şeyden uzak olan köyümüzün düzenini bozdun! Helikopterden bir şeyler geldi onları da evine aldırдың! Hain!"

Hamza daha da sinirlenmişti.

"Helikopterden inen kutuda erzaklar var. Kutu ıslanırsa kullanamazsınız diye kendi hayatlarını tehlikeye atıp kutuyu eve getirdiler. Erzakları hepinize eşit şekilde dağıtacağız!" diye tüm gücüyle bağırdı Hamza.

"Yalan söylüyorsun! O erzaklar bizim! Sen kullanacaktın! O erzakları bize vermezsen sonun kötü olur!" diyen kapı önündekilerin harareti gittikçe artıyordu. Kapıya tekmeler atılmaya başlandığı sıra bir köylü daha bağırdı.

"O ajanlar da evinden gidecek!"

Mustafa Hoca Hamza'ya gözleriyle kabul etmesini söyledi. Hamza kaşlarını yukarıya kaldırarak kabul etmeyeceğini söylese de Mustafa Hoca tekrarladı.

"Biz gidiyoruz, hemen çantaları hazırlayın! Barlas sen de arabayı çalıştır!"

Hamza kapıdan ayrılarak yanlarına geldi. "Hocam gitmeyin! Yollar tehlikeli!"

“Olmaz! Küçücük kızını düşün! İpek’e, sana ve Esmaya bir süre yetecek şekilde erzak alın o kutudan, bizim verdiğimiz konserveleri de saklayın,” diyen Mustafa Hoca, çantasını toplamaya başladı. Diğerleri de çantalarını hazırladı.

“Hocam, yağmurluklar üzerimizdeyken çantalara dokunduk?” dedi Özgür endişe içerisinde.

“Bir şey olmaz, yağmur içerisindeki kimyasal etkisini kaybeder bir süre sonra,” diyen Mustafa Hoca, İpek’in yanına eğilerek, “Anne ve babanın yanından ayrılma olur mu? Seni çok sevdik, hoşça kal güzel kızım,” dedi.

“Hocam Allah sizden razı olsun!” dedi Esmâ. “Her şey için çok sağ olun.”

“Sen de sağ ol evladım! Bizi evinize aldınız.” Hamza yaşanan bu rezaletten dolayı utanç duyuyor gibiydi. Mustafa Hoca’nın gözlerine bakamayarak, “Hocam Allah razı olsun, yolunuz açık olsun!” dedi.

“Senden de razı olsun. Hamza kapıdakiler ne derse yap. Zıtlasma!” diye cevap verdi Mustafa Hoca.

Hamza sadece kafasını salladı. Mustafa Hoca ve gençler arabayı bindi. Barlas hızla köyün arka yolundan çevre yoluna girdi ve gözden uzaklaştılar.

“Arkamızdan gelen yok değil mi?” dedi Beren arabanın arka camından köye doğru bakarak. Gökalp arkasını dönerek yolu kontrol etti, gelen kimse yoktu. Kafasını sallayarak tekrar önüne döndü ve başını aracın koltuğuna yasladı. Burnundan soluduğu nefes sesi hariç hiçbir şey

duyulmuyordu yağmurluğunun içinde. Ölüme ramak kalmıştı, belki de bunun etkisinden çıkmaları biraz zaman alacaktı. Araçta derin bir sessizlik hâkimdi.

“Bırakmak doğru bir seçim miydi?” dedi Barlas yanında oturan Mustafa Hoca’ya dönerek. Kafasını sinirli bir şekilde Barlas’a dönen Mustafa Hoca, “Hem onları hem de bizi öldürürlerdi!”

“Mustafa Hoca haklı,” dedi Özgür sessizce. Yaşamaya devam ediyorlardı.

“Umarım Hamza ve ailesi de yaşıyordur,” diye fısıldadı Barlas gözleri yoldayken.

“Birilerinin yaşaması için ölüm gerekiyor. Dünyanın düzeni de bu değil mi zaten? Biz öleceğiz ki yerimize diğerleri gelsin!” diyerek konuşmaya devam etti Mustafa Hoca. Kendisini rahatlatmaya çalışıyor gibiydi.

Duru konudan rahatsız olmuş ve Barlas’ın üstüne fazla gidildiğini hissetti. Barlas’ın arkasında oturduğu için ona sol taraftaki koltuk boşluğundan yararlanarak dokundu. Barlas da sağ eliyle direksiyonu tutarak ona dokunan Duru’nun ellerini sol eliyle sımsıkı tuttu.

“Ne kadar yolumuz kaldı?” diyerek konuyu değiştirdi Duru.

Özgür koltuğundan doğrularak yağmurluğunun içerisindeki çantasının ön gözünden haritasını çıkarttı ve parmağını harita üzerinde gezdirerek nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Nerede olduklarını bulunca Duru’ya parmağıyla haritayı gösterdi.

“Az, çok az bir yolumuz kaldı.”

Duru kafasını sallayarak başını cama yasladı. Sol eli hâlâ Barlas’ın avucunun içindeydi. Yağmurluktan dolayı tenleri birbirine temas etmese de bu temas onlara iyi gelmişti.

Gece karanlık çöktüğünde yağmurun şiddeti artmış, azımsanamayacak bir rüzgâr çıkmıştı. Barlas bu durumda hızını düşürmüş olsa da Ada’nın evine çok az kalmıştı. Elektrik kesintileri ortadan kalkmıştı ancak çoğu evin ışığı ve sokak lambaları yanmadığından dolayı adresi bulmak hiç de kolay değildi. Âdeta devriye atan güvenlik güçleri gibi sokakları ve apartmanları inceleyerek doğru adresi bulmaya çalışıyorlardı.

Ada yalnızlıktan kafayı yemek üzereydi. Karşı komşusu Yakup’un sürekli Ada’nın evinin kapısına dayanması, günlerdir dışarı çıkamaması, ölüm korkusu ve yalnızlık birikmişti. Kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Güzel bir duş almanın onu rahatlatacağını düşünerek ılık su ile duş almıştı. Banyodan çıktıktan sonra odasına giderek yatağına uzandı. Duştan sonra kendisini bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Yaşananlar sanki bir rüyaydı onun için. Kendine gelmenin mutluluğu kısa sürdü, sebebi ise kapısı yine vurulmaya başlanmasıydı. Aniden yataktan doğrulup odasından çıktı. Dış kapıya doğru yaklaşımaya başladı. Ses çıkartmamaya dikkat ediyordu. Kapısı bu sefer Yakup’tan farklı çalınıyordu. Yakup genellikle yavaş ve sessizce kapısını tıkladırdı. Sert ve hızlı bir şekilde çalınan bu kapı,

Mustafa Hoca'nın gelmiş olma ihtimalini aklına getirince Ada hafif bir tebessümle kapıya iyice yaklaştı. Gözden baktığında her zamanki gibi Yakup yerine bir boşluk vardı. Kafası iyice karışmıştı. Kapının çalması durmuştu. Bu bir şifre olabilir miydi diye düşünmeye başlayarak kapıya başını yaslayan Ada fısıldadı, "Mustafa Hocam?"

Kapının dışından kısık bir ses duyuldu.

"Evet benim Ada."

Çok kısık geldiği için Ada sesi tam olarak Mustafa Hoca'nın sesine benzetemedi. Ada her şeye rağmen kapının kilitlerini açmaya başladı. Kapısının önündeki kişi Yakup'tu. Apartmandaki insanları günlerce kontrol ederek evlerinden kaçtığını görünce sadece Ada'nın evde olduğunu anladı. Sinsi bir plan yaparak artık Ada'nın evine girmek için doğru zaman olduğuna karar verdi. Kapının dışında yere eğilmiş bir şekilde duruyordu. Günlerdir evde olduğundan sakalları iyice uzamıştı ve kirli görünüyordu. Ada son kildi de açtıktan sonra kapıyı yavaşça aralayıp dışarıda kim olduğunu görmek istedi. Yakup kapı aralanınca ayaklanıp var gücüyle kapıyı iterek içeri daldı. Kapı sert bir biçimde açılınca kapının arkasında duran Ada, yere düştü. Yerde burnuyla dururken korku dolu gözlerle Yakup'a bakan Ada, çığlık atmaya başladı. Yakup hemen Ada'nın üzerine atlayarak elleriyle ağzını kapatmaya çalıştı.

"Burası!" dedi Özgür. Herkes koltuklarından doğruldu. Mustafa Hoca gözlerini kısarak apartmanın kapısına baktı. "Emin misin?"

O sırada Barlas, Ada'nın verdiği adreste yazan Yıldırım Apartmanı yazısı ile göz göze geldi. "Yıldırım Apartmanı. Burası."

Arabanın el frenine asılan Barlas diğerlerinin sarsılmasına sebep oldu.

"Hadi!" diyerek arabadan inen Mustafa Hoca, hızlı adımlar ile apartmana giriş yaptı. Apartmanın giriş katında asansör vardı. Büyük harflerle beş kişiliktir yazısını gören Barlas, "Ben yürüyerek çıkarım," dedi ve merdivenlere yöneldi.

"Dikkatli ol!" dedi Duru arkasından bağıarak.

Yakup ve Ada yerde boğuşmaya devam ediyordu. Ada, ağzını kapatmaya çalışan Yakup'a tokat attı. Yakup hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Ellerini Ada'nın ağzından çeken Yakup, daha da fazla sırtmaya başladı.

"İstediğin kadar bağır, apartmanda sadece ikimiz varız!"

Ada, Yakup'u üzerinden iteleyerek pencereye yönelip bağırmak istedi ama pencerenin kolunu açacağı sırada Yakup onu saçlarından tutarak geri çekti. Ada'nın ellerini arkadan kavrayarak onu tekrar yere yatırdı.

"Bu kadar yeter, sus artık!"

Ada'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Pislik herif! Sana teslim olmayacağım!" diye bağıran Ada, var gücüyle üzerindeki Yakup'un boğazına sarıldı. Yakup da sinirlenmişti. O da iki eliyle var gücüyle Ada'nın boğazına sarıldı. İkisi de birbirini boğmaya başladı. Ada bu savaşı kaybedecek gibiydi. Nefes almakta güçlük çekiyor,

gözleri kararıyor ve ayakları titremeye başlıyordu. Gözleri artık bulanık görmeye başladığı an, Yakup bir tekme yiyerek yere yığıldı. Ada rüya gördüğünü sandı. Yakup'a tekme atıp onu ölümden kurtaran kişi, Barlas'tı. Ada sürünerek Yakup'tan uzaklaşmaya çalıştı. Yakup dudağındaki kanı silerek ayaklandı. Yakup, Barlasa doğru atıldı ve ikisi birden masanın üzerine yığıldı. Masa ikiye bölünmüştü. Barlas refleksle ayağa kalkmayı başardı. Yakup'a yumruk atmaya başaran Barlas karşılığında iki yumruk yemişti. Yakup zayıf biri değildi, kuvveti Barlas'tan daha fazlaydı. Barlas'ın ise ondan en büyük farkı, değer verdiği insana zarar veren kişiyle karşı karşıya olmasıydı. Barlas bu güçle Yakup'a sert bir kafa attı. Yakup yere düşünce üstüne çıkan Barlas, arka arkaya ona yumruk atmaya başladı. Yakup aldığı darbelerden sonra tepki verememeye başladı ancak Barlas ona vurmaya hâlâ devam ediyordu. Barlas'ın durmak gibi bir niyeti olmayınca eve giren Gökalp, onları görünce Barlas'ın üzerine çullandı ve onu sımsıkı sardı.

"Bırak!" diye bağırarak Barlas dişlerini sıkmış bir hâlde burnundan hızla nefes alıyordu.

Yakup'u yüzü tanınmayacak hâlde ve kanlar içinde olduğunu gören Duru, şoka girmişti. Beren elleriyle ağzını kapatıp Yakup'a bakarken Özgür de yere doğru eğilerek nabzını kontrol etti. Yakup ölmüştü. Mustafa Hoca, Ada'ya doğru koştu. Ada perişan hâlde yerde ağlayarak yatıyordu. Ona doğru koşan Mustafa Hoca'yı görünce daha da fazla ağlamaya başladı.

“Hocam!” diye bağırarak Ada titreyerek hocasına sarıldı.

“Geldik kızım! Affet bizi!” dedi Mustafa Hoca. “Lütfen affet bizi!” Mustafa Hoca geç kaldıkları için kendini suçluyordu. Sımsıkı sarılınca Ada’nın titreyişi onun da kalbini titretmişti.

“İyi ki geldiniz hocam! Ne olur bir daha bırakmayın beni!” diyerek hıçkıran Ada’ya, Mustafa Hoca saçlarını okşayarak yanıt verdi. “Geçti evladım, yanımdayım artık!”

Mustafa Hoca, Ada’yı sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da yerde hareketsiz yatan Yakup’a, ardından da Gökalp’in kollarının arasında sıkışan Barlas’a baktı. Bir asansörün beş kişilik olması bazen bir hayat bile kurtarabilirdi. Hayattaki en önemli şeylerden biri de zamandı. Barlas, doğru zamanda doğru yerdeydi.

Aradan saatler geçmiş, ayı ışığı gecenin karanlığını var gücüyle aydınlatırken yağmur damlalarını daha da belirgin hâle getirmişti. Hepsi yağmurluklarını yıkadıktan sonra üstlerinden çıkartmış, dağılmış bir hâlde olan oturma odasında oturuyorlardı. Ada az da olsa sakinleşmişti. Duru, aldığı darbelerden dolayı Barlas’ın kanayan dudaklarının kenarına pansuman yapıyordu.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi Ada, Barlas’ın gözlerine bakarak.

“Teşekküre gerek yok. Daha iyi olacaksın, artık yanımdayız,” diye cevap verdi Barlas.

Duru, pansuman yaparken diğer eliyle Barlas’ın elini

tuttu. Ada, Duru ve Barlas'ın ellerine bakmamak için gözlerini kaçırdı.

“Her şey geçti, artık yan yanayız,” diyerek güven tazeleyen Mustafa Hoca, “Bugün herkes derin bir uyku çeksin, yarın ülkeden ayrılıyoruz. Marko da daha fazla beklemesin,” dedikten sonra ayaklandı. Mustafa Hoca ayaklanınca Ada da ayağa kalktı.

“Ben yatak ayarlayayım hemen hocam.” Mustafa Hoca Ada'nın kolundan tutarak buna izin vermedi.

“Gerek yok kızım, herkes bir yere kıvrılsın.”

“Evet gerek yok, biraz uyuyup yola çıkacağız zaten,” diyen Özgür, yere uzandı. “Benim yatağım hazır,” kimse'nin gülmeye hâli olmasa da yüzleri ufak bir tebessüm sardı.

“Nasıl isterseniz,” dedi Ada. Odasına gitmeden önce diğerlerine dönerek, “Karnı aç olan varsa bir şeyler hazırlayabilirim?” diye sordu.

“Hayır, kimse aç değil. Hadi sen de git uyu biraz,” dedi Mustafa Hoca.

“Boş bir oda var, orada ufak bir yatak var. Arkadaşlarım geldiğinde orada yatıyordu. İki kişi orada yatabilir,” diyen Ada, Barlas'a bakarak gözlerini kaçırdı.

Duru, Barlas'ın elinden tutarak, “Biz orada uyuyabiliriz!” dedi.

“Tabii!” dedi Ada yutkunarak. “Buyurun odayı göstereyim.”

“Herkes iyi geceler,” diyen Barlas, Duru'nun ellerinden tutmuş bir şekilde Ada'nın yanına yaklaştı.

Ada diğerlerine kafasıyla selam vererek Barlas ve Duru'yu boş olan odaya götürdü. Barlas ve Duru odaya girdi.

“Teşekkür ederiz,” diyen Duru zorla da olsa gülümse-di.

“Rica ederim, iyi uykular,” diyerek cevap veren Ada, Barlas'a bakmayarak odadan ayrıldı.

Herkes bir yere uzanarak dakikalar içerisinde uyuya-kalmıştı. Günlerdir süren uykusuzluk ve yorgunluk, on-ları derin bir uykuya daldırdı. Ada'nın yaşadığı olaydan dolayı hissettiği olumsuz duygularını Mustafa Hoca'nın artık onun yanında olduğu düşüncesi bastırmaya çalışı-yordu. Yatağına uzanmış tavana bakarak Barlas'ın onu kurtardığı anları düşünen Ada, belki kendisi gibi uyuya-mayan birisi olabilir fikri ile yataktan kalkarak içeriye git-ti. Barlas ve Duru'nun kapısı hafif açık kalmıştı. Kafasını onlara doğru çevirmeden oturma odasına gitti. Mustafa Hoca bir koltukta, Beren ve Gökalp diğer koltukta uyu-yordu. Özgür ise yerde hafif horlayarak uykunun tadını çıkartıyordu. Onları uyandırmadan yavaşça hareket eden Ada, odasına geri dönerken Barlas ve Duru'nun kapısında durdu. İçeriden ses gelmiyordu. Kafasını kapı boşluğuna yaklaştırıp içeriye baktı. Barlas, Duru'yu göğsüne yasla-yarak kollarıyla sarmış bir şekilde uzanıyorlardı. Birbirle-rinin gözlerine kilitlenmişlerdi.

“Her şey bittiğinde seninle evlenmek istiyorum,” diye fısıldadı Barlas.

Duru'nun kulakları çınlamaya başlamıştı. Suratı kıp-

kırmızı oldu. Barlas'ın bu sözü, onun başını döndürdü. İstemsizce ağlamaya başladı. Barlas eliyle Duru'nun ağzını kapatarak ses çıkmasını engelledi. Duru, Barlas'ın söylediğini algılayabilmek için, "Sen? Sen ciddi misin Barlas?" dedi kekeleyerek. Barlas kafasını salladı, yüzündeki aşk sarhoşluğu, gözlerini pasparlak yapmıştı âdeta.

"Hemen şimdi evlenelim, beklemeyelim!" dedi Duru.

"Seni beyazlar içerisinde görmek istiyorum," diyerek cevap verdi Barlas.

Duru bu sözden sonra daha da fazla ağlamaya başladı. "Olur..."

Barlas, Duru'yu gözyaşlarından öptü. "Seni gördüğüm ilk günden beri sen benim ailem, en yakınım, ruhum, aldığım nefesim, güne başladığım umudum oldun. Eğer bu olaylar yaşanmasaydı bu yaz sana evlenme teklifi etmeyi düşünüyordum. Evlenmek için bekleyebiliriz ama teklif için daha fazla bekleyemeyeceğim. Benimle evlenir misin Duru?"

"Evet!" diyerek Barlas'ın dudaklarına yaklaşan Duru, gözyaşlarının üstünden akarak ıslattığı dudaklarıyla Barlas'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ada kafasını geri çekerek odasının yolunu tuttu. Odasına girer girmez yatağına girdi. Gördüğü, onun için olmasa da Barlas ve Duru'nun yıllardır yaşamak istediği andı. Ne hissedeceğini bilemedi. Uyuşmuş gibiydi ve karnına bıçak saplanırcasına acı hissetmeye başlamıştı. Gözlerini kapatarak yatakta kıvranmaya başladı. Bir süre

sonra aşk acısı ile uyuyakaldı. Ada'nın yaşadığı şey, saf bir aşk duygusuydu. Barlas'a âşık olması onu suçlu hissettirmişti, ancak bu duygu elinde olan bir şey değildi. Bu duyguyu yönetebilseydi zaten adı aşk olmazdı, zamanla bunu anlayacaktı.

Gün doğarken Ada kapısının şiddetli bir şekilde vurulma sesini duydu ve sıçrayarak gözlerini açtı.

“Ada! Uyan!”

Bu ses Mustafa Hoca'dan geliyordu. “Ada!”

Ada yataktan fırlayarak kapıyı açtı. Saçları dağılmış ve uykulu hâlde Mustafa Hoca'nın tedirgin suratıyla yüz yüze geldi.

“Hemen gitmemiz lazım!” dedi Mustafa Hoca endişeli bir ses tonuyla.

O sırada koridorun sonunda diğerlerinin hazırlandığı gördü.

Ada, “Ne oluyor hocam?” diyerek olanları anlamaya çalıştı.

“Fazla zamanımız yok!” diyerek içeri koşan Mustafa Hoca da hazırlanmaya başladı.

Ada odasına girerek dolabını açtı ve Mustafa Hoca'nın olaylar başlamadan önce almasını söylediği yağmurluğunu çıkartarak giymeye başladı. Yağmurluğunu giydikten sonra, çantasını daha önceden hazırlamış olması ona büyük bir avantaj sağladı. Saniyeler içerisinde odasından çıkarak diğerlerinin yanına koştu. Ada'nın yanlarına geldiğini gören Mustafa Hoca, onu kolundan tutarak pence-

reye götürdü. Ada, pencereden dışarı baktığında güvenlik güçlerinin sırayla apartmanlara girerek kontrol ettiğini gördü. Ada neler olduğunu anlayınca perdeyi çekerek pencereyi kapattı.

Mustafa Hoca, yakalanacakları korkusuyla pencereden kapının önüne doğru koştu. Fazla zamanları olmadığını Ada da anlamıştı. Mustafa Hoca herkesi süzdükten sonra Ada'ya bakarak, "Alman gereken hiçbir şeyi unutma!" diye uyardı.

Ada, "Hazırım," diye cevap verince, evden çıkarak asansörü kullanmadan koşarak merdivenlerden indiler. Apartmanın kapısını yavaşça açan Özgür, etrafı kolaçan ettikten sonra, "Hadi, arabaya!" diye fısıldadı.

Hepsi birlikte arabaya koşarken, Ada apartmanın kapısında onları izleyerek olduğu yerde durdu. Yağmurun altına girmekle ilk defa yüzleşecekti. Diğerleri arabaya geldiğinde, Ada'yı göremeyince apartmanın kapısındaki beklediğini gördüler.

"Ada! Ne duruyorsun hadi!" diye bağırarak zorunda kalan Mustafa Hoca, güvenlik ekibinin onları fark etmesine sebep olmuş oldu.

Ada derin bir nefes alarak iki adım atıp yağmurun altına girdi. Yağmurluğu ıslanmaya başlayınca gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sadece diğerlerinin sesini duyuyordu.

"Ada hadi!"

"Geliyorlar Ada hadi!"

Ada tekrar gözlerini açarak arabaya doğru koşmaya

başladı. Arabaya ulaşmasına birkaç adım kala, gürültülü bir silah sesi duyuldu. Ada olduğu yerde kaldı. Ellerini havaya kaldırdı.

“Ada devam et!” diye bağırdı Mustafa Hoca.

Beren, “Biz gidelim! Ne duruyorsunuz arabaya binin!” diye korku dolu bakışlarla onlara doğru koşan güvenlik görevlilerine bakıyordu.

“Hocam! Gitmemiz lazım!” diyen Özgür, Mustafa Hoca’nın ellerini kaldırarak Ada’ya doğru koşan güvenlik görevlilerine doğru yürümeye başladığını görünce, “Hocam hayır!” diye bağırdı.

Mustafa Hoca bu sefer kalmayı tercih etmişti. Şimdi de yaşatmak için kalmak gerekiyordu. Hayat, gitmek ve kalmak arasında git-gel yapmaya devam ederek onlara seçim şansı bırakıyordu. Bu seçimler de onların kaderlerini belirliyordu. Kendi kaderlerini seçmişlerdi, Ada’yı bırakmayacaklardı.

“Kaldırın ellerinizi!” diye bir ses yankılandı tüm sokakta.

Hepsi ellerini kaldırdı. Güvenlik gücü takım komutanı, elindeki silahla Ada’yı sırtından iteleyerek, “Arabaya yaklaş! Sakın ellerini kaldırma!” dedi. Ada arabaya doğru diğerlerinin yanına geldikten sonra arabaya yaslandı. Güvenlik gücü takım komutanı, “Üstlerini arayın!” diye talimat verdi.

Üstleri arandıktan sonra askerlerden biri, “Temizler!” dedi.

Komutan yağmurlukların içerisinde yüzlerini görebilmek için teker teker suratlarına bakmaya başladı. Duru ile göz göze gelince duraksadı. “Bunu alın!” diyerek Duru’yu kolundan tutarak askerlerine doğru iteledi.

Barlas’ın kan beynine sıçramış, sinirden gözü dönmüştü. “Kimi alıyorsun sen!” diyerek komutana yumruk atınca tüm askerler silahlarını Barlas’a çevirdiğinde, silah sesleri duyuldu. Kurşunlar onlara doğru başlayınca herkes olduğu yere çöktü.

“Pusu!” diye bağırdı komutan. Onlara ateş açanlar, sivil bir kalabalıktı. Yaklaşık dokuz kişi olan bu grup; yağmalayıcı, silahlı insan topluluğuydu. Yoğun bir çatışma başlamıştı. Mustafa Hoca arabanın kapısını açtı. “Binin çabuk!”

Beren, Özgür ve Gökalp arabanın arka koltuğuna koşarak kendilerini içeri attılar. Ada da onlarla birlikte arka koltuğa zıpladıktan sonra kapıyı kapattılar. Mustafa Hoca, arabanın şoför koltuğuna oturarak arabayı hızla çalıştırdı. Kapısını henüz kapatmamıştı.

Duru ve Barlas’a bakarak, “Hadi!” diye bağırdı.

Duru’nun elinden tutan Barlas, arabaya doğru koşacağı sırada komutan onlara seslendi. “Kızı bırak!”

Barlas ve Duru olduğu yerde kalakaldı. Komutan silahını onlara doğru uzatmış, Duru’yu istiyordu. Barlas, Duru’nun önüne geçti. “Eşimi benden alabileceğini nasıl düşünürsün!” diye öfkeyle bağırdı. Komutan üstlerine kurşun yağarken tüm dikkatini Barlas ve Duru’ya vermişti.

“O zaman seni alırım!” diye bağırarak komutan tetiği çekti.

Mustafa Hoca araçtan fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı. Sanki her şey ağır çekimde yaşanıyor gibiydi. Ada da aracın kapısını açarak Mustafa Hoca'nın arkasından koşmaya başladı. Komutanın tetiğe basacağını anlayan Duru canından çok sevdiği Barlas'ın önüne atladığı anda, acı bir silah sesi duyuldu. Komutanın silahından çıkan kurşun, Duru'nun kalbine saplanmıştı. Aynı anda, bir kurşun da komutanın kafasına isabet edince komutan birden yere yığıldı. Barlas'ın kollarının arasına yaslanan Duru, yere süzüldü. Barlas boğazının delineceği şiddette bağırdı.

“Hayır!”

Barlas için hayat renkliliğini kaybetmiş, siyah beyaz bir renge bürünmüştü. Kulakları çınlarken gökyüzüne baktı, yağmur damlaları suratına değmese de yağmurluğu, görüş açısını kapatmıştı. Okyanusta boğuluyor gibiydi, onun tek kurtarıcısı da kollarında kanlar içerisinde yatıyordu.

“Neden? Neden onu benden aldın!” diye bağırarak gökyüzüne öfke kusuyordu Barlas. Mustafa Hoca ve Ada yanlarına yetişince Duru'nun vurulduğunu gördüler. Onlar da vurulmuş gibiydi. Barlas, Duru'nun yüzünü tokatlayarak onu uyandırmaya çalışıyordu.

“Kalk! Hadi kalk Duru! Vallahi beklemeyeceğiz şimdi evleneceğiz kalk! Ne olur kalk!”

Mustafa Hoca, Barlas'ı kontrol etmeye çalışıyordu. “Bırakın beni! Defolun yanımızdan!” diye bağırarak Bar-

las'ın içi, cehennem gibiydi. Artık o ölümü tatmadan ölmüştü.

Beren, Özgür ve Gökalp yanlarına geldiğinde, üçünün de gözleri hiç olmadığı kadar büyümüştü. Yıllardır beraber oldukları, kardeş gibi büyüdükleri Duru artık yoktu. Çılgılık çılgılığa kendilerini yere atıp Duru'ya sarıldılar.

“Allah'ım neden!” diye bağırان Beren, kendinden geçmişti.

Gökalp Barlas'a sarılmış, Özgür ise dona kalmıştı, sadece gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yağmacılar ve güvenlik güçleri arasındaki çatışma devam ederken mermilere ve mermilerden daha öldürücü olan yağmur damlalarına temas etmeseler de Duru'nun ölümü onları öldürmüştü. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Güvenlik güçlerine destek ekipleri, zırhlı araçlarla yaklaşıyordu. Bunu gören Mustafa Hoca, gitmelerini gerektiğini anladı. Çatışmanın ortasında bir dakika daha durmak, diğerlerinin de ölümüne sebep olabilirdi. Barlas'ı ve diğerlerini çekiştirerek, “Hadi, gitmemiz lazım!”

Barlas Duru'yu bir türlü bırakmıyordu. Ona kenetlenmişti. Gökalp ve Özgür de ağlayarak Barlas'ı ondan ayrılmaya çalışıyordu.

“Bırakın! Bırakın beni!” diye bağırان Barlas damarları şişmiş bir şekilde, var gücüyle Duru'ya sıkı sıkıya tutunsa da gücü diğerlerine yetmedi ve ondan ayrılıverdi. Duru, yağmurluğun içerisinde, dünyanın en güzel kumsalı kadar temiz bir yüzle, yerde yatarken eşi benzeri olmayan bir

gezegen kadar özel gözleri açık kalmıştı. Barlas, titreyerek ve hıçkırarak Duru'nun suratına eğildi. Yağmurluğunun üzerinden gözlerini kapatmayı başardıktan sonra onu öptü. Barlas'ın kollarına giren Gökalp ve Özgür onu sürükleyerek Duru'dan uzaklaştırdılar.

Bu defa yağmur damlaları romantik ve huzur verici değildi, her biri, bir damla kan ve gözyaşı yaratıyordu.

3. BÖLÜM

Ölümün Gölgesinde

***Yaşarken de ölürken de elleri birbirlerine dolanmıştı,
tıpkı kalpleri gibi.***

Duru'nun ölümünden saatler geçmişti. Mustafa Hoca aracı kullanırken yanında Özgür oturuyordu. Barlas arka koltukta, Ada ve Beren'in ortasında, Gökalp de Beren'in yanında oturuyordu. Aracın içerisinde ölüm sessizliği hâkimdi. Hiçbiri, Duru'nun aralarından ayrılışını henüz kabullenememişti. Grubun asi ve güzel kızı, en büyük hayali olan Barlas ile evliliğe kavuşamamıştı. Bu ölüm, en çok Barlas'ı etkilemişti. Hiçbir duygu hissedemiyordu artık. Duygusuzlaşmış ve düşünme yetisini kaybetmişti. Dişlerini sıkıdığından dolayı ağzına kan tadı gelen Barlas, sadece yutkunarak hareketsiz bir biçimde öylece duruyordu. Yaşayan bir ölüydü artık. Onun çiçeğini besleyen su, artık kesilmişti. Artık kurumaktan başka bir yolu yoktu.

Çiçekler her zaman kalır ama onu sulayan sahipleri değişebilirdi. Eskisi kadar güzel açmasa da kurumadan yaşamaya devam edebilirdi, bunu zaman gösterecekti. Beren, Barlas'ın sağ omzuna başını yaslamış ve koluna dolanmış, ağlamaktan gözyaşları kurumuş bir hâlde duruyordu. O da en yakın arkadaşını kaybetmişti. Yıllardır en büyük sırdaşı ve kız kardeşi gibi gördüğü bir insandı Duru onun için. Kendisini yapayalnız hissediyordu. Gökalp ise arkadaşının ölümünün acısıyla birlikte, bir de Barlas'a üzülmekten kendisini alıkoyamıyordu. Özgür, Duru'nun en yakın erkek arkadaşıydı. Aynı yaşta olmalarına rağmen abi kardeş gibiydiler. Özgür ön koltukta kafasını cama yaslayarak Duru ile olan anıları düşünüyordu. Mustafa Hoca güçlü durmaya çalışıyordu. Yaşça diğerlerinden büyüktü, onlar için bir baba figürüydü. Aracı kullanmaya devam ederken Bulgaristan sınırına iyice yaklaşmışlardı. Tüm dikkati yolda gibi gözüksede Duru'nun ölümü onu derinden yaralamıştı. Gözlerinden akan yaşları gizlice silmeye çalışıyordu. Ada ise Duru ile tanıştığında Barlas'a olan aşkından dolayı onu kiskansada ondan hiçbir zaman nefret etmemişti. Aralarında herhangi bir sürtüşme de gerçekleşmemişti. Onların yola devam edebilmesi ve Barlas'ın yaşaması için kendini feda etmişti. Duru'nun ölümüne üzüldürken, Barlas'ın yaşaması için kendi hayatını feda edebileceği ihtimalini düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. Bunu yapabilir miydi bilmiyordu ve bu sorunun içerisinde çıkamıyordu. Barlas'ın hâli ise onun

içini yakıp kavuruyordu. Elini yavaşça kaydırarak Barlas'ın elini tuttu. Barlas herhangi bir tepki vermedi. Mustafa Hoca'nın frene basmasıyla Barlas'ın elini bırakıverdi. Mustafa Hoca sesini toparlamak için öksürdü.

“Bulgaristan sınırı,” diyerek arabayı tamamen durdurdu.

Karşılarında duran kontrol noktasında herhangi bir insan yoktu. Bir süre etrafa bakındıktan sonra yavaşça gaza basarak aracı Bulgaristan sınırından içeriye sokup kontrol noktasından geçtiler.

“Kimsenin olmaması çok garip,” dedi Mustafa Hoca. Etraftaki sessizlik onu şüphelendirmişti. Düşük bir hızla ilerlerken karşılarına zırhlı araçlar çıkıp yollarını kesti. Onlarca asker, önlerini kesmişti. Barlas hariç hepsi yerlerinden doğruldu. Özel yapım, yağmurluk tarzı ekipman giyimli askerlerin önünde biri duruyordu. O hariç, tüm askerler silahlarını araca doğrultmuştu. Mustafa Hoca, aracı durdurup arka koltuğa dönerek.

“İnmemiz lazım,” dedi ve araçtan ilk inen o oldu. Ellerini havaya kaldırmıştı.

Askerlerin en önünde duran kişi komutan Nikolai'ydi. Türkiye sınırından gelen aracı iyice süzerek onlara doğru yaklaştı. O sırada hepsi arabadan indi.

“Ne işiniz var burada?” diye Türkçe soru soran Nikolai, tüm dikkatleri üzerine çekti.

“Türkçeyi nereden biliyorsun?” dedi Mustafa Hoca.

Nikolai, “Ben, Bulgaristan Özel Kuvvetlerden Nikolai. Bildiğim tek yabancı dil Türkçe değil!” diyerek Mus-

tafa Hoca'nın üstüne yürüdü. "Siz kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz?"

"Burada bir işimiz yok!" diyerek Nikolai'nin üstüne yürüyen Mustafa Hoca, korkmadığını belli etmek istiyordu. "Bosna'ya gitmek için buradan geçiyorduk."

Nikolai, bu sözü duyunca gözlerini Mustafa Hoca'dan kaçırarak kısa bir an uzaklara bakıp düşünerek tekrar askerlerine döndü, "İndirin silahları!" dedi. Tüm askerler silahlarını indirmişti. Tekrar Mustafa Hoca'ya doğru dönen Nikolai, "Bosna'da ne işiniz var?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez!" dedi Özgür kaba bir şekilde. Mustafa Hoca, Özgür'e baktı. "Sakin ol Özgür!"

"Bu genç arkadaşların ve senin Bosna'da nasıl bir ortak amacı olabilir? Üstelik ortalık karışık, bu zamanda hayatınızı tehlikeye attığınıza göre önemli bir şey olmalı?" diyerek arka arkaya sorular soran Nikolai, cevap olarak sadece sessizlik duyabildi.

"Bizi bırak gidelim!" diyerek sesini iyice yükseltti Mustafa Hoca.

Nikolai gülümsedi ve arkasını dönerek askerlerine doğru yürümeye başladı. "Alın bunları, gidiyoruz!"

Barlas hariç hepsi, onları tutarak zorla araçlara bindirmeye çalışan askerlere güçleri yettiğince direndi ama başarılı olamadı. Mustafa Hoca'nın aracına da bir asker binip askeri konvoyu takip ederek onlarla birlikte güvenli bölgeye doğru yol aldı. Barlas'ın dikkat çeken sessizliği, askerlerin de gözlerinin onun üstünde olmasına sebep

oldu. Birkaç kere kafasını kaldırmaya çalışan askerler olsa da Barlas, sanki gücü yokmuş gibi kafasını tekrar eğdi. Kısa bir yolculuğun ardından Özel Kuvvetler binasına giriş yaptılar. Araçlardan inerek binaya doğru yürüdükten sonra binanın girişindeki yıkanma bölgelerinden otomatik olarak geçtiler.

“Yağmurluklarınızı çıkartın!” diye bağırdı Nikolai. Hepsi yağmurluklarını çıkarttı ve yüzleri daha net bir şekilde görünmüş oldu. Nikolai hepsini süzdükten sonra sırtlarındaki çantalarını askerlerine verdiği talimat ile aldırdı.

“Yürüyün!” diyerek koridorda yürümeye başlayan Nikolai’nin arkasından onu takip ettiler. Koridorun sonundaki odaya girince onları büyük bir masa ve sandalyeler karşılamış oldu. Tavandan sarkmış büyük lamba haricinde odada başka hiçbir şey yoktu.

Nikolai, “Hektor ve Ivan harici herkes çıksın!” diye seslenince tüm askerler odayı terk etti. Bu söylediği iki isim, onun sağ ve sol koluydu. Onunla birçok görevde beraber çalışmış, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olan iki eğitimli askerd.

“Oturun!” dedi Nikolai.

Mustafa Hoca oturunca diğerleri de oturdu.

“Evet!” diyerek masanın etrafında yürümeye başladı Nikolai. “Bosna Hersek’te ne işiniz var? Bu soruyu kim cevaplamak ister?”

Kimseden ses çıkmadı.

“Bizi öldürebilirsin diyorsunuz yani?” diyerek daha da sinirlenmeye başlayan Nikolai, yumruğuyla masaya vurdu. “Basit bir soru soruyorum!”

Cevap yoktu. Bu cevapsızlık Nikolai’yi delirtmek üzeriydi. Elleriyle yüzünü tutarak derin nefes aldı. Arkasında duran askerlerine dönerek, “Ivan fotoğraflarını çekerek ortak hareket ettiğimiz İngiliz istihbaratına gönder, belki oradan bir şey çıkar,” dedi. Ivan telefonunu çıkarttı, hepsinin yüzlerine yaklaşarak fotoğraflarını çekti ve odadan ayrıldı.

“Hektor! Şunları boş bir odaya götür, haber gelene kadar beklesinler!” diyen Nikolai odadan çıkarak kapıyı sertçe kapattı. Hektor onları boş bir odaya götürerek kapıyı üstlerine kilitledi.

“Çantalarımızı aldılar, bizi de öldürecekler,” dedi Gökalp.

“Öldürsünler! Yaşamak ölmekten daha kötü!” diyerek yere uzandı Beren. Barlas duvara yaslanarak süzüldü ve kendini yere bıraktı. Tepkisiz bir şekilde hayatına devam etmeye çalışan Barlas’ın, sanki Duru ile birlikte kendi yaşamı da sonlanmıştı.

“Nikolai denen komutana konuşursak da ölmeyeceğimizin garantisi yok,” dedi Mustafa Hoca.

“Neden böyle düşünüyorsun hocam?” diye merakla sordu Ada. Bir gözü Barlas’ta idi.

“Belki kendileri bir çözüm peşindelerdir ve başkalarının çözümüne varmasını istemiyorlardır. Çoğu hastalığın

bir ilacı var ve bu ilaçları bulanlar, dünyanın sayılı zenginlerinden. Bu yapay yağmurlar bile bir proje olabilir,” diyerek yanıt verdi Mustafa Hoca.

“Hocam konuşmazsak bizi her türlü öldürecekler, en azından yaşamak için bir ihtimalimiz var,” diyerek konuya dahil oldu Özgür.

“Konuşursak yaşayabiliriz diyorsun yani Özgür?” dedi Mustafa Hoca.

Özgür kafasını salladı. Umutları tükeniyordu. Onlar için artık yapay yağmurların çözümünden ziyade, en önemli şey yaşayabilmektir. Nikolai odasında oturuyor ve bacaklarını sallıyordu. Düşünceli ve stresliydi. Olaylar başladığından beri birçok insanla karşılaşmıştı ancak Mustafa Hoca ve gençler onu oldukça meraklandırmıştı. Nasıl bir hedefleri olabilirdi, bunu bulmak istiyordu. Nikolai, güçlü ve yakışıklı bir askerdir. Sözü, Özel Kuvvetler’de geçen bir komutandı. Sert görünümünün içinde sıcak bir kalbi vardı. Bu onun en zayıf yanıydı. Güzel bir eşi ve dünya tatlısı bir kızı vardı. Yapay yağmurlar başlamadan önce farklı hayalleri varken, şimdi tek amacı, kızı ve eşini koruyarak onların güvenli bir şekilde hayatlarına devam edebilmelerini sağlamaktır. Masasındaki kızı ve eşinin fotoğraf çerçevesini eline alarak bir öpücük kondurdu. O sırada kapı çalındı. Fotoğraf çerçevesini masaya koyarak, “Gel!” diye seslendi. Gelen Ivan’dı.

“Efendim, İngilizlerden cevap geldi.”

Nikolai koltuğuna oturdu. “Evet Ivan, dinliyorum?”

“Efendim, en yaşlıları bir profesör. Diğerleri farklı mesleklere sahip. Gençler sadece son zamanlarda bir yangın olayına karışarak popüler olmuş. Yangınla mücadele etmiş, daha sonra da yangından kurtulmayı başarmışlar. Profesör ise aylardır yapay yağmurlarla ilgileniyor. En başından beri buna karşıymış. Yapay yağmurların felaket getirebileceğini söylemiş. Yağmurlar başladıktan sonra insanların nasıl korunacağını da söylemiş. Bu konuda fazlaca bilgiye sahip bir meslektaşı var, Marko. Saraybosna’da yaşıyor. Ortak makaleleri yayınlanmakla birlikte, sosyal medyada Profesör Mustafa ile tek ağızdan açıklamalar yapmış. Bu yüzden Bosna’ya gitmek istiyor olabilirler, Marko’nun yanına.”

Nikolai’nin kafası iyice karışmıştı. Marko’nun yanına gitmek neyi değiştirecekti? Ölümle dans edecek kadar önemli olan şey neydi? Gençler, Mustafa Hoca ile nasıl bir araya gelebilmişti ve aralarındaki bağlantı neydi? Kendisine arka arkaya sorular sorduğu sırada Ivan cevap alamadığı için ona seslendi.

“Komutanım?”

Nikolai koltuğundan doğruldu. “Anladım, tamam geri-si bende. Sen kimseyle paylaşma bunları.”

Ivan, “Nasıl isterseniz efendim!” diyerek odadan çıkmak için kapıyı açtı ve tekrar arkasını dönerek, “bu arada yarın İngilizler burada olacak, sanırım onları almak için gelecekler efendim,” dedi ve kapıyı açarak odadan ayrıldı.

Nikolai işin ciddiyetini anlamıştı. İngilizlerin hızlı bir şekilde onları almak istemesinin altında bilmedikleri şeyler de olabileceğini düşündü. Koltuğundan kalkarak odasından ayrıldı. Mustafa Hoca ve gençlerin bulunduğu odanın önüne gitti. Hektor da yanındaydı, ondan kapıyı açmasını istedi. Hektor kapıyı açtı ve Nikolai'nin arkasından odaya girdi. Mustafa Hoca ve gençler bitkin bir şekilde dinleniyordu.

“Karnınız acıktı mı?” diye sordu Nikolai.

Mustafa Hoca, gençlere döndü. Barlas yine tepkisizdi ancak diğerleri kafasını sallayarak acıktıklarını belirttiler. Mustafa Hoca, onların acıktığını anlayınca Nikolai'ye dönerek kafasını sallayıp onayladı.

Nikolai, Hektor'un göğsüne hafifçe vurdu. “Hektor, git yiyecek bir şeyler getir.” Hektor hızla odadan ayrıldı. Nikolai kendisine bir sandalye çekerek tam karşısına oturdu.

“Kim olduğunuzu ve kimin yanına ne için gittiğinizi öğrendim. Detayları açıklamak ister misiniz?” diyerek hepsinin gözlerinin içine baktı.

“Öğrenmişsin işte, detaylara gerek var mı?” diye çıkıştı Gökalp.

Nikolai, “İngilizler yarın sizi almadan bilmek istemiştim, bir daha sizi göremeyeceğim,” deyince Mustafa Hoca yerinden doğruldu. Nikolai'nin karşısındaki sandalyeye oturarak, “İngilizler neden bizi almaya geliyor?” diye sordu.

“Onu siz bilebilirsiniz, ben nereden bileceğim!” dedikten sonra sandalyeye yaslanarak ellerini kafasının arkasına uzatarak esnedi. Aslında bu hareket rahat olduğunu belli etmeye çalışmasından ibaretti. Mustafa Hocaları konuşturmaya çalışıyordu, başarılı da oldu.

“Marko’nun yanına gideceğiz,” dedi Mustafa Hoca. “Meslektaşım.”

Nikolai gülümseyerek her şeyi bildiğini gösteren bir tavırla, “Evet biliyorum, Saraybosna’da sizin ona ulaşmanızı bekliyor. Yapay yağmurlara ikiniz de epey karşıymışsınız, haklı çıktınız. Tebrikler,” dedi.

Mustafa Hoca ve gençler birbirlerine bakakaldı.

“Peki siz nasıl hayatta kaldınız?” diyerek gençlere döndü Nikolai. “Yangınla iyi mücadele etmişsiniz!” Nikolai’nin gerçekten de bir şeyler öğrendiğini anlamış oldular.

“İngilizlerle ortak mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Mustafa Hoca.

“Onlarla ortak çalışmayan bir ülke var mı?” diyerek küstahça güldü Nikolai.

“Peki neden biz?” diye sordu Mustafa Hoca. “Neden bizi almaya geliyorlar?”

Nikolai sandalyesini Mustafa Hoca’ya daha da yaklaştırdı. Yüz ifadesi de ciddileşmişti.

“Sadece sizi değil,” diyerek fısıldadı. “Yapay yağmurlar hakkında bilgisi olan herkesi alıyorlar. Güneş batmayan ülkenin güneşi gitti, bunu kaldıramadılar!”

Mustafa Hoca arkasına yaslanarak sessizleşti. İngilizlerin onlara ne yapacağını düşünmeye başladı.

Ada, “Bizi İngilizlere vermek sana ne kazandıracak?” diye sordu Nikolai’ye.

“Sizin varlığınız bana ne kazandırdı?” diyerek anında cevap verdi Nikolai. Ada’nın susmaya niyeti yok gibiydi.

“Parmağındaki yüzüğe bakılırsa evlisin, çocuğun da vardır. Onların yaşamasını istemez misin?”

Nikolai kaşlarını çattı, gerilmişti. Koltukta sırtını doğrultarak dikleşti. “Siz mi onların hayatını uzatacaksınız? Ne saçmalıyorsun sen!”

Mustafa Hoca araya girmek için sandalyesini Nikolai’ye doğru kaydırды. “İngilizlerin bize ne yapacağı belli değil ama sen bize yardım edersen bu yağmurları durdurabiliriz,” dedi kısık bir ses tonu ile.

“Durdurabiliyorsan neden hâlâ bekliyorsun hoca?” dedi Nikolai.

“Çünkü Bosna’daki arkadaşımın çalışmam lazım! Düşündüğün kadar kolay değil!”

Ortalık iyice gerilmişti. O sırada içeri Hektor girdi. Elindeki paketlenmiş sandviçleri ve su şişelerini masaya bıraktı. Nikolai ayağa kalkarak sandalyesini düzeltti.

“Ben eve gidiyorum, bu gece gelmem. Yanlarından ayrılma!” dedi ve Hektor’un kafasını okşarcasına elleyerek odadan çıktı. Binadan ayrılarak sivil aracına bindi ve evine doğru yola çıktı. Nikolai’nin eşi Sabrina ve kızı Elena, onun eve gelmesini bekliyorlardı. Bir araç sesi duyunca Elena hızla kapıya koştu. Kapının deliğinden bakınca babası Nikolai’nin geldiğini gördü.

“Babam geldi anne!” diye bağırdı. Elena on beş yaşında, akıllı ve zeki bir kızdı. Evin tek çocuğuydu ve Nikolai’ye çok düşküncüydü. Annesi Sabrina da eşine çok bağlıydı. Kırk beş yaşlarında, güzel bir kadındı. Zayıf görünse de oldukça güçlü ve cesur bir kalbe sahipti. Nikolai aracından inip kapıya yönelince Elena hemen kapıyı açtı.

“Hoş geldin baba!” Nikolai, kızını görünce her şeyi unutmuş, içi kıpır kıpır olmuştu. Elena hâlâ onun minik bebeğiymiş.

“Güzel çiçeğim, hoş buldum,” diyerek kapıdan içeri girdi. Artık alıştıkları için banyoya giden koridorda hiçbir eşya ve halı yoktu. Nikolai direkt suyun altına girerek zırhını yıkayıp suyu kapattı ve üstünü çıkartarak banyodan ayrıldı. Banyonun kapısında bekleyen Elena’ya sarılarak onu saçlarından öptü.

“Seni çok özledim baba!” dedi Elena babasına sımsıkı sarılırken.

“Benim de seni özlemediğim bir saniye yok kızım!” dedi Nikolai. Koridorun sonunda onları izleyen Sabrina gülümsüyordu. “Baba ve kızının aşkı. Ben iyice unutuldum bu evde,” diyerek Nikolai’den aynı şefkati görmek istediğini belirtti. Nikolai kızına sarıldıktan sonra eşinin yanına giderek onu dudaklarından öptü.

“Sen benim nefesimsin Sabrina.”

“Ben hâlâ yanınızdayım!” diyerek öksürdü Elena. Hep birlikte gülümsediler. Oturma odasına giderek koltuğa uzanan Nikolai ayaklarını masaya uzattı. Sağ tarafında Elena sol tarafında Sabrina oturuyordu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Sabrina.

“Yeni misafirlerimiz var,” dedi Nikolai yüzü ciddileşmişti.

Elena babasının kollarının arasına sarılarak, “Misafirler kim baba?” dedi merakla.

“Türkiye’den gelen altı kişilik bir grup. Bosna’ya gitmek istiyorlardı.”

“Ee yani? İzin vermediniz mi? Hem ne yapacaklarmış orada?” dedi Sabrina.

Nikolai düşünceli görünüyordu. Burnundan derin bir nefes aldı. “Yarın İngilizlere teslim edeceğiz.”

“İngilizler nereden çıktı? Apar topar neden geliyorlar?” dedi Sabrina. O da iyice meraklanmıştı. “Açık açık anlatsana Nikolai.”

“Aralarında bir profesör var, yağmurlarla ilgileniyor. Olaylar başlamadan önce uyarmış ama dinleyen olmamış. Yağmurlardan korunma yollarını da Bilim Kurulu açıklama yaptıktan hemen sonra söyleyerek insanları uyarmış. Şimdi de bu yağmurları durdurabileceğini söylüyor. Bir arkadaşı Saraybosna’da, ona ulaşabilirse tabii.”

“Bu mükemmel bir haber! Ya gerçekten başarabilirse! Umut dolu bir gelişme bu!” diyerek sevinmeye başlayan Sabrina, Nikolai’nin gergin suratını görünce sevinmeyi bıraktı. “Senin kafanı kurcalayan ne?”

Nikolai ayaklarını masadan çekerek toparlandı. “İngilizler onları kendileri için alacak, bilmiyorum. Ben yat-sam olur mu?”

Sabrina ve Elena'nın da yüzü düştü. Nikolai'nin tavırları onları da düşündürmeye başlamıştı. "Nasıl istersen," dedi Sabrina.

Nikolai kızını yanağından öperek ayağa kalktı ve yatak odasına gitmek için yanlarından ayrıldı. Odasına gelir gelmez üstündekileri yere fırlatarak kendisini yatağa bıraktı. Fiziki yorgunluktan çok kafasının içinde oluşan soru işaretleri onu çok yormuştu. İnsanı en çok yoran da buydu zaten. Nikolai, Mustafa Hoca'nın onlara yardım etmesini istemesini kafasına taktığı için, bir süre bu yardım talebini düşünerek uyuyakaldı.

Sabah olduğunda henüz alarmı çalmadan telefonunun sesine gözlerini açan Nikolai elleriyle telefonunun yerini bulmaya çalıştı. Telefonu bulup eline aldığı anda arayanın Hektor olduğunu gördü.

"Efendim Hektor," dedi uyukulu bir ses tonuyla.

"Komutanım günaydın! Rahatsız etmek istemezdim ama İngilizler geldi bilgi vermek istedim."

Nikolai yatağından çıkarak ayaklandı. "Geliyorum," diyerek telefonu kapattı ve giyinmeye başladı. Nikolai'nin seslerine uyanan Sabrina, eşinin telaşla giyinmesine anlam veremeyerek kuşkulandı. "Canım, ne oluyor?"

"Uyu sen, saat daha çok erken. İngilizler gelmiş, gitmem gerek," diyerek silahını beline koyan Nikolai eşini öperek odadan çıktı. Banyodaki zırhını giyip ekipmanlarını kontrol ettikten sonra Elena'nın uyanmasını engellemek için evin kapısını yavaşça aralayarak dışarı çıktı ve

kapıyı tekrar sakince kapattı. Arabasına bindikten sonra hızla oradan ayrılan Nikolai dakikalar sonra Özel Kuvvetler binasına giriş yaptı. Onu karşılayan Ivan oldu.

“Komutanım!” diyerek selam veren Ivan, hızla bekleme odasındaki İngilizlerin yanına doğru yürüyen Nikolai’nin arkasından yürümeye başladı. Bekleme odasına geldiklerinde Hektor içeri giren Nikolai’i görünce duruşunu değiştirdi.

“Komutanım!”

Nikolai kafasıyla ona selam verdikten sonra ayağa kalkan üç İngiliz askerden yetkili olan Jack’e elini uzattı. “Hoş geldiniz, ben Özel Kuvvetlerden Nikolai.”

Jack elini uzatan Nikolai’ye karşılık vererek elini sıktı. “İngiltere İstihbarat Birimi’nden Jack. Jack demeniz yeterli.”

“Nasıl isterseniz!” dedi Nikolai.

Jack kafasıyla ortalığı süzerek, “Neredeler?” diye sordu.

“Buyurun, beni takip edin,” diyerek bekleme odasının kapısına yönelen Nikolai, oradan ayrılarak Mustafa Hoca ve gençlerin olduğu odaya doğru ilerledi. Jack ile beraber yürüdükleri sırada, “Sizinle hiç iletişim kurdular mı?” diye sordu Jack.

“Türkçeyi, Özel Kuvvetler’de yurtdışı görevleri için öğrenmiştim; evet iletişim kurabildim,” dedi Nikolai. “Burası, buyurun!”

Hektor anahtarı çıkartıp kilitleri açtıktan sonra geri çekildi.

Jack kapıyı açarak içeri girdi. Mustafa Hoca ve gençler sabah erken saatler olmasına rağmen uyanmıştı. Jack gözleriyle hepsini dikkatlice inceledi. Jack, Nikolai'ye "İngilizce biliyorlar mı?" diye sordu. Mustafa Hoca ve gençler İngilizce biliyordu. Jack'e cevap veren Mustafa Hoca oldu. "Evet biliyoruz."

"Güzel, buna sevindim," dedi Jack. "Saatler sonra özel uçakla İngiltere'ye gideceğiz, karnınızı doyurun ve hazırlanın!" Nikolai sessizliğini korurken Mustafa Hoca ile göz göze geldiler.

"Sadece onları görmek istedim, çıkabiliriz," diyerek arkasını dönen Jack odadan çıktı. Nikolai ve gençler baktıktan sonra Nikolai de Jack'in arkasından odadan çıktı.

"Odama geçelim," diyerek eliyle yolu gösteren Nikolai, Jack ile birlikte yürümeye başladı. Odasının önüne gelince Nikolai, "Buyurun siz geçin, ben de atıştırmak için bir şeyler alıp hemen geliyorum, siz bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Kahve!" dedi Jack ve Nikolai'nin odasına girdi.

Nikolai Jack'in tavırlarını ukalaca bulmuştu. Açıkçası sevebileceği bir tip değildi. Atıştırmalık bir şeyler almak için oradan ayrıldı.

"Saatler sonra İngiltere'ye gidiyoruz," dedi Mustafa Hoca.

"Hep görmek istemiştım ama bu şekilde olsun istemezdim!" dedi Özgür, Ivan ve Hektor'un onlara getirdiği yiyecekleri açarken.

“Acaba bize ne yapacaklar?” diye sordu Gökalp. Bir yandan da karnını doyurmaya çalışıyordu. Eliyle kopardığı sandviç parçasını Barlas’a uzattı. Barlas, aldığı lokmayı ağızına atarak çiğnemeye başladı. Herkes onun bu hareketine gizlice baktı. Bu, iyiye işaretti. Yavaş yavaş tepki vermeye başlıyordu. Ada da hemen su şişesinin kapağını açarak Barlas’ın önüne koydu. Barlas şişeden bir yudum aldı.

Nikolai ağzında bir şeyler çiğneyerek elindeki kahvelerle odasına doğru ilerledikten sonra yaklaştıkça yükselen sesler duymaya başladı. Kapının hafif açık olduğunu görünce duvara yaslanarak ağızındakini lokmayı çiğnemeyi durdurdu. Kulağını kapı aralığından odasına doğru uzattı. Jack telefonla konuşuyordu.

“Birkaç bilgi için bu kadar insanı neden oraya kadar getiriyoruz? Üstelik sonra öldüreceğiz. Bu işi burada yapıp dönebilirdik. Olur da bir gün duyulursa, en azından biz yapmadık diyebiliriz!”

Nikolai gözlerini büyülterek kaşlarını çattı. Burun delikleri sinirden büyümüştü. Kapının önünden sessizce uzaklaşarak boş bir çalışma odasına girdi. Kapıyı kapatırken etrafına baktı, kimsenin olmadığından emin oldu. Telefonunu çıkartarak eşini aradı. Sabrina hâlâ uyuyordu. Telefon çalınca hemen gözlerini açtı ve cevap verdi.

“Hayatım?”

“Onları öldürecekler!” dedi Nikolai. “İngilizler onları öldürecek!”

Sabrina, üstündeki yorganı kaldırarak yatağa oturdu. Nikolai'nin sesindeki bu nadir korkuyu hissedebilmişti. "Nasıl olur? Neden!"

"Yapay yağmurlar hakkında tüm bilgileri alıp onları öldürecekler. Bu ilk defa yapılan bir şey değil. Eğer bilgiler çözüme gidebilirse tüm dünyaya, hatta belki de sadece istedikleri bölgelere bu çözümü yayarak dünyayı yönetme hırsına kapılacaklar."

"Nikolai bunu engellemen lazım!"

"İngilizler burada Sabrina! Zaman yok!"

"Hâlâ buradalar, bizim topraklarımızdalar!"

Nikolai iyice hırslanmıştı. Odanın içinde soluyarak yürüyordu. "Tek bir yolu var..."

Sabrina kendisinden ve eşinden emindi. "Yolun ne olduğunu önemli değil, denemekten başka çare yok Nikolai!" diyerek eşini iyice motive etti ve onun yanında olduğunu hissettirdi.

"Onları kaçıracağım Sabrina. Sizi de gelip alacağım hazırlanın. Bir süre kayıplara karışmamız lazım."

Sabrina yataktan fırlayarak ayağa kalktı. "Seni bekliyoruz olacağız."

"Dikkat edin!" dedi ve telefonu kapattı Nikolai. Telefonu çenesine değdirerek yaptığıının doğru bir şey olup olmadığını düşündükten sonra son kararını kendisine sesli bir şekilde söyledi, "Eşini ve kızını yaşatmak için bir amacın olsun Nikolai!"

Ivan ve Hektor kapının açılmaya çalışılmasını görünce silahlarını çekti. Mustafa Hoca ve diğerleri de kapı ko-

lunun sertçe zorlandığını görünce korkarak ayağa kalktı. Ivan yavaşça kapıyı açtı ve kapının önünde duran kişinin Nikolai olduğu görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Hemen silahlarını indirdiler.

“Komutanım?”

Nikolai odaya girerek kısık sesle konuşmaya başladı. “Hepiniz hazırlanın! Uzun bir yola çıkıyoruz ama İngilizlerle değil.”

Hepsi Nikolai’nin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Bunu fark eden Nikolai, “Yolda anlatırım. Hektor, sen yanına iki kişi al. Gidip çantalarını ve yağmurluklarını getirin. Ivan sen de iki araç hazırla, yanına birini al.”

Hektor yanına Gökalp ve Özgür’ü alarak hızla odadan ayrıldı.

“Hanginiz benimle geliyor?” dedi Ivan. Barlas ayağa kalktı. Hiçbir şey demeden kapıya doğru yürüyünce Ivan kafasını sallayarak ona baktı. Kapıyı açarak ikisi de araçlara doğru koşmaya başladı.

“Peki ya biz?” diye sordu Mustafa Hoca. “Burada bekleyecek miyiz?”

Kafasını sağa sola sallayan Nikolai’nin aklında bir fikir vardı. “Siz benimle geliyorsunuz, cephaneliğe!”

Mustafa Hoca, Beren ve Ada’ya bakarak gözleriyle onay istiyor gibiydi. Beren ve Ada gözlerini kırparak onayı verince, “Hadi o zaman!” dedi Mustafa Hoca.

Nikolai etrafı kolaçan edip hızlı ama dikkatli adımlar-

la koridorda ilerlerken Mustafa Hoca, Ada ve Beren aynı dikkatle onu takip ediyorlardı. Koridorun sonuna doğru yaklaşırlarken iki asker karşılarına çıkacak gibi olunca Nikolai, hemen yanlarındaki odanın kapısına açtı ve içeriye saklandılar. Askerlerden biri bir şeylerden tedirgin olmuşçasına kapının önüne yaklaşıp durdu. Elini yavaşça kapı koluna uzatarak sessizce açıverdi. İçeri girmeden önce yanındaki arkadaşını dikkatli olması için mimikle-riyle uyardı. Kapıyı açıp içeri ilk adımını attıktan sonra Nikolai kapının arkasındaki diğer askeri de ani bir hamle ile içeri alarak kapıyı kapattı. Askerler ne olduğunu anlayamadan Nikolai birini boynuna yaptığı bir hareketle bayılttı. Diğer asker kapıdan çıkıp bağırmak üzereyken onu da arkasından yakalayıp elleriyle ağzını kapatıp yere yatırdı. Kollarıyla boynunu tüm gücüyle sıktığı askeri, saniyeler içerisinde boğarak etkisiz hâle getirdi. Yerdeki askerlerin üzerlerinden atlayarak odadan çıkıp cephaneliğe doğru devam ettiler. Koridorun sonundaki cephaneliğine ulaşır ulaşmaz hemen içeri girip kapıyı kilitleyen Nikolai, “Benim gösterdiğim ekipmanları alıyorsunuz ve buradan çıkıyoruz,” dedi.

Ivan ve Barlas araçları acil çıkış kapısına getirdiğinde onları ellerinde çantalar ve yağmurluklarla bekleyen Hektor, Gökalp ve Özgür karşıladı. Üçü de Ivan’ın arabasına bindiler. Onlar araca binince Ivan telsizine basarak, “Biz hazırız!” dedi.

“Geldik,” diye yanıt veren Nikolai ve yanındakiler,

acil çıkış kapısından birçok mühimmatla çıkış yaparak yağmurdan korunaklı olan bölgede bekleyen Barlas'ın aracına bindiler.

Nikolai vakit kaybetmeden, "Bize gidiyoruz!" diyerek telsizden bilgi geçince iki araç da hareketlendi. Önde Hektor'un aracı, arkasında Barlas'ın kullandığı araç yakın takip hâlinde yola koyuldu.

"Telsizden konuşmak intihar değil mi?" diye sordu Mustafa Hoca.

Nikolai tabii ki de aptal bir asker değildi. Hafif bir tebessüm ederek, "Bazı zamanlar, sadece Hektor ve Ivan ile konuşabilmemiz için ayarladığımız frekanstan konuşuyoruz," dedi.

Mustafa Hoca tedirgin görünüyordu. Nikolai elini yumruk şeklinde Mustafa Hoca'ya uzattı, Mustafa Hoca da ona aynı şekilde karşılık verince yumruklarını tokuşturdular.

"Merak etme Hoca," dedi Nikolai kendinden emin bir tavırla.

Sabrina ve Elena hazırlanırken tüm ev dağılmıştı. Önemli olabilecek her şeyi alıyor, bulunmaması gereken her belgeyi imha ediyorlardı. Sabrina yatak odasından Elena'ya bağırdı, "Her şey tamam mı?"

"Tamam!"

Elena da kendisine bir sırt çantası hazırlamıştı. Geriye sadece yağmurluklarını giymek kalmıştı. Elena işi bitince annesinin yanına geldi.

“Nereye gideceğiz anne?”

Sabrina çantasının fermuarını güçlükle çektikten sonra derin bir nefes alarak, “Bilmiyorum kızım,” dedi.

Elena’nın bu cevabı kafasına takmasına izin vermeyen bir kapı sesi duyuldu. Sesi duyar duymaz irkilerek annesinin kolunu tutan Elena, “Babam mı geldi?” diye sordu.

Sabrina belinden çıkarttığı silahının şarjörünü kontrol etti. “Sen burada bekle.”

Elena kafasını sallayarak annesinin gidişini izledi. Sabrina yatak odasından çıkınca Elena hemen yanındaki çantasını açtı. Çantasının en arka fermuarının içindeki gizli bölmeden babasının ona verdiği silahını çıkartarak içine mermiler yerleştirmeye başladı. Elena küçük yaştan beri silahları çok seviyor ve Nikolai ile sürekli atış yapmaya gidiyorlardı. Nikolai eski silahını kızı Elena’nın aşırı ısrarı üzerine ona vermişti. İçindeki mermileri boşaltarak sadece süs amaçlı verse de Elena gizlice babasından mermileri almayı başarmıştı.

Sabrina kapıya yaklaşınca gözden bakınca kimseyi göremedi çünkü bir karartı vardı. Birisi parmağıyla kapı gözünü kapatmış gibiydi.

“Nikolai?” diye seslendi Sabrina.

“Lütfen bize yardım edin!” diye bir kadın sesi duyuldu.

Sabrina, yardım isteyen bir kadın sesi duyunca kapıyı açmaya karar verdi. Kapının kilitlerini açarak kapıyı aralayan Sabrina, dışarıda kimin olduğunu kapı boşluğundan görmek istedi. Dışarıda yedi kişiyi görünce kapıyı kapat-

maya çalıştı ancak kapatamadı, kandırılmıştı. Bir grup yağmacı evleri yağmalamak için bu oyunu oynuyordu. Sabrina kapıyı kapatmak için tüm gücüyle bastırırken, kapının önündeki yağmacılar da kapıyı zorluyordu.

“Elena!” diye bağırdı Sabrina. “Kaç!”

Elena mermileri silahına yerleştirirken annesinin sesini duyunca elleri buz kesti. Kıpırdıyamadı. Kulaklarında yüksek bir uğultu var gibiydi. Babasının gelmediğini anlamıştı ancak annesinin sesleri onda travma etkisi yaratmış gibiydi. Saniyeler içerisinde kendisine gelip silahının şarjörünü kontrol ederek odanın penceresini açtı. Yağmura yakalanmamak için odasının içinden silahını uzattı ve tetiğe basarak yağmacılara rastgele ateş açtı. Silahtan çıkan sesler, yağmacıların dengesini bozdu ve hepsi saklanmak için evin önünde bir yerlere dağıldı. Sabrina ise silah sesini duyunca anlam veremeyerek kapıyı kapatabildi. Kapının yanındaki pencereyi, silahın arkasıyla kırmaya başladı. Pencerede kırılacak cam parçası kalmayınca çatışmaya Sabrina da katıldı. Anne ve kızı yağmacılara ateş açınca onlar da eve yoğun mermiler göndermeye başladı. Ev mermi izleriyle boyanmış gibiydi. Sabrina çatışma devam ederken mermisini kontrol etti ve çok az kaldığını gördü.

“Nerede kaldın Nikolai!” diyerek sitem etti.

Tekrar ateş etmek için pencereden dışarıya baktığı anda, iki zırhlı aracın evin önüne geldiğini görünce hayatı boyunca yaşadığı en büyük rahatlık hissini tattı, gelen

eşiydi. Nikolai evinin önündeki yağmacıları görünce suratı sinirden tanınmaz hâle geldi. Gözlerinden alev çıkıyordu.

“Evin arkasına dön!” diye bağırdı Barlas’a.

Barlas direksiyonu kırınca, araç savrularak yön değiştirdi ve evin arkasına yanaştılar. Bahçe çitlerini ve çimlerini ezerek üstü kapalı olan kış bahçesine çarpıp durdular. Yağmur yağdığı için bunu yapmak zorundaydılar. Çarpmanın etkisiyle hafif de olsa sarsıldılar. Mustafa Hoca sarsıntının etkisi geçince Nikolai’nin araçta olmadığını fark etti. Nikolai çoktan inmişti bile çünkü onu sarsan aracın çarpması değil evine yapılan saldırıydı. Evin kapısına doğru hızla koştuktan sonra kendisini yere bırakarak Sabrina’nın yanına kayarak gelebildi.

“İyi misin?” diyerek Sabrina’nın saçlarını okşayan Nikolai, “Elena nerede!” diye sordu.

Sabrina, Nikolai’e sarılarak, “İyiyim. Elena yukarıda,” dedi.

“Sen onun yanına git. Ben burayı hallederim,” dedi Nikolai pencerenin yanına sırtını dayayarak.

O sırada eve mermi yağmuru devam ediyordu. Sabrina ayaklanacağı sırada Nikolai, “Bekle!” diye bağırdı. Sabrina bekleyerek koşma pozisyonunu aldı.

Nikolai, “Üç, iki, bir!” diye bağırır bağırılmaz silahını pencereden dışarı uzatarak ateşlemeye başlayınca Sabrina kızına doğru koşmaya başladı. Nikolai tek başına yağmacıları alt edebilecek güçteydi ancak Hektor ve Ivan’nın da

onun yanına gelerek çatışmaya girmeleri bu savaşın erken bitmesini sağladı. Son yağmacı da vurulunca Nikolai eşi ve kızının yanına koştu. Mustafa Hoca ve gençler silah seslerini durunca eve girdiler. Mermi izleri ve dağılmış bir hâlde olan evi incelemeye başlayan Mustafa Hoca tam zamanında geldiklerini düşünüyordu.

“Yağmurluklarınızı giyin ve çantalarınızı ayarlayın,” dedi Mustafa Hoca.

Gençler yağmurluklarını giymeye başlamıştı. Ivan ve Hektor da arabalara giderek mühimmatlardan bazılarını eve getirdiler. Mühimmatları getirdikten sonra onları yere bıraktılar. Nikolai kolları arasında Sabrina ve Elena ile yanlarına geldi. Herkes iyiydi. Yağmacıların saldırısını ucuz atlatmışlardı ancak İngilizler ve Bulgarlar çoktan peşlerine düşmüştü, bunu biliyorlardı.

“Eşim ve kızım,” dedi Nikolai onlara bakarak.

“Memnun oldum,” dedi Mustafa Hoca hafif bir tebessümle.

Sabrina, kendi dillerinde, “Siz her şeyi değiştirebilirsiniz!” deyince Mustafa Hoca anlamadığı için Nikolai ile göz göze geldi.

“Yağmurları durdurabilecek biri varsa o sizsiniz demek istiyor,” dedi Nikolai.

Mustafa Hoca elleriyle teşekkür etmeye çalıştı.

“Fazla zamanımız yok, herkes mühimmatlardan alsın, lazım olabilir,” dedi Nikolai.

Kendisi de yerdeki silahlardan birkaçını aldı. Ardın-

dan diğerleri de almaya başladı. Hazırlık devam ederken, “Sizden bilgi toplayıp sonra sizi öldüreceklerdi,” dedi Nikolai. Mustafa Hoca ve gençlerin rengi değişti. “Bu yüzden sizi kaçırdım. Bir kurtuluş varsa her zaman peşinden giderim hoca bunu unutma ve beni yanıltma! İngilizler ve Bulgarlar peşimizde!”

Bosna’ya Marko’nun yanına hızlı bir şekilde ulaşmaları gerektiğini biliyorlardı. İşin ciddiyetini Nikolai anlatmaya çalışmıştı. Ölüm, zaten peşlerindeydi ama artık işleri daha zorlaşmıştı. Hazırlıklar bittikten sonra evini öyle bırakan Sabrina’da büyük bir hüznün olsa da son kez, bir veda bakışıyla evini süzdü. Araçların önüne gelindiğinde Nikolai tekrar uyardı.

“Herkes dikkatli olmak zorunda. Bosna sınırından geçsek bile peşimizi bırakmayacaklar. Biz önden gideceğiz, durmadığımız sürece sakın durmayın!”

Herkes kafasıyla onu onayladıktan sonra araçlara bindiler. Öndeki araçta Ivan ve Hektor ön koltukta, Nikolai ve eşi arka koltukta kızları ise ortalarında oturuyordu. Diğer araçta ise Barlas ve Mustafa Hoca önde, arkada Özgür, Gökalp, Beren ve Ada vardı. Hepsi yağmurluğunu yeniden giymenin verdiği huzursuzluğu yaşamaya devam ederken arka arkaya hareket ederek yola koyuldular.

Bulgaristan sınırından uzaklaşırken Nikolai ve ailesi için hüznün derecesi artmıştı. İnsanın canını ölümden sonra en çok yakan şey, kendi topraklarından ayrılmaktı. Nasıl bir ayrılık olduğu da önemliydi tabii. İstemeyerek olan

vazgeçiş, çok geçmeden insanı üzmeye başlıyordu. Mustafa Hoca ve gençler bu yolda karşılarına çıkan herkesi ya yanına alıyor ya da kaybediyordu. Gök ve yer yapay yağmurların etkisindeyken hayatta kalmak hiç kolay değildi. Onların vazgeçemedikleri umudu, yaşadıkları acılara rağmen var olmaya devam ediyordu. Barlas Duru'nun ölümünün üzerinden geçen zamana rağmen henüz kendisine gelemese de devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Bunu kendisinden çok Duru için yapmak istiyordu. Duru onlar bu yolun sonuna varabilsin diye kendisinden vazgeçmişti, Barlas dışındakiler de bunu biliyordu. Yaşadıkları acının altında yatan hırsları, kendisini gizlemeye devam ediyordu. Terk edilmiş kasabalar, su basmış yollar ve kararmış gökyüzünün altında yollarına devam ettiler ve Bulgaristan'dan uzaklaşarak Sırbistan'a geldiler. Hiç durmadan ilerlemeleri, özellikle araçları kullandıkları için Ivan ve Barlas başta olmak üzere, hepsinde yorgunluğa sebep olmuştu. Nikolai şoför koltuğunda araç kullanmakta olan Ivan'ın yorgun hâlini görünce dinlenmeleri gerektiğini anladı. Bosna'ya daha da yaklaşımadan Sırbistan'da bir alışveriş merkezinin yakınlarından geçerken Nikolai omzuna kafasını koyarak uyumuş olan Elena'yı yavaşça kaldırıp pencereden dışarı bakındı. Alışveriş merkezinin kapalı otoparkının açık olduğunu görünce Ivan'ın omzuna dokundu.

“Otoparka girelim. Farları kapat.”

Ivan otoparka doğru yoldan dönüş yapınca Barlas ma-

yışmış olduğu şoför koltuğundan doğrularak sağına soluna baktı ve Ivan'ın arkasından o da otoparka doğru dönüş yaptı. Ivan dikiz aynasından baktığında Barlas'ın arkasından geldiğini görünce farlarını kapattı. Ivan'ın farları kapattığı gören Barlas da farlarını kapattı. Mustafa Hoca gözlerini açınca Barlas'ın nereye gittiğini anlayamadı. "Ne oluyor?" Mustafa Hoca'nın sesine diğerleri de uyan-
dı. Hepsi merakla yerlerinden doğruldu.

"Barlas? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Özgür.

"Onları takip ediyorum. Ben de bilmiyorum," dedi Barlas. Otoparka girdikten sonra kirlenmiş ve terkedilmiş araçların arasında bir boşluk bularak oraya yanaştılar. Araçları yan yana park etmişlerdi. Nikolai camı açınca Barlas da aracın camlarını açtı.

"Biraz dinlenmek için uygun bir yer ha?"

"Mantıklı," dedi Mustafa Hoca kafasıyla onay vererek. "Barlas, sen de birkaç saat uyu evladım."

"Tamam," dedi Barlas ve arkasına yaslanarak gözlerini kapadı.

Herkes dinlenmeye başlamış, bazıları uyuyordu. Ada bir türlü uyuyamamıştı. Uyumaya çalışsa da uyumasına engel olan bir durumu vardı, tuvalet ihtiyacı. Araçtan inmeme sebebi ise Barlas'ın sese uyanabilme ihtimaliydi. Onun çok yorulduğunu düşünerek araçtan inmemeye kendini zorlasa da bir süre sonra daha fazla dayanamayacağını anladı. Yavaşça kapı koluna uzanarak sessizce araçtan inmeye çalışırken Beren'i uyandırdı.

“Ada?”

Ada yakalanmışçasına irkildi. “Uyandırdım mı? Özür dilerim,” dedi mahcup bir surat ifadesiyle.

“Önemli değil de nereye gidiyorsun?” dedi Beren fısıldayarak. Araçtaki diğerlerini uyandırmamaya dikkat ediyordu.

“Saatlerdir tuvaletim var. Kimse uyanmasın diye kendimi tuttum ama dayanacak durumda değilim.”

“Neden kendine eziyet ettin uyansınlar ne olacaksa olsun,” dedi Beren kızarak. Ada’nın ince düşüncesi onu üzmüştü. “Ben de seninle geleyim, tek gitme.”

“Olur,” diyerek fısıldadı Ada, dudaklarını büzmüştü. Beren’in yalnız bırakmak istememesi onu mutlu etse de mahcubiyetini gizleyemedi. Beren ile birlikte araçtan inerek biraz uzaklaştılar. İkisi de etrafına bir süre bakındıktan sonra durdu.

“Burada tuvaletimi yapamam,” dedi Ada kendisine kızmaya başlayarak. “Of...”

Beren bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Aklında bir fikir vardı ama söyleyip söylememek arasında kararsız kalınca, Ada onu yüz ifadesinden anladı.

“Bir fikrin var mı?”

“Var, var da...” dedi Beren düşünceli bir tavır ile.

“Lütfen söyle!” diyerek karnını tutmaya başladı Ada. Acı çekiyor gibiydi.

“Alışveriş merkezinin tuvaletini kullanmak?” dedi Beren.

Ada, “Neden aklıma gelmedi, hadi!” diyerek otoparkın alışveriş merkezi girişine doğru hızla yürümeye başladı. Beren arkasından ona yetişmeye çalışırken onu uyarmaya çalışıyordu.

“Riskli olmaz mı? Başka bir yer mi bulsaydık? Ada!”

Ada’nın ne düşünecek ne de konuşacak hâli vardı. Alışveriş merkezine girerek çalışmayan yürüyen merdivenlerden koşarak zemin kata çıktılar. Tuvalet işaretini görünce Ada gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Beren nefes nefese kalsa da ona yetişti.

“Ben hemen geliyorum, sen burada bekle istersen. Bir durum olursa otoparka dön,” diyen Ada, Beren’in cevabını beklemeden tuvalete doğru hızla yürümeye başladı.

Beren tuvaletin girişinde tur attıktan sonra hemen yan taraftaki mağazadaki kadın kıyafetlerini görünce oraya doğru yöneldi ve kıyafetleri inceleyerek vakit geçirmeye başladı. Alışveriş merkezi boş gibi görünüyor, etraftan herhangi bir ses gelmiyordu. Herkes dinlenmeye devam ederken uyanan birileri vardı: Özgür ve Gökalp. Hemen hemen aynı anda esneyerek gözlerini açtılar. Arka koltukta birbirlerine bakarak göz göze geldiler. İkisi de tuhaflığı hemen fark etti, Ada ve Beren yanlarında yoktu. Gökalp aracın camlarından etrafa bakmaya başlarken Özgür de aynı şekilde hareket ediyordu. Gökalp onları göremeyince aracın kapısını açarak araçtan indi. Özgür de arkasından inerek yanına geldi. Mustafa Hoca ağır bir uykuda olmadığı için çıkan seslere gözlerini açıverdi. Barlas uyuma-

ya devam ediyordu. Mustafa Hoca arka koltuğa dönünce kimseyi göremedi. Kapı sesinden araçtan indiklerini anlayınca o da arkalarından indi. Mustafa Hoca, Özgür ve Gökalp'in yanına gelerek, "Bir şey mi oldu çocuklar, kızlar nerede?" diye sordu.

Özgür ve Gökalp telaş içindeydi.

"Hocam uyandığımızda kızlar yoktu!" dedi Gökalp terdihin bir hâlde.

"Ne! Nereye gitmiş olabilirler!" dedi Mustafa Hoca. O da etrafa bakınmaya başladı ancak araç yığınının ve karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Hocam biz otoparkı turlayalım, siz de Nikolai ve ekibine haber verin isterseniz," dedi Özgür ve Gökalp'in sırtına hafifçe vurdu. "Hadi!"

Gökalp ve Özgür uzaklaşmaya başlayınca, Mustafa Hoca Nikolai'nin bulunduğu araca giderek camı tıklattı. Eşi Sabrina ve kızı Elena gözlerini açarak Nikolai'yi sarsarak uyandırdı. Nikolai bacak arasında yerde duran silahına uzanarak uyandı. Aracın dışında onlara bakan Mustafa Hoca'yı görünce hemen camı açtı.

"Hoca?"

"Kızlar yok Nikolai!"

Nikolai iki eliyle aracın önünde oturan Ivan ve Hektor'un omzuna vurarak onları uyandırdı. Hepsi araçtan inince Barlas da çıkan seslere gözlerini açtı. Kendisine gelmeye çalışırken araçta kimseyi göremeyince dışarıya baktı. Nikolai ve ailesi, Mustafa Hoca, Hektor ve Ivan'ı

gördü. Aracın kapısını açarak yanlarına geldi. O sırada Nikolai, Hektor ve Ivan silahlarını hazırlıyorlardı. Onların bu hazırlığını ve arkadaşlarını göremeyen Barlas endişe içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mustafa Hoca, Barlas yanlarına gelince elini onun omzuna koydu.

“Ada ve Beren yok Barlas! Özgür ve Gökalp de onları arıyor,” dedi. Barlas’ın kalp atışları hızlanmıştı. Bir başkasını kaybetmeye tahammülü yoktu. Üzüntü yerini sinire bıraktı.

“Alışveriş merkezine baktınız mı?” diye sordu Barlas.

“Hayır,” diye cevap verdi Mustafa Hoca. “Oraya gitmiş olamazlar, bu delilik olur!”

Hazırlıkları biten Nikolai ve adamları telsizlerini aktifleştirdi. “Dağılıyoruz, önce otoparka bakalım. Gerekirse alışveriş merkezine de gireriz. Sabrina ve Elena sizin yanınızda olacak. Hoca, araçlara binip bizim gelmemizi bekleyin!” dedi Nikolai. Eşine dönerek, “Sevgilim, sakın araçtan inmeyin! Mustafa Hoca ve Barlas yanınızda kalacak, İngilizce biliyorlar.” Sabrina, “Merak etme,” dedi.

Nikolai, Ivan ve Hektor da dağılarak otoparkta Ada ve Beren’i aramaya başladılar. Onlar uzaklaşınca Sabrina, Elena ve Mustafa Hoca aynı araca binerek kapıları kilitledir. Barlas ise nöbet tutarcasına aracın etrafını turlayıp duruyordu. Bir süre sonra Barlas, beklemekten iyice sıkılmış geri dönen kimse olmayınca daha da gerilmeye başlamıştı. Aracın etrafından ayrılarak o da etrafa göz gezdirmeye karar verdi. Araçtan uzaklaşmaya baş-

larken otoparkta birkaç araç farı görüldü. Barlas ışıkları fark edince olduğu yere eğildi. Gelen araçlar İngiliz ve Bulgar kuvvetlerinin aracıydı. Jack ve ekibi onların peşini bırakmamışa benziyordu. Zırhlı araçlardan inen askerler ve Jack'i gören Barlas, Mustafa Hoca, Sabrina ve Elena'nın bulunduğu araca doğru yaklaştı. Hafifçe ayağa kalkan Barlas aracın camını tıklattı. Mustafa Hoca, ne olduğu anlamak için kapıyı açmak isteyince Barlas kapıyı iteleyerek dışarı çıkmasına izin vermedi. El işaretleri ile gelenlerin olduğunu söylemeye çalıştı. Mustafa Hoca aracın içerisinden Barlas'ın göstermeye çalıştığı yöne doğru bakınca Jack ve askerleri gördü. Araçları kontrol ederek ilerlemeye devam ediyorlardı. Sabrina ve Elena da Mustafa Hoca ve Barlas'ın baktığı tarafa bakınca tansiyonları yükselmeye başlamıştı.

"Eğilin!" dedi Mustafa Hoca koltuğunu indirmeye başlarken.

Sabrina ve Elena da koltukların altına, ayakları bastıkları yere yatmaya çalıştılar. Üstlerine çantaları ve bazı ekipmanları örttüler. Görünmemeye çalışacaklardı. Barlas bir çözüm yolu arıyordu. Herkes bir tarafa dağılmıştı. Yolun sonuna gelmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Bu taraftan! İyice arayın!" diye bağırarak Jack, kalabalık bir gruba önderlik ediyordu. Askerler, dağılarak araçların aralarından geçip şüphelendikleri araçların içlerini didik didik arıyordu. Jack'in gözüne alışveriş merkezinin girişi ilişti. Alışveriş merkezinin içini de aramaya kararlıydı.

“Bir grup benimle gelsin, içeri giriyoruz,” diyerek alışveriş merkezinin içine giden kapıya doğru yönelerek oradan uzaklaştı. Kalan askerler de birbirlerinden uzaklaşarak otoparkı aramaya devam ediyorlardı. Bir asker, Mustafa Hoca ve Nikolai’nin ailesinin bulunduğu araca doğru yaklaşmaya başladı. İki zırhlı araç dikkatini çekmişti. Etrafında hiçbir asker olmadığı için destek isteyemedi. Telsizine uzansa da herhangi bir olumsuz durum olup olmadığından emin olmak istedi. Tek başına araçlara iyice yaklaştı. Araçların yanına geldiğinde silahını çıkararak şarjörünü kontrol etti. Barlas kendi kullandığı aracın altına girmişti ve gelen askerin ayaklarını görmeye başlamıştı. Nefes alıp vermesi hızlanınca eliyle ağzını kapattı. Aracın altı da oldukça dar olduğundan nefesi daralmaya başlamıştı. Gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmeye başlayınca bir anda Duru’yu gördü, rüyada gibiydi. Işık süzmesi şeklinde görünen Duru beyaz bir yazlık elbisenin içerisinde ona gülümsüyordu.

“Senin için öldüm Barlas...” diye fısıldıyordu. “Sen bu yolu tamamla diye öldüm. Yapabilirsin, biliyorsun!”

Barlas gözlerini açıverdi. Elini, ağzından çekerek nefesini sakinleştirdi. Yeniden doğmuş gibiydi. Artık kendisine gelmenin ve elinden gelenin fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. Araçlara yaklaşan asker, önce Barlas’ın ve şu an içerisinde kimsenin olmadığı aracın içine doğru bakındı, araç boştu. Kimseyi göremese de birkaç ekipman ve çanta onu kuşkulandırmaya başladı. Elini tekrar telsi-

zine attı. Mustafa Hoca, Sabrina ve Elena'nın bulunduğu diğer araca doğru yaklaşarak içeri baktı. Birçok çanta ve ekipman gördü. Kafasını daha da yaklaştırarak eşyaların hareket ettiğini görünce altında birilerinin olduğunu anladı. Telsizine basacağı anda Barlas arkasından onu aracın camına çarptı. Kafasını şiddetle cama vuran asker, sarsılmanın etkisi ile kendisine gelmeye çalışırken Barlas onu yere yatırıp boğmaya başladı. Nefes alamamaya başlayan askerin gözleri büyümüş, ayakları titrer hâlde Barlas'ın kollarının arasından kurtulmaya çalışırken bir asker daha onlara doğru yaklaşmaya başladı. Tıkırtılara doğru hızla yürümeye başlayan asker, arkadaşının yerde boğulmaya çalışıldığı görünce silahını uzatarak onlara uzattı.

“Kaldır ellerini!”

Barlas kollarıyla boğmaya çalıştığı kişiyi etkisiz hâle getirdiğini anlayınca ellerini havaya kaldırarak yavaşça ayağa kalktı. Kendi aracına doğru geri geri yürüyen Barlas, ona silah uzatan askerin sırtını Mustafa Hoca'nın bulunduğu araca doğru çevirmeyi başardı.

“Arkanı dön ve arabaya yaslan!” diye bağırarak askere Barlas, vakit kazanmak için Türkçe bir şeyler söylemeye başladı. Asker el hareketleriyle onun arkasını dönmesini tekrarladığı sırada Mustafa Hoca, o andan yararlanıp kapıyı açarak elindeki silahla askerin kafasına sert bir şekilde vurdu. Kafasına aldığı darbeye yere yığılan asker bayılmıştı.

“Oh...” diyerek derin bir nefes alan Barlas, “Şimdi ne olacak hocam?” dedi.

“Tut şunları araçların altına sürükleyelim önce,” dedi.

Askerleri sürüklemekten önce Sabrina ve Elena’nın bulunduğu arka kapıyı açan Mustafa Hoca onları çantaların arasından çıkarttı. Araçtan aşağı inen Sabrina ve Elena yerdeki askerleri görünce rahatladı. Mustafa Hoca ve Barlas askerleri sırasıyla araçların altına sürüklemeye çalışırken Sabrina ve Elena da onlara yardım etmeye başladı.

Beren mağazada tüm kıyafetleri inceleyerek vakit geçirmişti. Sıkılıp başka mağazaya girmek için dışarı çıkarken ona doğru yaklaşan askerlere yakalanacağı sırada refleks ile kendisini geri çekti. Jack ve askerleri, alışveriş merkezinin mağazalarını arayarak ilerliyordu.

“Allah kahretsin!” dedi Beren kısık bir ses tonuyla. “Ne yapacağım ben!” diyerek elleriyle saçlarını tuttu.

Jack tuvaletin önüne gelince durakladı.

“Buraya da bakın!” dedi ve yürümeye devam etti. Hemen yan taraftaki Beren’in içinde olduğu mağazaya, Jack’in emri üzerine birkaç asker girdi. Beren kendisini kıyafetlerin arasına atarak saklandı. Askerler mağazayı bir süre aradıktan sonra Jack’in gittiği yöne doğru ilerlediler. Beren kısa boylu olmanın avantajıyla saklanmayı başarmıştı. Askerler gidince bulunduğu yerden çıkarak tuvalette doğru koştu. Tuvaletin önüne gelince duvara yaslanarak hafifçe kafasını uzattı. İki askerin kadınlar tuvaletine doğru gittiğini gördü. Nefes alışverişi hızlanan Beren ter içerisinde kalmış ve korkudan ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Ada tuvaletten çıkmak için sifonu çekeceği sı-

rada ona doğru yaklaşan iki asker sesi duyunca elini sifon düğmesinden hafifçe kaldırdı. Sesler tanıdık değildi ve telaş içerisinde etrafa bakınmaya başladı. Ne yapacağını bulmaya çalışsa da bir çözüm bulamadı. Kulağını kapıya dayayarak ayak ve konuşma seslerini dinlemeye çalıştı. Askerler tuvaletteki kapısı kapalı olan her yeri kontrol ediyor, tekme atarak kapıları açıyorlardı. Ada sesler ona doğru yaklaşıncı geri çekilerek sırtını duvara yasladı. Bulunduğu tuvaletin altından askerlerin ayaklarını görünce gözlerini kapatıverdi. Sıra onun bulunduğu yerdeydi. Saniyeler sonra yakalanacak ve her şey mahvolacaktı. Ada kapının tekmelenmesini beklerken bir anda su sesleri duyulmaya başlandı. Yan taraftaki erkekler tuvaletinden yoğun bir su sesi gelmeye başladı. Ses gittikçe artıyor, âdeta onlarca kişi tuvaleti kullanıyor gibiydi. Ada'nın kapısındaki askerler koşarak erkek tuvaletine doğru gidince Ada yaşanan bu olay karşısında şaşkınlığını ve mutluluğu gizleyemedi. Hemen kapısını açarak kafasını dışarı uzattı. Gerçekten de askerler gitmişti. Geri dönerek sifonu çekti ve tuvaletten çıkmak için arkasını döndüğü sırada Beren ile yüz yüze geldi. Beren'in aniden karşısına çıkışı onun çılgılık atmasına sebep olsa da Beren hızlı davranarak elleriyle Ada'nın ağzını kapattı.

“Hemen buradan gitmeliyiz!” dedi Beren sessizce.

O da tıpkı Ada gibi korkmuş ve ter içerisinde kalmıştı. Ada sadece kafasını sallamakla yetindi. Tuvaletten çıkmadan önce ellerini yıkama işareti yapan Ada Beren'nin

gözlerini büyütmesiyle vazgeçerek otoparka doğru koşmaya başladılar. Soluksuz bir koşunun ardından otoparka inmişler ve neredeyse nefessiz kalmışlardı. İkisi de ellerini dizlerine bastırarak nefes alıp vermeye çalıştı.

Ada saçları dağılmış bir şekilde, “Oh... Bittim ben...” diyerek nefes alıp vermeye devam ederken, “Erkekler tuvaletinden gelen sesleri sen mi çıkarttın?” diye sordu.

Beren eğilmiş bir şekilde nefes almaya çalışırken, “Evet, dikkatleri dağılsın istedim,” dedi ve Ada’ya gülümseyerek baktı.

“Ne... Neye... Gülüyorsun?”

“Ölümle burun buruna gelmişiz, az daha yakalanıyorduk sen hâlâ el yıkama derdine düşmüşsün!” dedi Beren gülümsemesinin şiddetini arttırarak.

Ada da Beren’e hak vererek gülmeye başladı. “Haklısın!”

“Hadi, az kaldı!” diyerek koşmaya devam eden Beren’in arkasından Ada da son bir kez derin nefes alarak hızla onu takip etti.

Nikolai, Hektor, Ivan, Gökalp ve Özgür etraftan aynı anda koşarak geri dönmüşlerdi.

“Buradalar!” dedi Nikolai eşi ve kızını kontrol ederek.

“Biz de saklanmak zorunda kaldık, kıl payı kurtulduk!” diyerek yerdeki askerlere baktı Özgür. “Bunlar?”

“Biz de az daha yakalanıyorduk ama hallettik!” dedi Barlas yerdeki askerlerden birine ayağıyla hafifçe dokunarak.

“Kızlar? Hâlâ yoklar mı?” dedi Gökalp.

Gökalp sorusunun cevabını beklerken bir anda yüzünde tebessüm oluştu ve koşmaya başladı. Mustafa Hoca, Gökalp'in arkasından, "Nereye!" diye bağırdı.

Koştuğu yöne doğru bakınca Beren ve Ada'nın onlara doğru geldiğini gördü. Gökalp Beren'e doğru koştu ve birbirlerine sarıldılar.

"Neredeydiniz siz!" dedi Gökalp bir yandan da Beren'in dağılmış saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Ada'nın..." diye cümleye başlayan Beren'in sözünü Ada kesti.

"Benim suçum, tuvalet ihtiyacım vardı. Burada rahat edemeyince alışveriş merkezine çıkmak istedim. Beren de beni yalnız bırakmadı. Hatta biraz önce de hayatımı kurtardı." Bir yandan konuşurken bir yandan da yürüyerek diğerlerinin yanına geldiler.

"Ne! Sizi yakalıyorlar mıydı!" dedi Gökalp sinirle. "Ya yakalansaydınız? Neden bizi uyandırmadınız!"

Ada Gökalp'in sözlerinden dolayı üzülmüştü. Herkesin hayatını tehlikeye atmıştı ve her şeyi mahvedebilirdi. Onun daha fazla üzülmemesini sağlayan şey Barlas'ın ona bakışları oldu. Ada pişman bir yüz ifadesiyle Barlas'a bakıverdi. Barlas ona yaklaşıp, "İyisin değil mi?" diye sordu.

"İyiyim, özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim..." dedi Ada. Barlas'tan gözlerini kaçırarak kafasını yere doğru eğdi. Barlas Ada'nın başını elleriyle tekrar kaldırarak, "Önemli olan şu an iyi olmamız. Özür dilenecek bir

şey yapmadın. Başını dik tut, her şey yeni başlıyor!” dedi. Barlas’ın bu sözleri ve durgunluğunu üstünden atması, Ada’nın soğumuş kalbini ve donmuş düşüncelerini yeniden ısıtmaya yetmişti. Gözlerinin içindeki ışık tekrardan yanmış, Barlas’a bakıyordu.

“Hemen gidiyoruz buradan, hadi araçlara!” diye bağırarak Nikolai’nin talimatıyla herkes araçlara bindi. Farları açmadan otoparkın çıkışına kadar düşük bir hızla geldiler. Dışarı çıktıktan sonra farlarını açarak durmak bilmeyen yağmurun altına girerek tekrardan yollarına devam ettiler.

Artık Sırbistan sınırından uzaklaşmış, Bosna sınırına girmişlerdi. Sınırdaki herhangi bir güvenlik önlemi yoktu. Uçsuz bucaksız bir düzlükte, yollarına hız kesmeden devam ettiler. Hava kararmış, yağmurun şiddetiyle araçların görüş mesafesi iyice azalmıştı. Kalacak güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Bursa’da konakladıkları bir köyde yaşanan olaylar, onlara tecrübe olmuştu. İnsanlar birbirine iyice yabancılaştırmış, herkes birbirinden korkar hâle gelmişti. Yaşamak, öldürmekten daha zor hâle gelmişti. Nikolai, Hektor’un telsizini otoparktan ayrılmadan Mustafa Hoca’ya vermişti. Araçlar arası haberleşmek için bu mantıklı bir hareketti. Nikolai telsizini aktifleştirdi.

“Nikolai konuşuyor.”

Telsizden çıkan ses araçtakilerin dikkatini Mustafa Hoca’ya yöneltti. Mustafa Hoca da telsizini aktifleştirerek cevap verdi.

“Dinliyoruz.”

“Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu Nikolai.

Mustafa Hoca arkasında oturan Özgür’e doğru döndü. Özgür elindeki haritayı açarak bulundukları yeri tespit etmeye çalıştı. Konumlarını, tahmini bulabildikten sonra haritada yuvarlak içine alarak “Marko” yazdığı yerin ortalama uzaklığını hesaplamaya çalıştı.

“Beş saat sürebilir,” dedi Özgür haritaya bakarak. “Hiç durmadan devam edersek.”

Mustafa Hoca tekrar telsizine basarak, “Beş saat Nikolai, hiç durmadan devam edelim!” dedi.

“Karanlık çöktü, yağış hızlandı. Görüş mesafemiz çok düşük, boş bir ev bulursak bu geceyi konaklamak daha iyi olacak,” diye yanıt verdi Nikolai. Mustafa Hoca’nın olduğu araçta, Nikolai’nin söylediklerini anlamayan yoktu. Mustafa Hoca, gençlerin yüzlerine bakarak bir tepki bekledi. Hepsi kafalarını oynatarak ve gözlerini kırparak onay verdi.

Mustafa Hoca, “Tamam, güvenli gördüğün ilk yerde duralım öyleyse,” diyerek telsizini bacak arasına koydu. Konuşmalarından dakikalar sonra yolun birkaç yüz metre ilerisinde orman yoluna bir ayırım vardı. Nikolai, Ivan’ın koluna dokunarak ona orman yolunu gösterdi.

“Bu yolu boşa yapmamışlardır. Bir bakalım”

Ivan, Nikolai’nin gösterdiği yola yaklaşıncı hızını düşürerek yoldan ayrılıp orman yoluna girdi. Barlas da arkasından dönüş alarak onu takip etmeye devam etti. Ağaç dalları ve yapraklarla kapanmaya yakın orman yolundan

manevralar yaparak ilerlediler. Yolun sonuna geldiklerinde, karşılarında büyük bahçeli bir çiftlik evi belirdi. Nikolai evi görür görmez koltuğundan doğruldu. Evi gören herkes büyülenmişti. Etrafı ormanlarla çevrili, büyük bahçesi çitlerle çevrilmiş, iki katlı beyaz bir evdi. Evin büyüsünden ilk çıkan Nikolai oldu. İnsanoğlu her şeye rağmen bazı duygularını kaybetse de Nikolai yapay yağmurlardan önce de bu karakterde biriydi. Duygularını göstermekten kaçınan, bazı duygulara da sahip olmayan biriydi. Araçlar evin bahçesinin önünde durunca Nikolai silahını çekerek araçtan ilk inen oldu. Sabrina ve Elena da arkasından indi. Hektor ve Ivan da silahlarını hazırlamıştı. Mustafa Hoca ve gençler, onların yanına geldi.

Hayranlıkla evi seyreden Mustafa Hoca, “Muazzam bir ev öyle değil mi?” dedi yanındakilere.

“Böyle bir ev ya çoktan bulunmuş ya da hiç ziyaret edilmemiş olsa gerek,” diyerek evin bahçesinden içeri giren Nikolai, evin kapısına doğru ilerledi. Diğerleri de dikkatlice Nikolai’nin arkasından yürümeye başladılar. Kapıya yaklaşmaya başlamışlardı. Nikolai kapının tam kapalı olmadığı fark etti.

“Kapı açık, galiba içeride kimse yok,” diyerek silahını indirerek hızla kapıyı açtı.

Kapıyı açar açmaz gözlerinin santimlerce önünde ona doğru uzanan eski model av tüfeğiyle karşılaştı. Yaşlı bir adam, korkusuzca Nikolai’e doğru nişan aldığı tüfeğiyle onları karşıladı.

4. BÖLÜM

Güneşi Geri Getirmek İçin

*Yapay yağmurlar mıydı doğaya yağmur yağdıran,
doğa mıydı kızgınlığından insanları yağmur ile
arındırmaya çalışan.*

Nikolai'nin alnına silahını uzatan Boris; ellili yaşlarda, saçlarının siyahı ve beyazı birbirine karışmış, üstündeki kırıışmış gömleğinin düğmeleri, göbeğini güçlükle muhafaza etmeye çalışacak kadar kilolu biriydi. Hemen arkasında bekleyen elinde eski bir silah bulunan, zayıf ve uzun boylu, rengi solmuş bir elbise giymiş olan kişi eşi Merima'ydı. İkisinin de gözlerinde korku yoktu. Kaşları çatık bir şekilde, soğukkanlılıkla Nikolai ve onun arkasındakilere bakıyorlardı. Nikolai, arkasını dönmeden silahını havaya kaldırarak, "İndirin silahları!" diye bağırdı. Ivan ve Hektor silahlarını indirdi.

"Ne işiniz var evimde?" diye bağırdı Boris.

"Konaklayacak yer arıyoruz, sadece bir gece için,"

dedi Nikolai. Sakin kalmaya çalışırken bir yandan da Boris'in zayıf yönünü bulmaya çalışıyordu.

“Burası otele mi benziyor?!” diye cevap verdi Boris.

Nikolai sinirlenmeye başlasa da belli etmemeye çalışıyordu. “Dostum, dalga geçme benimle. Silahlarımızı da indirdik. İstersen sana verelim silahları ne dersin? Yanımızda yemeğimiz de var. Bir şey istemiyoruz sizden!”

Boris, yemeği duyunca silahını indirmeden eşine dönerek gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştı. Tekrar Nikolai'e dönerek, “Arkandakiler kim?” diye sordu.

“Eşim ve kızım, iki arkadaşım ve birkaç Türk.”

“Türk mü? Onları nereden buldun?” dedi Boris, kafası karışmak üzere bir hâldeydi. Merima yaklaşıp Boris'in yanına geldi.

Nikolai hiç olmadığı kadar sempatik konuşmaya çalışıyordu. “Uzun hikâye ama merak etme zararsızlar. Bosna'ya gideceğiz sadece bir gece dinlenelim.”

Merima, Boris'in kulağına eğildi. “Yemeğimiz kalmadı. Dışarıya çıksak daha çok insan kalabalığı vardır. Riske girmekten başka çaremiz yok Boris, bırakalım bir gece kalsınlar.” Merima'nın amacı konaklama karşılığında onlardan yemek almaktı. Hatta onun için bu bir şanstı. Çünkü birkaç gün sonra açlıktan ölebilirlerdi. Merima silahını indirdikten sonra Boris de yavaşça silahını yere eğdi.

“Gelin içeri!” diye bağırdı Boris.

Nikolai şaşırmıştı. Arkasını dönerek diğerlerine baktı. El işareti yaparak onlara içeri girebileceklerini söyledi. Eve ilk giren Nikolai oldu, arkasından diğerleri de içeri

girdi. Boris kapıyı kapatıp onları banyoya götürdü. Büyük ve geniş bir banyoydu. Herkes sırayla yağmurluklarını yıkayarak banyodan ayrıldı. Bir süre sonra yağmurluklardan kurtulmuş bir şekilde, oturma odasında oturabilme şansları oldu. Özgür ve Gökalp yer olmadığı için yere oturmuştu. Mustafa Hoca çantalarından birini oturma odasına getirmişti. İçini açarak birkaç erzak çıkarttı. Çantasında daha fazla erzak kalmamıştı ama gençlerin erzakları mevcuttu. Çıkarttığı erzakları, Boris ve Merima'ya uzattıktan sonra Nikolai'e baktı.

“Bunlar onların. Bizi kabul ettikleri için.”

Nikolai, Boris ve Merima'ya durumu izah edince pek de mutlu gibi görünmeyerek teşekkür ettiler. Erzaklar ikisini de çok mutlu etmişti ama belli etmek istemediler. Mustafa Hoca, Nikolai'nin yanına yaklaştı. “Sorabilir misin, devlet onlara yardım yapmıyor mu?” dedi.

Nikolai, Boris ve eşine dönerek, “Devlet erzak yardımı yapmıyor mu?” diye sordu.

“İlk zamanlar yapıyorlardı, sonradan kestiler yardımları. Sadece burada değil, tüm dünyada gıda krizinin yaşandığını söylediler,” diye yanıtladı Boris.

Mustafa Hoca'nın sanki kalbine bıçak saplanmış gibiydi. Aklına eşi Semiha Hanım gelmişti. Onu yalnız bırakmak zorunda kalmıştı. Erzak problemi yaşayabilme ihtimali onun nefesini daralttı. Elleriyle göğsünü tuttu. Barlas ve Ada yanına fırladı.

“Hocam! İyi misiniz?” dedi Ada.

Diğerleri de Mustafa Hoca'nın başında toplandı. Eşi-

nin erzaksız kalmış olma düşüncesi, ani bir rüzgâr gibi savurdu Mustafa Hoca'nın ruhunu. Az da olsa kendine gelmeye çalışan Mustafa Hoca, daha rahat nefes alıp vermeye başlamıştı.

“İyiyim, daha iyiyim,” diyerek başındaki kalabalığı rahatlattı.

“Hocam elinizi yüzünüzü yıkayalım, iyi gelir,” diyen Barlas, Mustafa Hoca'nın koluna girdi. Ada'da ona yardım etmek için Mustafa Hoca'nın diğer koluna girdi ve onu banyoya doğru götürdüler. Akşam olduğundan, etraf iyice karanlıktı ve elektrik probleminden dolayı evdeki ışıkların çoğu çalışmıyordu. Evin çoğu yerine mum koyarak hava karardığında evi mumlarla aydınlatıyorlardı. Eski ve boyaları az da olsa dökülmüş koridordan geçerek ikinci kata çıkan merdivenin önündeki banyoya geldiklerinde, Mustafa Hoca içeri girerek kapıyı kapattı. Ada ve Barlas da banyo kapısının önündeki merdivenlere oturarak Mustafa Hoca'yı beklemeye başladılar. İlk defa baş başa kalmışlardı. Bu durumu fark edince doğal davranmaya çalıştılar. Karanlığında içinde yanmakta olan mumların arasındaki sessizliği ilk bozan Ada oldu.

“Daha iyisin değil mi?”

“Evet,” diye yanıt verdi Barlas. “İyi olmak zorundayım, peki sen? Sen de iyi misin?”

Ada yutkunarak sesini toparlamaya çalıştı. “Evet, alışveriş merkezinde yakalanacağım sandım. Her şey bitecek ve bir daha göremeyeceğim diye düşünürken Beren beni kurtardı.”

Barlas kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. “Kimi bir daha göremeyeceğini düşündün?”

Ada kıpkırmızı olmuştu. Etraftaki mumların her biri sanki bir meşe odununa dönüşmüştü, terlemeye başlamıştı. Ne diyeceğini bilemediği için gözlerini Barlas’tan kaçırıyordu.

“Hiç kimseyi, öyle bir şey mi dedim ben?” diyerek yanlışlıkla ağzından kaçırdığı cümleyi unutturmaya çalıştı.

Barlas, “Ada, söyler misin?” diyerek ısrar etmeye başladı.

“Üstüme gelme ne olur!” diyerek ayağa kalkmaya çalışan Ada’yı, Barlas kollarından tutarak tekrar yanına çekti. Bu yaptığı hareket onları daha da yakınlaştırmıştı.

“Lütfen,” dedi Barlas. “Benden sır çıkmaz.”

Ada uzun ve derin bir nefes aldı. “Peki o hâlde, söylüyorum,” dedi Barlas’ın gözlerine dalarak. “Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum.”

Barlas kalakaldı. İtirafıta bulunan Ada da hareket etmiyordu. Birbirlerine bakıyorlardı. Hareket eden tek şey, yanlarındaki mumların ateşiydi. Nefesleri birbirlerine değecek kadar yakınlaşmış, daha da yakınlaşıyorlardı. Sanki bir güç onları birbirlerine yaklaştırıyordu. Bakışmalarının yönleri değişmiş, dudakları ve gözleri arasında gidip geliyorlardı. Ada, kendisini daha fazla tutamadan Barlas’ın dudaklarına bir öpücük konduracaktı ancak Barlas geri çekildi. Barlas’ın bakışları arasında ayağa kalkan Ada’nın hemen ardından Mustafa Hoca kapıyı açarak banyodan çıktı. Barlas da hemen ayağa kalktı. Kendisine çekidüzen vermeye çalıştı.

“Hocam iyi misiniz?” diye sordu Barlas.

Mustafa Hoca, Ada ve Barlas’ın süzerek, “Ben iyiyim de siz iyi misiniz?” diye sordu. İkisi de tuhaf gözüktüyordu.

“Biz de iyiyiz hocam,” dedi Ada.

Mustafa Hoca içeriye yürümeye başlayınca Ada ve Barlas da gözlerini birbirlerinden kaçırarak onun arkasından yürüdüler. Mustafa Hoca’nın yanlarına geldiğini gören Nikolai, “Daha iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” diyerek koltuğa oturdu Mustafa Hoca.

“Siz nasıl hayatta kaldınız? Onca yolu nasıl geldiniz?” dedi Boris merakla. “Türkler ile bağlantın ne?”

Nikolai, “Bu adam bir profesör,” diyerek Mustafa Hoca’yı gösterdi. “Bu yağmurları önceden tahmin etti. Karşı çıktı ama başaramadı. Çözüm için belki de tek umudumuz bu adam.”

Boris şaşırmış, tırnaklarını yemeye başlamıştı. Bir gün bu felaketi sona erdirecek kişi Mustafa Hoca olursa, o da bu hikâyenin bir parçası olacaktı.

“Pek bir yiyecek içeceğimiz yok, bu yüzden size bir şeyler ikram edemedik,” dedi Merima. Söylediklerinden utanmamıştı çünkü böyle hissetmesini gerektirecek bir durum yoktu. Yaşanan durum, tüm insanlığı uçuruma sürüklemişti. Merdivenin en üstündekiler, her zaman en iyi şartlarda kalmayı başarabiliyor, onlardan düşenleri alttakiler bölüşmek zorunda kalıyordu. Bazen merdiveni sarsmaya çalışanlar, merdivenin üstünden sert bir tekme yiyerek ya düşmemek için vazgeçiyor ya da düşerek hayatlarını kaybediyorlardı.

“Bize evinizi açmanız bizi fazlasıyla memnun etti, daha fazlasını düşünmeyin,” dedi Nikolai.

Mustafa Hoca yerde ayaklarını uzatmış otururken, gözleri kapanmasın diye direnmeye çalışan Özgür ve Gökalp’e, ardından koltukta oturan boynunu bükerek uyuyakalan Beren’e ve yanındaki Ada ile Barlas’a bakarak ne kadar yorgun olduklarını fark etti. Onları kendi çocukları gibi seviyordu. Yolun başından beri her zaman yanındalardı. Belki de bu gençler olmasa Mustafa Hoca buralara kadar gelemezdi bile. Her gün bunların hepsini düşünmeden kendini alıkoyamıyordu. Duru’nun gidişi de her zaman kalbinin bir köşesinde yerini saklıyordu. Bazen de Marko’yu düşünüyor, onu bulduklarında ölmüş olursa her şeyin boşa olabileceği korkusu onun yüreğini sıkıştırıyordu. Onca kan, onca gözyaşı, onca ölüm bir hiç uğruna olabilirdi. Bu yüzden en kısa sürede Marko’yu bulması gerekiyordu. Mustafa Hoca’nın ardından Nikolai de herkesin yorgun olduğunu fark etti.

“Biraz dinlensek iyi olacak,” dedi Nikolai.

Boris, eşine bakarak ayağa kalktı. “Tabii, yukarıda iki tane boş oda var. Kalanlar da burada uyuyabilir. Size yastık ve üstünüzü örtecek bir şeyler getirelim,” dedi. “Kimler yukarıda uyuyor?”

Nikolai karar için Mustafa Hoca’ya döndü. “Siz ailece bir odaya geçin,” dedi Mustafa Hoca. Ardından Ada ve Beren’e baktı. “Diğer odayı da siz alın, biz burada uyuruz.”

Nikolai kafasını eğerek Mustafa Hoca’ya teşekkür etti ve Boris’e dönerek, “Gidebiliriz,” diyerek kızı ve eşinin

omzuna kollarını attı. Üst kata çıkınca Nikolai, Sabrina ve Elena'yı bir odaya yerleştiren Boris tüm odalardan daha küçük olan bir odanın kapısını açarak Beren ve Ada'ya odayı göstererek oradan ayrıldı. Beren yorgunluktan bayılmak üzere ve uykulu bir hâlde kendisini yatağa bıraktı. Tek kişilikten biraz daha büyük olan yatakta beraber uyuyacaklardı. Ada da Beren'in ardından yatağa girdi. O da çok yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu. Bunun sebebi ise bugün Mustafa Hoca'yı tuvalet kapısında beklerken Barlas ile olan yakınlaşmalarıydı. Ada, Barlas ile yakınlaştığında hissettiği duygunun etkisinden çıkamamıştı. Barlas'ın geri çekilmesi, ona Duru'yu hatırlattı. Kendisini çok kötü hissetmeye başlayan Ada'nın kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyor, karnı stresten hafifçe ağrıyordu. Gözlerini kapatıp uyumaya çalışırken Barlas'ın yüzünden başka bir şey düşünemiyordu. Uyumak için kendisini zorlamaya devam etti. Aşağıdaki oturma odasında bir koltukta Hektor ve Ivan vardı. Birbirlerinin ayakları suratlarına degecek kadar küçük bir koltuktu ancak yaşadıkları yorgunluktan dolayı, belki de uyuyacakları en konforlu yer olarak hissediyorlardı. Gökalp ve Özgür de diğer bir koltuğa uzanmış, dakikalar sonra uyuyakalmışlardı. Mustafa Hoca ve Barlas ise yere atılan yorganların üstünde uyumaya çalışıyorlardı. Mustafa Hoca diğerleri gibi kısa süre içerisinde uyuyabilmişti ama Barlas için aynı şey söylenemezdi. Beynindeki düşünceler onu uyutmuyordu. Sürekli yön değiştirip uyumaya çalışsa da rahat edemeyişi yatma pozisyonundan değil kafasındaki düşün-

celerin yarattığı baskıdandı. Bitmek bilmeyen bir yolda gibi hissediyordu, yorgun ve bekleyiş içerisindeydi. En yakını, canından öte olan Duru'yu kaybedişi, onun bazı duygularını yok etmişti. Aklına sürekli Duru ile yaşadıkları anılar geliyor, bu anıların içinde kendini kaybediyordu. Ada'nın ona olan sevgisi ise Barlas'ın ölen duygularını yeniden canlandırmaya çalışan bir elektroşok etkisi yaratmaya çalışıyordu. Barlas'ın kafasını kurcalayan en büyük kararsızlığı ise yeniden doğmak, yaşamaya devam etmek isteyip istememesiyle ilgiliydi. Duru'dan sonra o da onunla birlikte psikolojik olarak ölmüştü. Kabullendiği tek bir şey vardı: Bu yolun sonuna kadar her ne olursa olsun gitmekti. Bu düşünce sarmalında Barlas da uyuyakaldı. Sabah olduğunda herkes evin içerisinde çıkan seslere uyanmaya başlamıştı. Boris'in ayak sesleriyle ahşap merdivenlerin karıştığı ses uyandırmayı başarıyordu. Beren ve Ada toparlanarak aşağıya indi.

Nikolai ve Hektor çoktan yağmurluklarını giymiş, Nikolai de yağmurluğunu giyerek kızının ve eşinin giyinmesine yardımcı oluyordu.

"Günaydın kızlar," dedi Mustafa Hoca çantaları kontrol ederken.

"Günaydın hocam," dedi Beren, biraz gözleri şişmişti. Belki de uzun zamandır bu kadar rahat uyuyamamıştı.

Gökalp, Beren'e yaklaşarak onu yanağından öptü ve çantasını yanına bıraktı. "Hadi sen de giyin hemen, çıkıyoruz." Beren çantasını sırtına alarak yağmurluğunu giydi. Diğerleri de yağmurluklarını giymeye başladı.

“Her şey için çok teşekkür ederiz, bu yaptığınızı unutmayacağım!” diyerek elini Boris’e uzatan Nikolai, Merima’ya da dönerek, “Çok sağ olun,” dedi.

“Yolunuz açık olsun, umarım her şey düşündüğünüz gibi olur,” diyerek cevap verdi Boris.

Onlar konuşurken ve diğerleri hazırlanırken, Elena kapıyı açarak araçlara doğru ilerledi, birinin kapısını açtı ve içeri oturdu. Sabrina da Boris ve eşine teşekkür etmek için Nikolai’nin konuşmasının bitmesini bekliyordu. Elena aracın camından evi izlerken diğer cama doğru yöneldi ve ormana doğru bakmak isteyince etraftan eve doğru yaklaşan askerleri gördü. Çok kalabalık bir grup ellerindeki silahlarıyla nişan almış pozisyonda eve doğru ilerliyordu. En öndeki kişi Jack’ti. Hızla eve doğru yürüyordu. Elena eğilerek görünmemeye çalıştı. Ne yapacağını düşünmeye fırsat yoktu. Eve koşarak haber vermesi gerektiğine karar verdi, yoksa her şey için çok geç olabilirdi. Aracın kapısını açarak eve doğru bağırarak koşmaya başladı. Elena’nın sesini duyan Nikolai ve Sabrina bahçeye doğru yöneldi. Sabrina, kızının sesini ilk defa böyle duymuştu. Nikolai’den önce davranarak dışarı ilk çıkan o oldu. Elena eve doğru koşuyor, arkasından gelen elli kişilik ekip de onlara gittikçe yaklaşıyordu. İngiliz ve Bulgar askerleri görünce kızının neden bağırdığını anlayan Sabrina, Elena’ya doğru koşmaya başladı. Nikolai hemen arkalarından gelenleri görünce silahını çekmeye çalışırken Jack’in emriyle mermiler yağmur damlalarından daha hızlı bir şekilde ateşlendi. Ateşlenen silahlardan çıkan mermilerden birkaçı

Elena'ya, bazıları da Sabrina'ya isabet edince ikisi de yere yığıldı. Nikolai gözü önünde eşi ve kızının kurşun yediğini görünce bir kurşun da kendisine isabet etmiş gibi bir titreme yaşadı. Silahı ellerinin arasından kayıp yere düştü. Vücudunu kontrol etme yetisini kaybeden Nikolai kurşunların arasından koşarak kızı ve eşinin yanına vardı. Hektor ve Ivan karşı tarafa karşılık vermeye başladı. Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşmişti. Evin tüm camları yağan mermilerden dolayı patlıyordu. Mustafa Hoca yere eğildi.

“Yere yatın!” diye bağıarak çantasına uzanmaya çalıştı. Çantasından çıkarttığı silahın şarjörünü kontrol ederek kafasını kapıdan dışarıya uzattı. Nikolai kızını ve eşini taşımaya çalışıyordu.

“Barlas! Gökalp! Özgür!” diye bağıran Mustafa Hoca silahını gösterdi. “Beni koruyun!”

Üçü de silahlarını çekerek İngiliz ve Bulgar askerlere ateş etmeye başladı. Silah seslerini duyar duymaz üst kata fırlayan Boris ve Merima silahlarını alıp nefes nefese aşağı geri döndü. Boris sırtını duvara yasladı.

“Bu pislikler kim!” diye bağıarak silahını pencereden dışarı çıkartarak ateşledi.

Mustafa Hoca koşarak Nikolai'nin yanına vardı. Yerde yatan Elena'yı sırtlayarak eve geri dönmeye çalışırken, Ada yerde yatarak elleriyle kafasını tutan Beren'i dürttü.

“Çabuk! Benimle gel!” Beren'in elinden tutarak yukarı koşan Ada, bahçe tarafına bakan odaya girerek pencereyi açtı.

“Silahını hazırla!” diye bağırdı Beren'e. “Hadi Beren!”

Ada silahını pencereden dışarı uzatarak tetiği çekti ve karşılık vermeye başladı. Beren'in kulakları çınlarken kendisine gelmeye çalışıyordu. Ateş etmeye devam eden Ada, tepkisiz bir şekilde duran Beren'e tekrar bağırdı.

"Hadi Beren! Yardım etmen lazım!" Ada bir kez daha bağırınca Beren kendisine geldi. Silahını hazırlayarak pencerenin diğer tarafına sırtını yaslayıp silahını dışarıya uzatarak ateş etmeye başladı. Amansız bir çatışma yaşanıyordu. Jack ve emrindeki askerleri, beklemedikleri savunma hattı karşısında zor duruma düşmüşlerdi. Açık alanda yakalanan askerler, saklanmakta güçlük çekiyordu. Birçoğu vurulmuştu. Mustafa Hoca ve Nikolai Sabrina ve Elena'yı eve getirebilmeyi başarmıştı. Onlar eve girer girmez Merima kapıyı bir tekmeyle kapattı. Eşinin yanına giden Merima, silahındaki son mermiye kadar ateş etmeye devam etti.

Hektor ve Ivan durmak bilmeden karşılık verirken bu şekilde devam ederlerse bu çatışmayı kaybedeceklerini düşünmeye başladılar. Ivan'ın aklına bir fikir geldi. Jack ve askerleri araçlarını iz bırakmamak adına ormanın içinde bırakmıştı. Herhangi bir araç göremeyen Ivan, Gökalp'e seslendi.

"Hey sen! Benimle geliyorsun!" Gökalp, Ivan'ın hareketleri ve mimiklerinden ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Benimle gel diyor!" diye bağırdı Özgür. "Ben de sizle geliyorum, hadi!"

Özgür el işaretleri yaparak Ivan'a harekete geçmesi gerektiğini söyledi. Ivan kapıya yaklaşarak elini havaya kaldırdı, parmaklarını üçten geriye doğru saymaya başladı.

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi Barlas silahının şarjörünü değiştirdiği sırada.

“Galiba arabaya!” dedi Özgür.

Ivan kapıyı açar açmaz en önden zırhlı araca doğru koşmaya başlayınca Özgür ve Gökalp de arkasından koştu. Barlas açılan kapıdan yeni değiştirdiği şarjörü bitesiyeye kadar etrafa mermi saçtı. Bu sırada Nikolai kızı ve eşinin nefes alıp almadığını kontrol etmek için elini boyunlarına götürdü. Eşi ve kızının nefesini kontrol eden Nikolai, yanında endişe içerisinde ona bakan Mustafa Hoca'yla göz göze geldi. Ivan araca biner binmez çalıştırdı. Özgür Ivan'ın yanına oturmuştu, Gökalp ise arka koltuktaydı. Ivan ikisine de el hareketleriyle camı açınca ateş etmeye başlamaları gerektiğini söyledi. Özgür ve Gökalp kolaylıkla anlayabildi. Ivan gazı kökleyip aracı askerlerin arasından geçirerek arkalarına doğru sürdü. Onların arkasına geçtikten sonra aracın camlarını açarak sürekli manevralar yapıp onları taciz etmeye başladı. Jack ve askerleri araya sıkışmıştı. Gökalp ve Özgür aracın içerisinden üstlerine mermi yağıdırıyorlardı. Jack, Özgür'ün silahından çıkan bir kurşunla omzundan vurularak yere yığıldı. Yakın korumaları, Jack yere yığılınca geri çekilme emri verdi ve evden uzaklaşmaya başladılar. Vurulan birçok askeri, evin yakınlarında bırakarak oradan uzaklaştılar. Ivan,

Gökalp ve Özgür araçla onları ormana kadar kovalayarak ağır yara vermeye devam ediyordu. Jack ve askerlerinin geri çekildiğini gören Ada ve Beren aşağıya inmek için bulundukları odadan hızla çıktı. Barlas ve Hektor Nikolai'nin yanına geldi. Ardından herkes yerde yatan Sabrina ve Elena'nın başında toplandı. Gözler Nikolai'nin üzerindeydi.

Nikolai sessizliğini ağzından çıkan bir kelime bozdu.
“Öldüler.”

Herkes Nikolai'e sarılarak ağlamaya başladı. Merima da eşine sarılarak ve kafasını onun göğsüne yaslayarak ağlıyordu. Boris, eşini teselli etmeye çalışırken yerde yatan Elena ve Sabrina'dan gözlerini çekerek dişlerini sıkmaya başladı. Ağlamamak için direniyordu. Nikolai'nin haykırıışları çevreyi inletiyor, bağıra bağıra ağlıyordu. Hektor ve Ivan ise gözyaşlarını silerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Saatler sonra Nikolai'nin gözleri şişmiş ve kan kırmızısı olmuştu. Akıtacak gözyaşı kalmamıştı. Herkes yağmurluklarını giymiş, bahçedeki toprağı kazıyorlardı. Boris ve Merima evlerinin kapısından onları izliyordu, yağmurlukları yoktu. Ivan ve Hektor Boris'in onlara verdiği kürek ve kazmalarla toprağı eşelerken Nikolai elleriyle toprağı açmaya çalışıyordu. Toprak kazıldıktan sonra yavaşça toprağın içine girerek Elena ve Sabrina'yı kazdıkları yerin içine yatırdılar. Nikolai üstlerine kum atamadı. Kendisini yere bırakarak son kez eşi ve kızını izlemeye daldı. Sabrina ve Elena'nın üstü tamamen toprak ile kapandıktan sonra Ada ve Beren bahçeden kopar-

dıkları çiçekleri Elena ve Sabrina'nın mezarlarının üstüne bıraktı. Herkes içeri girerek hazırlanmaya başladı. Boris ve Merima ile vedalaşıyorlardı. Birbirlerine sarılırken bir yandan Nikolai'e bakıyorlardı. Nikolai eşi ve kızının mezarlarının ortasına oturmuş, başını eğerek öylece duruyordu. Onun için hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı. Gökyüzündeki güneşin gitmesi onu bu kadar üzmemiştir. Kalbinin güneşi olan kızının ve nefes alma sebebi olan eşinin ölümü, onun tüm yaşam fonksiyonlarını durdurmuş gibiydi. Hayatı boyunca mesleğinden dolayı yüzlerce kez yanındaki adamlarının ölümüne şahit olan Nikolai ölümün anlamını daha önce bu denli hissetmemiştir. Boris ve Merima ile vedalaşma merasimi bitmiş, herkes yavaş yavaş araçlara binmeye başlamıştı. Mustafa Hoca, Nikolai'nin yanına giderek oturdu. Eliyle Nikolai'nin sırtını sıvazlayan Mustafa Hoca konuşmaya başlamadan önce yavaşça yutkundu.

“Kızın ve eşin şu ana kadar gördüğüm en cesur kadınlardı. Cennette seni bekliyor olacaklar ve yan yanalar. Bir umut uğruna canlarından oldular. İmandıkları kişi bendim. Şimdi eğer istersen benimle yola devam et, onların umutlarını gerçekleştiririm. Ya da burada kal, ben yine canım pahasına onlara bu umudun gerçekleştirdiğini göstermek için savaşacağım. Sen üstüne düşeni yaptın Nikolai.” Mustafa Hoca bir süre cevap bekledi. Nikolai, Mustafa Hoca'ya cevap vermemekle kalmamış, suratına dahi bakmıyordu. Eşi ve kızının toprağına bakıyordu. Mustafa Hoca onun kararına saygı duydu, ayağa kalktı.

“Kendine dikkat et Nikolai bu yolun sonuna kavuştuktan sonra seni bulacağım.”

Mustafa Hoca araçlara doğru yürümeye başladı. Arkasını döndükten sonra gözyaşlarına teslim oldu. Sessizce ağlayarak yürümeye devam ediyordu. Ona inanan ve yolunda savaşılan iki genç kadın can vermişti. Tarifsiz duygular içerisindeydi. En çok da kendisinden nefret ediyordu. Aracın yanına vardıktan sonra kapıyı açtı. Araca bineceği sırada silah patlama sesi duyuldu. Arka arkaya mermiler sıkıldı. Bunu yapan Nikolai’ydi. İçindeki öfkeyi boşaltmaya çalışıyordu. Mustafa Hoca ve diğerleri araçlardan inerek ona doğru baktılar. Silahının içindeki mermiler bitene kadar havaya tüm şarjörünü boşaltan Nikolai mermiler bittikten sonra silahını yere fırlattı. Ağlamaya devam ederek Mustafa Hoca’ya doğru yürümeye başladı. Nikolai yola devam edecekti. Mustafa Hoca Nikolai’e doğru hızlı adımlarla yürüyerek ona sarıldı. Nikolai, Mustafa Hoca’ya sımsıkı sarıldı. Mustafa Hoca ona sarıldıktan sonra koluna girerek araca doğru birlikte yürüdüler. Mustafa Hoca araca bindikten sonra Nikolai evin kapısında onları izleyen Boris ve Merima’ya baktı.

“Kızım ve eşim ben dönene kadar size emanet.”

“Merak etme!” diye yanıt verdi Boris.

Nikolai eşinin ve kızının toprağına son kez baktı ve araca binerek kapıyı kapattı. Araçlar evin önünden ayrılarak orman yoluna girdi. Kısa süren orman yolunun ardından otoyola çıkarak yollarına kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. Barlas gözyaşlarını silerken yanında

oturan ve elinde harita açık olan Özgür'e baktı. Özgür hemen ileride, sol taraftaki yolu gösteren tabelayı parmağıyla işaret etti. Barlas o yola doğru dönerek gaza yüklendi.

Daha önce görmedikleri şehirler ve ülkeleri geride bırakmışlardı. Birkaç saat süren yolculuk boyunca araçlarda kimse konuşmamıştı. Terk edilmiş evlerin bulunduğu şehir içinden yollarına devam ediyorlardı. Nice vedalar edilen ve birçok ölüme şahit olunan yolculuğun sonunda, Marko'nun bulunduğu yere gelinmişti. Özgür tüm dikkatini haritaya vermişti. Hâl böyle olmasa adres bulmak pek kolay olacaktı ancak yapay yağmurlar sadece insanları değil, teknolojiyi de yok etmişti. İnsanlar bazı anlarda ilkelleşebiliyordu. Uzun zamandır duş alamamış, tuvaletleri kullanamamışlardı. Sadece midelerini besleyerek amaçları uğruna devam ediyorlardı.

"Dur!" Özgür herkesi kendine getirecek şekilde yüksek sesle bağırıyordu. Yanındaki sokağın adresine baktı.

"Şuradan sağa dön." dedi Özgür eliyle göstererek.

Barlas, Özgür'ün dediğini hemen yerine getirerek gösterdiği sokağa girdi.

"İlerle ve devam et biraz daha," diyerek apartmanları izleyen Özgür, Barlas'ın kontrolünü sağlamaya devam ediyordu.

"Burası!"

Mustafa Hoca pencereden eğilerek apartmanın numarasına baktı. Cebinden Marko'nun adresinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardı, bir kez daha okuyarak teyit etti. Eski ve çok katlı bir apartmanın tam önünde durmuşlardı.

“Bu sefer apartmanın önüne koyma. Arkasına doğru dolaş,” dedi Mustafa Hoca.

Daha önceki tecrübelerinden dolayı her ihtimale karşı önlem almak istemişti. Barlas apartmanın arkasına giden dar yoldan aracı geçirerek durdu. Barlas aracı durdurunca Ivan da onu takip ederek yanaştı.

“İniyor muyuz?” diye sordu Barlas.

“Artık ne olacaksa olsun,” dedi Mustafa Hoca aracın kapısını açarak. Diğerleri de araçtan inerek onu takip etmeye başladı. Mustafa Hoca apartmanın arka tarafındaki yangın merdiveninden çıkmak yerine apartmanın önüne doğru yürüyerek ana kapıdan içeri girdi. İçi tıpkı dışı kadar eski olan apartmanın, kirli merdivenlerinden hızlı adımlarla üst katlara çıkmaya başlayan Mustafa Hoca’yı takip ederlerken Ivan ve Hektor elleri silahlarının tetiğinde etrafı kolaçan ederek merdivenlerden çıkmaya devam ediyordu. Yedinci kata gelindiğinde Mustafa Hoca, merdiven boşluğundan yukarıya doğru baktı, yorulmuştu. Yukarıda sadece tek bir kat olduğu görünce yedinci katta olduğunu anladı. Kattaki dairelerin kapı numarasına baktı. Yirmi yedi yazan kapının önüne yaklaşarak kapıyı yumruklamaya başladı. Kapının önü kalabalıktı ve hepsi yağmurlukluydu. Kapıyı açan olmayınca bir kez daha kapıyı yumrukladı Mustafa Hoca. Bir süre bekledikten yine bir cevap alamadı.

“Yağmurluğumu çıkartın!” dedi.

Herkes birbirine baktı.

“Ama hocam?” dedi Ada.

“Çıkartın, hadi! Dikkatli çıkartın, korkmayın,” diye tekrarladı Mustafa Hoca.

Beren ve Ada Mustafa Hoca’nın yağmurluğunu titizlikle, yavaş hareketlerle açıyordu. Mustafa Hoca kıpırdamamaya çalıştı. Yağmurluğundan tamamen kurtulunca kapıya tekrar hamle yapacağı sırada kapı aniden açıldı. Herkes kapıyı açan kişiye bakıyor, kapıyı açan kişi ise sadece Mustafa Hoca’ya bakıyordu. İkisi de birkaç adım atarak birbirlerine sarıldılar. Herkes derin bir nefes aldı ve yüzler az da olsa gülümsedi. Marko’yu bulmuşlardı, artık karşılarındaydı. Orta boylarda, epeyce kilolu, gözlüklü ve kirli sakallı, saçları az ve seyrek, altında eski ve kirli bir pijama, üstündeyse en büyük bedende bir tişört vardı.

“Nasıl, bu nasıl olabilir?” diyerek Mustafa Hoca’ya sarılmaya devam eden Marko bir yandan da diğerlerine bakıyordu.

“Anlatacağım dostum, her şeyi anlatacağım sana!” diye cevap verdi Mustafa Hoca. İkisi de biraz buruktu. Yüz yüze görüşmeyeli yıllar olmuştu.

Marko, “İçeri geçin, buyurun,” dedi Mustafa Hoca’ya sarılmayı bırakarak.

Hepsi, Marko’yu selamlayarak içeriye girdi. Marko herkes içeri girdikten sonra kafasını kapıdan dışarı çıkararak etrafa baktıktan sonra tekrar içeri girerek kapıyı defalarca kez kilitledi.

Beren ve Ada Mustafa Hoca’nın yağmurluğunu da yanlarına alarak yıkanan ilk kişilerdi. Ardından diğerleri de hızla yağmurluğunu suyun altında temizledi. Mustafa

Hoca ve Marko büyük salonda, çalışma masasının önünde ayakta hararetli bir sohbet etmeye başlamışlardı. Herkes yağmurluğundan kurtulunca Marko ile sırayla tanışabildiler. Mustafa Hoca ve Marko sohbetlerine ara vererek birbirlerini tanıştırdılar.

“Evde sıkıntıdan sürekli yıkadığım tertemiz havlular var. Her birinize yeter. Bence önce bir duşa girin. Ben kendi yaptığım arıtma ile duş alabiliyorum.

“Ne, nasıl!” dedi Mustafa Hoca şaşkınlıkla.

“Beni biliyorsun dostum, meraklıyım böyle şeylere,” diye cevap verdi Marko gülümseyerek.

Mustafa Hoca şaşkınlıkla, “Yağmur suyunu arıtabiliyorsan?” diyerek soru sormak isteyince, Marko dostunun sözünü kesmek zorunda kaldı.

“Aynı şey değil Mustafa, maalesef.”

Odaya derin bir sessizlik çökünce, “O zaman biz Beren ile hemen yıkanalım,” dedi Ada ve Beren’in elinden tutarak banyoya doğru gittiler.

Marko yapay yağmurları önceden bir ihtimal olarak gördüğü için hazırlığı yapmıştı. Bilim Kurulu da açıklama yapınca hazırlığına daha da eklemeler yapmıştı. Evde bir oda dolusu erzak vardı. Yüzlerce konserveden onarcasını salondaki büyük masaya dizmek için duştan çıkan Beren ve Ada’dan yardım istedi. Marko’nun iyi derecede Türkçe bilmesi büyük bir avantaj sağlamıştı. Masadaki ve etraftaki onlarca kitabı ve notları toparlayarak Marko’nun çalışma odasına taşıdılar. Masa boşalınca konserveleri hazırlamaya başladılar. Bu sırada Mustafa Hoca da herkes

yıkandıktan sonra uzun bir aradan sonra duşa girebilme fırsatı bulmuştu. Sudan korkar hâle geldikleri için önce suyu açarak elini uzatıp bir parmağını suyun altına soktu. Bir süre bekledikten sonra elini ve daha sonra kolunu yıkamaya başladı. Herhangi bir negatif durum hissetmeyince suyun altına giriverdi. Sabun ve şampuanlarla iyice yıkandıktan sonra durulanmak için suyun altında gözlerini kapatan Mustafa Hoca, önce rahatlık hissetse de ardından eşi Semiha Hanım'ı gördü. Semiha Hanım'ın yerini Duru aldı, ardından Elena ve Sabrina. Gözlerini açarak hızlıca suyu kapatan Mustafa Hoca kurulandıktan sonra giymeye başladı. Marko'nun verdiği pijama takımı yıllar öncesine ait bile olsa, yine de epey geniş olmuştu. Aynada kendisiyle göz göze gelen Mustafa Hoca bu geçen zaman diliminde ne kadar yaşlandığını fark etti. Çıktıkları bu yol boyunca herkesi zaman zaman inceleyebilmiş ancak kendisine ilk defa bu kadar uzunca bakma fırsatı olmuştu. Daha fazla düşünmemek için kendisine bakmayı bırakarak ayna karşısından çekildi ve banyodan dışarı çıkarak oturma odasına gitti. Odaya geldiğinde etrafın toplandığını ve masadaki konserveleri gördü. Yemek görünce o an acıktığı aklına geldi. Mustafa Hoca'nın geldiğini gören Marko, "Gel sevgili dostum," diyerek ayaklandı.

Mustafa Hoca da masaya oturduktan sonra herkes önündeki yemekleri yemeye koyuldu. Nikolai haricinde herkesin pek iştahlı olduğunu fark eden Marko, Mustafa Hoca'nın ona baktığını gördü. Nikolai'yi göstererek neden böyle olduğunu sormaya çalıştı. Mustafa Hoca gözlerini

kırparak sebebini bildiğini söylemeye çalıştı. Marko bir şeyler olduğunun farkındaydı. Büyük bir sevinç yoktu çünkü. Yorgun ve düşünceliydi herkes, Mustafa Hoca dahil.

Marko ağzını peçeteyle temizleyerek bir bardak su içtikten sonra, “Bana olanları kim anlatacak?” diye sordu daha fazla beklemeden.

Ivan ve Hektor dahil herkes Mustafa Hoca’ya baktı. Nikolai çatalıyla önündeki yemekleri hareket ettirerek masaya doğru bakmaya devam ediyordu.

“Peki öyleyse, anlatayım,” dedi Mustafa Hoca. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra bir yudum su aldı bardağından ve Marko her detayı bilsin diye kısa ama açıklayıcı şekilde anlatmaya başladı.

“Seninle son konuşmamızdan sonra eve biraz erzak depolayıp Semiha ile zaman geçirmeye başladık. Daha sonra Barlas, Gökalp, Özgür, Beren ve ...” diyerek duraksadı Mustafa Hoca. Barlas ile göz göze geldi. Marko neden duraksadığını anlamaya çalıştı.

“Duru vardı bir de artık yok,” diyerek devam etti Mustafa Hoca. “Gençler beni buldu ve yola çıktık. Her yer kaos içerisindeydi. İstanbul’a Ada’yı almaya oradan da sınırı geçerek senin yanına gelmek için Bursa’dan geçtik. Orada konaklayacaktık ama bazı sıkıntılar yaşanınca orayı terk etmek zorunda kaldık. İstanbul’a geçip Ada’yı aldıktan sonra sınırı geçerek Bulgaristan’da Nikolai’nin esiri olduk. Nikolai, Hektor ve Ivan Özel Kuvvetlerden. İngilizler bizim teslimimizi isteyince Nikolai ve ailesi ile kaçtık. Şiddetli çatışmalar yaşadık birçok kez. Bura-

ya gelmeden Sırbistan-Bosna Hersek sınırında bir ailenin misafiri olduk. İngiliz ve Bulgar ajanlar peşimizi bırakmayınca orada pusuya düştük. Maalesef Nikolai'nin eşi ve kızını kaybettik. Şimdi yanındayız."

Nikolai'nin gözleri dolmuştu. Sessizliğini korumaya çalışırken Mustafa Hoca elini onun omzuna attı. Desteğini bir an olsun eksik etmemeye çalışıyordu. Marko duydukları karşısında hem çok şaşırmış hem de çok üzülmüştü. Onu bulabilmeleri bir mucizeydi. Her mucizenin öncesinde acılar yaşanabiliyordu. O acılar yaşanmış, yerini derin bir özleme bırakmıştı.

"Başınız sağ olsun, rahat uyusunlar," demekle yetindi Marko.

"Sen neler yaptın?" diye sordu Mustafa Hoca.

"Ben evden çıkmadım. Sürekli çalıştım ve uyudum," dedi Marko. "Kurtuluşa yakınız Mustafa!"

Herkes Marko'nun sözünü duyunca yerlerinden doğrularak tüm dikkatlerini ona verdi.

"Nasıl yani?" dedi Mustafa Hoca, "Ciddi misin?"

"Önce seninle de paylaşmam lazım çalışmalarımı, sonra denemek lazım."

"Aklındaki ne? Çözüm ne Marko söylesene!" diyerek hararetle Marko'ya bakan Mustafa Hoca formülü duymak istiyordu. Diğerleri de heyecanlanmıştı. Umut, yerini heyecana bırakmıştı. Gözlerini kırpmadan Marko'ya bakıyorlardı. Marko onlara daha da yaklaştı.

"Onlar bulutları ekti, biz de bulutları biçeceğiz!"

Marko'nun bu sözünden sonra herkes şaşkın bir şekil-

de birbirlerine bakıyordu. Söylediği heyecan verici olsa da içeriğini anlamamışlardı. Mustafa Hoca'nın da kafası karışmıştı.

“Biçeceğiz derken? Nasıl?” diye sordu Mustafa Hoca.

“Birkaç kimyasal formülü bulutların içerisinde alevlendireceğiz,” dedi Marko kafasını sallayarak. Hafifçe gülümsedi.

“Yapay yağmurlara karar verilmeden önce çalıştığımız formüllerden mi bahsediyorsun?” dedi Mustafa Hoca. “Eğer onlarsa ben de evde çalıştım ama seninle paylaşarak emin olmak istedim. Tüm bu yolu bu yüzden geldik.”

Marko kafasını daha hızlı sallayarak daha çok gülümsedi.

“Evet Mustafa! Evet!”

Mustafa Hoca masaya yumruk atarak ayağa kalktı.

“Biliyordum! En başından beri biliyordum!”

Marko da ayağa kalktı ve birbirlerine sarıldılar.

“Hocam çözüm kesin mi?” diye sordu Özgür. “Daha denemediniz bile!”

“Biz bilim insanları böyle seviniyorsak bil ki sadece test aşaması kalmıştır!” diyerek yanıt verdi Marko. Mustafa Hoca da hafifçe gülümseyerek Marko'nun dediklerine katılır bir şekilde kafasını sallayarak onay verdi.

“Peki şimdi ne olacak Hocam?” dedi Ada.

“Bu gece ben ve Marko çalışırız. Eğer yarına kadar aynı kararda hemfikir olursak sonrasına bakacağız.”

“Yemekten sonra herkes istediği gibi dinlensin, biz çalışma odasında oluruz,” dedi Marko.

Yemeğini bitirmeyen kalmamıştı zaten. Ivan ve Hektor masadan ilk kalkanlar oldu.

“Yemek için ve duş için minnettarız!” dedi Ivan.

“Her zaman dostum!” diye yanıt verdi Marko.

Mustafa Hoca Marko’ya bakıyordu. Marko bu bakışları fark edince hemen sordu.

“Ne oldu?”

“Sen ne zamandan beri Bulgarların dilini biliyorsun?” dedi Mustafa Hoca.

“Komşu ülkemiz sayılır. Balkanlarda herkes birbirinin dilinden bir şekilde anlar. Bu topraklar aynı topraklar,” diye yanıt verdi Marko.

Nikolai de Ivan ve Hektor’un arkasından kalkarak boş olan bir odaya giderek dinlenmeye çekildi.

Beren ve Ada masadaki yiyecekleri ve çöpleri kaldırmak için ayaklanınca Barlas ve Gökalp de kalkarak onlara yardım etmeye başladı. Özgür hâlâ oturuyor, Marko ve Mustafa Hoca’ya bakıyordu. İkisi de Özgür’e bakıp bekleyince Özgür de ayağa kalktı.

“Ben de dinlensem iyi olacak.”

Herkes masadan kalkınca Mustafa Hoca Marko’ya yaklaşarak fısıldadı.

“Emin misin Marko?”

“Evet,” dedi Marko sessizce, “Gel benimle.”

Mustafa Hoca ve Marko çalışma odasına geçerken Ada önlerini kesti.

“Hocam benim de sizinle gelmemi ister misiniz?”

Mustafa Hoca ve Marko birbirlerine baktı. Marko ha-

fifçe kaşlarını yukarıya kaldırdı. Mustafa Hoca onun ne demek istediğini anlamıştı. Ada'nın koluna girerek onu diğerlerinden biraz uzaklaştırdı.

“Ada sana açık konuşacağım. Bu işi olabildiğince hızlı bitirmemiz lazım. Marko ve ben yıllardır beraber çalışıyoruz. Senin anlamayacağın şeyleri açıklamamız gerekecek. Bu da zaman kaybı olabilir. O yüzden bu gece biz çalışalım.”

Ada'nın yüzü düşmüştü. Mustafa Hoca'ya hak verse de söylenenler onun için olumlu şeyler değildi.

“Ancak...” dedi Mustafa Hoca. Ada tekrar gözlerini Mustafa Hoca'ya çevirdi. “Marko ile bir karar aldık, olur da bize bir şey olursa bu işi sen devralacaksın. Bunu unutma.”

Ada'nın duydukları karşısında gözleri ışıldamaya başladı, heyecanlanmıştı. Mustafa Hoca'nın elini sımsıkı tutarak teşekkürünü dile getirmeye çalıştı. Mustafa Hoca ona gülümseyerek Marko'nun yanına döndü ve odadan ayrıldılar. Masadakiler toplanınca Beren, Özgür ve Gökalp kendilerini koltuklara bıraktı. Düşün ardından karınlarını doyurmaları onları fazlasıyla rahatlatmıştı.

“Ölmeden önce bu ânı bir kere daha yaşamamanın hayalini kurdum,” dedi Özgür. Gökalp ve Beren gülümsedi.

Barlas oturma odasının çıkışına doğru yöneldi.

“Ben biraz dinleneceğim,” dedi arkadaşlarına bakarak ve oradan ayrıldı.

Ada da hemen arkasından gitmek için hareket etti.

“Ben de tuvalete girsem iyi olacak,” diyerek arkasına bakmadan yanlarından ayrıldı.

Barlas ve Ada gidince Beren sessiz bir şekilde Duru'ya olan özlemini dile getirdi.

“Onu çok özledim, bazen bir şey oluyor ve gülüyorum. Gülünce de kendime kızıyorum. Acımı yaşamıyormuşum gibi pişman oluyorum.” Özgür tırnaklarının yanındaki etleri koparmaya başladı kafasını eğerek. Duru'yu özleyen tek kişi elbette Beren değildi. Kafasını kaldırarak Beren'e baktı.

“Ben de onu çok özlüyorum ama hayat devam ediyor Beren. Bu yolun sonuna geldikten sonra ya onu özlemeye oldukça fazla fırsatımız olacak ya da gözlerimiz kapanmış olacak ve onun yanına gideceğiz. Benim tek amacım, Duru için bu yolun sonuna kadar savaşabilmek.”

“Özgür haklı!” dedi Gökalp, Beren'i kollarının arasına alarak sardı. “Kendini suçlama, Duru böyle yapmamızı istemezdi. Belki şu an bile bizi görüyor ve kızıyordur. Onun için daha güçlü olmalıyız. O bu yolda öldü. Ne uğruna? Bir avuç umut uğruna. Bu yoldan vazgeçmeden ayaklarımız yere sapasağlam basarak devam edeceğiz.”

Beren gözlerini kapattı. Kirpiklerinin arasından süzülen yaşlar Gökalp'in ellerine doğru damladı.

Barlas odaya geçmiş, eski ve suntadan yapılmış yatağın üstünde uzanıyordu. Yatağın çarşafı tozlu olsa da o an hissettiği rahatlık dünyanın en konforlu yatağıymış gibiydi. Fiziki ve psikolojik olarak oldukça yorulmuştu. Diğerlerine göre acıya bağışıklığı daha yüksek olsa da anne ve babasından sonra Duru'nun ölümü ona en büyük travma olmuştu. Kendine gelmişti ama hâlâ bir filmin

içerisindeymiş gibi hissediyordu kendisini. Her gün bilmediği topraklarda, tanımadığı insanların evinde, ölümün gölgesinde yola devam ediyordu. Tek dinlenme fırsatları olan araç yolculuklarında da aracı tek kullanan kişi Barlas'tı. Aralarında arabayı en iyi kullanan Barlas'tı. Mustafa Hoca'nın şoförlüğü iyi olsa da yaşlı olması, Barlas'ın tüm yükü üzerine almasına sebep olmuştu. Gözlerini kapatıp uyuklayacağı sırada kapı hafifçe tıklatıldı. Yerinden hareket etmese de gözlerini açan Barlas kimin geldiğine bakmak istedi. Kapıyı yavaşça açarak kafasını uzatan kişi Ada'ydı. Barlas Ada'yı görünce hemen kalkarak yatağa oturdu.

“Ada?”

“Rahatsız mı ettim? Çok özür dilerim,” dedi Ada. Kaşlarını eğmiş, üzüldüğü her hâlimden belliydi.

“Hayır, otur lütfen,” dedi Barlas eliyle oturduğu yatağın yanına dokunarak.

Ada Barlas'ın yanına oturdu. Sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Gözlerini Barlas'tan çekerek önüne bakan Ada, “Geçen gün Mustafa Hoca'yı beklerken...” diyerek duraksadı.

“Yaşadığımız şey için kendini suçlama Ada,” dedi Barlas. Bu cevabı beklemeyen Ada suratını tekrar Barlas'a çevirdi. Gözlerini Barlas'ın gözlerine kilitleyen Ada daha fazla içindikileri tutmak istemedi.

“Ben seni üzmem istemiyorum Barlas, inan bana. Kendime engel olamadım. Seni görünce, sana yaklaşıncı kalp atışlarım hızlanıyor, yutkunmaya başlıyorum. Karnıma

sancı giriyor, vücut sıcaklığım yükseliyor. Ben sana âşık oldum Barlas.”

Barlas için duydukları çok şaşırtıcı değildi. Bir şeyler hissediyordu ancak bu kadarını tahmin etmemişti. Onu görmek, yanında olmak onu iyi hissettiriyordu ancak bu kesinlikle aşk değildi.

Marko tüm notlarını çıkartmış, çalışma odasındaki masaya dizmişti. Oda tamamen kitaplarla ve defterle kaplı değil, onlarca ansiklopedi ve bazı tarihi cisimlerle de doluydu. Marko’nun çalışma koltuğunun yanına bir sandalye çeken Mustafa Hoca masadaki notları okuyordu.

“Bunlar mı aradıkların?” diye sordu Marko.

“Evet, tek başıma yapamazdım. Seni bulmam gerekiyordu!” dedi Mustafa Hoca.

“Sence işe yarayacak mı?” dedi Marko. Umutlu ve heyecanlıydı ama henüz bir kesinlik kazanmamıştı aklındaki fikirler.

“Neden olmasın Marko? Eğer bulutların içerisinde yer edinmişlerse, yok olabilirler. Bu yağmurlar tohumlama ile oluştu. Biz de aynı şekilde bulutlara kimyasallarla püskürtme yapacağız. Bu da rüzgârla taşınarak etrafa yayılıp bu yağmurları durdurabilir.”

Marko dinlerken bir yandan not almaya çalışıyordu.

“Eğer işe yararsa sadece burada bunu gerçekleştirmemiz dünyadaki tüm yapay yağmurları durduramayabilir Mustafa.”

“Kime güveneceğiz Marko?”

Marko bir süre sessizliğini koruyarak düşündü.

“Avrupa ve Balkanlar çok karışık sen de gördün. Bu şekilde Amerika kıtasına ya da Asya’ya ulaşmanız imkânsız. Türkiye’ye geri dönmekten başka çare yok.”

Mustafa Hoca biraz gerildi.

“Ben bunun bir ticarete dönüşmesini istemiyorum Marko,” dedi Mustafa Hoca sert bir ses tonuyla.

“İşte bu yüzden ülkeneye dön Mustafa, bu işi sen başardın. Buraya gelebilmen bile bir mucizeydi. Türkiye’de seni bir kahraman gibi karşılayabilirler. Başkası olmaz, hem kendin söyledin peşimizdeler diye. Ödül yerine ölüm vaat ediyorlar.”

“Aslına bakarsan kimseye kızmıyorum Marko. Masum vatandaşların hayatını, bazı kötü emelleri olan yöneticiler belirliyor. Her yönetici kötü değil elbette ancak iyisini bulmaya vakit yok. Riski en az olan yol ülkeye geri dönmek, haklısın,” dedi Mustafa Hoca.

“Haklısın dostum!” dedi Marko. “Bu işi çözüp sizi uğurlayacağım.”

“Peki biz bu formülü nasıl deneyeceğiz? Bir uçak lazım olacak,” dedi Mustafa Hoca düşünceli bir şekilde.

“Bunu da düşündüm Mustafa!” dedi Marko gururla. “Seid’i bulmamız lazım ve ben onun nerede olduğunu biliyorum.”

Mustafa Hoca sandalyesini Marko’ya doğru çevirdi.

“Seid kim?”

Marko gülümsedi.

“Eski bir dostum, biliyorsun gökyüzüne meraklıyım. Emekli bir pilot. Eski bir uçağı var, sıklıkla beni gökyüzünde gezdirir”

“Hâlâ hayatta olduğundan nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu Mustafa Hoca.

“Evine gittiğimizde nasıl emin olduğumu anlarsın,” diyerek sırtmaya başladı Marko, kendinden emin bir tavrı vardı.

“Kimyasallar?” dedi Mustafa Hoca. En önemli soru yeni aklına gelmiş gibiydi. Elindeki kalemi masaya fırlattı. “Şimdi ne yapacağız!”

Marko sırtmaya devam edince Mustafa Hoca sinirli ve şaşkın bir surat ifadesine büründü. Marko’nun kahkahaları onun daha da sinirlenmeye başlamasına sebep olmuştu.

“Aklını mı kaybettin Marko? Ne gülüyorsun?” dedi Mustafa Hoca sandalyeden kalkarak.

Marko ayağa kalkarak Mustafa Hoca’yı kolundan tuttu ve odanın içerisindeki kitaplığın sağ tarafına götürdü.

“İttir!” diyerek kitaplığı tüm gücüyle ittiren Marko’ya, Mustafa Hoca da hemen itirmeye başlayarak destek verdi. Kitaplık sol tarafa doğru kayarak sürüklendi. Karşılarında bir kapı duruyordu. Kitaplığın arkasında gizlenen kapı, Marko’nun kendisine yaptığı özel bir odanın kapısıydı. Herkesten saklamak için böyle bir yol düşünmüştü. Kitaplığın içerisindeki bir kitaptan kapının anahtarını alarak kilidi açtı ve kapıyı sonuna kadar açıverdi. Kapı tamamen açıldığında Mustafa Hoca’nın gözleri büyüdü. Gördüğüne inanamamıştı. Karşısındaki küçük ama tüm

duvarlar ve odanın içi hınca hınç ilaçlar ve kimyasallarla dolu bir sığınaktı. Burası Marko'nun minik laboratuvarıydı. Mustafa Hoca, odaya yavaşça adım attı. Odadaki her şeyi incelemeye başladı.

Marko odanın kapısından ona bakarak gülmeye devam etti.

“Şimdi anladın mı neden güldüğümü?”

“Sen inanılmaz bir adamsın! Bir de tehlikeli!” dedi Mustafa Hoca ve ikisi de kahkaha atmaya başladı. Yaşadıkları tüm duygular kahkahalarla dışarıya çıkmış oldu. Bir nevi sinir boşalması da denilebilirdi.

“Burada aradığımızı bulabiliriz, hemen başlayalım!” dedi Mustafa Hoca.

“Getiriyorum notları,” diye cevap veren Marko, çalışma masasındaki notlara uzanarak Mustafa Hoca'nın yanına geldi.

Ada'nın itirafından sonra Barlas bir cevap verememişti sessiz bir şekilde oturmaya devam ediyorlardı. Barlas bir an önce konuşmak ve konuyu dağıtmak istiyordu.

“İçeri geçsek iyi olabilir,” dedi Barlas yataktan yavaşça doğrularak.

“Olur,” dedi Ada, o da hemen kalktı.

Barlas ile Ada odadan çıkarak arkadaşlarının yanına gitti. Gördükleri manzara karşısında hafifçe gülümseyip birbirlerine baktılar. Beren, Gökalp ile birlikte aynı koltukta uzanmış, Özgür de tam karşılarındaki koltuğa yatmış, derin nefesler alarak uyuyorlardı. Ada, Barlas'ın kulağına eğildi.

“Ne yapacağız? Uyandırmayalım.”

“Evet,” diyerek fısıldadı Barlas. “Odaya geri dönelim en iyisi, biz de uyuruz.”

Ada ve Barlas ağır adımlarla odaya geri döndü.

“Acaba Marko ve Mustafa Hoca ne yapıyor?” diye sordu Barlas.

“Bilmiyorum ama onlar kesin çalışıyordur diye tahmin ediyorum.”

“Sen de yoruldun, uyuyalım biz de,” dedi Barlas tekrar yatağa uzanarak.

Tam karşısındaki diğer yatağa da Ada uzandı.

“Olur, iyi geceler,” dedi Ada.

Sırt üstü uzanan Ada, bir süre tavanı izledi, uyuyamıyordu. Yağmur sesiyle yankılanan oda, sarı sokak lambasıyla hafifçe aydınlık bir hâldeydi. Duru’nun ölümü, Mustafa Hoca’nın söylediği vasiyet ve Barlas’a olan duyguları onun uyumasına en büyük engeldi. Ada gözlerini tavandan çekerek Barlas’a doğru döndü.

“Barlas, uyudun mu?”

Ada bir cevap alamayınca yatağından kalkarak yavaşça Barlas’a doğru yaklaştı. Barlas sırtı Ada’ya dönük bir şekilde uyuduğu için yüzü gözükmüyordu. Ada, onun uyuyup uyumadığından emin olmak istediği için yanına geldikten sonra yüzüne doğru eğildi. Barlas’ın gözleri kapanmış, elinde Duru’nun bir fotoğrafıyla uyuyakalmıştı. Ada gördüğü manzara karşısında kalbine bir kez daha bıçak darbesi yiyerek yatağına doğru sessizce döndü ve acı düşünceler içerisinde uyumaya çalıştı.

Mustafa Hoca ve Marko gece boyunca çalışmaya devam etmiş, ihtiyaçları olan tüm malzemeleri bulmuşlar ve gün doğumu sırasında daha fazla dayanamayarak uyuma-ya karar vermişlerdi.

Sabah olduğunda Beren, Gökalp'in kolları arasından sıyrılarak sessizce ayağa kalktı. Yanında sadece Gökalp ve Özgür'ün olduğunu fark etti. Banyoya giderken Barlas ve Ada'nın uyuduğu odanın önünden geçerken durdu. İçeri girmeye karar verince kapının kolunu yavaşça eğdi. Kapıyı hafifçe aralayarak içeriye doğru baktığını Ada ve Barlas'ın ayrı yataklarda uyuduğunu gördü. Aynı odada ayrı yataklarda da olsa uyumalarına sinirlenen Beren, onlara yakalanmamak için kapıyı yavaşça geri kapatırken kafasını duvara vurunca hafif bir ses çıkıverdi. Acı içerisinde kapıyı yavaşça kapattı.

Beren'in çıkardığı sese uyanan Ada ağır bir şekilde gözlerini açtı. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken gözleriyle odayı taradı. Daha sonra Barlas'a doğru döndüğünde Barlas'ın da uyandığını fark etti.

"Günaydın."

"Günaydın, ne zaman uyandın?" dedi Barlas esneyerek.

"Biraz önce uyandım, hadi sen de kalk. Çıkalım odadan artık."

"Tamam kalkıyorum. Sen çık istersen ben de birazdan çıkarım," dedi Barlas.

Ada gözlerini kırparak ayağa kalktı ve odadan ayrıldı. O sırada banyoda işi biten Beren ellerini yıkadıktan sonra kapıya yöneldi. Kapıyı açar açmaz karşısında Ada'yı gö-

ren Beren titreyerek ürktü. Ada da Beren'i aniden karşısında görünce korkmuştu.

"Çok korktum..." dedi Beren kalp atışları hızlanmış bir hâlde.

"Ben de korktum aniden seni görünce," dedi Ada ve Beren'e sarıldı.

"Günaydın canım benim," diyebildi Ada.

"Günaydın canım, ben içeri geçiyorum sen de gelersin," diyerek oradan uzaklaştı Beren. Ada ile göz göze gelmeden gitmişti.

Nikolai, Ivan ve Hektor herkesten önce uyanmış ancak odadan çıkmamıştı. Evden ses çıkmayınca kimseyi rahatsız etmek istememişlerdi. Sesleri duyduktan sonra odadan çıkarak oturma odasına geçtiler. Mustafa Hoca ve Marko da uyanmıştı. Bir iki saatlik uykuyla duruyorlardı. Çalışma odasında son kontrolleri yaptıktan sonra gizli odayı kitaplıkla kapatarak odadan çıktılar. Yanlarına lazım olacak tüm kimyasal bileşenleri aldılar ancak bu bileşenlerin oluşumuyla ilgili bilgilerin yazılı olduğu not defteri çalışma odasının masasında kalmıştı. Ada ise banyodan çıkmış, oturma odasına geçmişti. Herkes toplanmıştı bir tek Barlas eksikti.

"Günaydın çocuklar," dedi Mustafa Hoca ve Marko. "Size de günaydın Nikolai, nasılsın bu sabah?"

"İyiyim Hoca," dedi Nikolai. Tavrından hâlâ iyi olmadığı anlaşılıyordu. İyi olması da zaten beklenemezdi. Güçlü ve soğukkanlı karakteri, onun böyle olmasını sağlıyordu sadece. Bir başkası eşi ve kızını kaybetse bu denli güçlü duramayabilirdi.

O sırada Barlas yanlarına gelebildi.

“Günaydın.”

Barlas’ın sözünü hiç duymamışçasına etrafına bakan Beren, göz göze gelmemeye çalışıyordu. Ona biraz sinirliydi. Ada ile aynı odada uyumalarına gerilmişti.

Sabırsız gözüken Mustafa Hoca daha fazla beklemeden, “Arkadaşlar gece Marko ile çalıştık. Ortak bir sonuca vardık. Birazdan çıkıyoruz, herkes eşyalarını toparlasın!” diyerek konuya girdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Gökalp.

“Seid’in yanına,” dedi Marko.

Nikolai kaşlarını çatı. “Seid de kim?” diyerek Marko’ya baktı. Artık kimseye güvenmiyordu.

“Marko’nun yakın bir dostu. Bize uçak imkânı sağlayabilir, kendisi eski bir pilot,” dedi Mustafa Hoca. Nikolai’nin rahatsız olduğunu anlayan Mustafa Hoca onu sakinleştirmeye ve onlara güvenmesini sağlamaya çalıştı.

“Herkes hazırlansın o hâlde,” dedi Marko. “Yağmurluğum var fazladan, lazım olan varsa?”

“Herkesin yağmurluğu var Marko merak etme, hadi hazırlanalım.”

Herkes odalara girip hazırlanmaya başlamıştı. Ivan ve Hektor hazırlanıp silah ve mühimmatlarını kontrol ediyordu. Onlar için bir yolculuk değil âdeta bir operasyon niteliğindeydi bu tarz durumlar. Nikolai’nin de hazırlanması kısa sürdü. Ardından Mustafa Hoca ve Marko kapıya geldi. Gençler de hazırlandıktan sonra her şey tamamı. Herkes Mustafa Hoca ve Marko’nun elindeki çantalara baktı.

“Elinizdekiler ne hocam?” diye sordu Barlas. Herkes gibi o da çok merak etmişti.

“Yapay yağmuru durdurabileceğini düşündüğümüz birleşenler,” diye yanıt verdi Mustafa Hoca.

Gözler çantaların üzerinde evden çıkarak araçlara doğru merdivenlerden indiler. Marko ve Mustafa Hoca, Ivan’ın kullandığı, Hektor ve Nikolai’nin olduğu araca bindi. Olası bir durumda çantayı koruyabilecek kişiler bu araçtaydı. Diğer araçta ise gençler vardı. Ivan, Marko’nun yolu tarif etmesiyle önden gidiyor, Barlas da onları takip ediyordu. Yağmurların altında olabilmek, günler sonra Marko’yu etkilemişe benziyordu. Pencereden akan yağmur damlacıklarını seyreden Marko bir yandan da harap olmuş şehrini gözlemliyordu. Birkaç saat süren, pek de uzun olmayan bir yolculuktan sonra Marko, Ivan’ı tabela olmayan ıssız bir orman yoluna çevirdi. Ivan, Marko’nun tarifine göre ilerlerken, Nikolai ise nereye gittiklerini anlamaya çalışıyor ve zaman geçtikçe kuşkulananmaya başlıyordu.

“Nereye gidiyoruz böyle? Doğru yoldan gittiğimize emin misiniz?” dedi Nikolai gür bir sesiyle.

“Bana güven, az kaldı,” dedi Marko.

Marko artık iyice koltuğundan doğrulmuş, ormanın içerisine bakınıyordu.

“Şuradan, şu toprak yoldan gir!” diyen Marko gittikçe heyecanlanıyordu.

Az sonra ya Seid’i bulacak ya da hiçbir şey istediği gibi olmayacaktı. Araç ormanın içerisinde yoldan sapa-

rak taşların üzerinden ilerlerken Barlas ve arkadaşları da kaybolduklarını düşünmeye başlamıştı. Etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Taşlık araziden yokuş aşağı sallamaya başladıkları sırada şiddetli bir sarsıntının ardından boş bir düzlüğe çıkıverdiler. Futbol sahası büyüklüğünde boş bir arazi, içerisinde de pek de büyük görünmeyen bir kulübe ve ondan daha büyük bir araba garajı vardı. Marko, evi görür görmez yüksek sesle bağırdı.

“İşte! İşte burası!”

Nikolai ve Hektor silahlarını iyice kavrayarak hazır hâlde bekliyorlardı. Yaşadıkları travmalar, onların sürekli tetikte olmalarına sebep oluyordu. Ivan eve iyice yaklaşmıştı. Frene hafifçe basarak hızını düşürdü.

“Daha da yaklaşayım mı?”

“Yaklaş Ivan,” dedi Nikolai. Nikolai de bir an önce burada neler olup bittiğini anlamak istiyordu. Ivan eve iyice yaklaştı ve durdu. Herkes araçlardan indi. En önde Marko vardı, eve doğru yürüdü. Ivan ve Hektor, silahları hazırda etrafı süzerken Nikolai de evin içerisinde hareketlilik olup olmadığını kontrol ediyordu. Marko, evin kapısına iyice yaklaşınca yüksek sesle Seid’e seslendi.

“Seid! Benim Marko!” Marko’nun sesini duyan Seid, kapıyı gülerek açtı.

“Sevgili dostum Marko!” diyen Seid, Marko’nun etrafındaki kalabalığı görünce gülümsemeyi kesti. “Marko?”

“Korkma dostum, bunlar benim kardeşlerim,” dedi Marko. “İzin ver içeri girelim,”

“İçerisi olmaz, hepiniz ıslanmışsınız. Garaja geçin,”

diyen Seid evin içerisinden üstü kapalı olan büyük garajına geçti. Diğerleri de garaja girerek yağmurluklarını sırayla ve yardımlaşarak çıkarttılar.

Marko yağmurluğundan kurtulunca Seid'e sımsıkı sarıldı.

"Epey oldu!" dedi Marko Seid'i süzerek, "Sen zayıfladın mı?"

"Evet, biraz zayıfladım," dedi Seid göbeğini tutarak. Göbeğini tutmaya çalıştı ama aslında kemiklerini tutuyordu. Aşırı zayıflamıştı. Bunun sebebi şehirden uzak olduğu için yağmurlar başladığında evden çıkamamış, bulabildiği yiyeceklerle hayata tutunmaya çalışmıştı. Kirli sakalı, turuncuya yakın saçları vardı. Beyaz tenliydi ve ellili yaşlardaydı.

"Olsun, tekrar kilo alırsın. Seni görmek çok güzel dostum," dedi Marko.

"Seni buraya getiren ne sevgili dostum? Bu insanlar da kim?" diye sordu Seid. Gözleri Marko hariç herkesteydi.

"Dostum uzun hikâye, yapay yağmurları araştıran bir ekip olarak düşün. Bir formül geliştirdik. Bu işi bitirebiliriz," dedi Marko.

"Kafam çok karıştı. Tamam bir ekipsiniz. Senin bu konularla uğraştığını biliyorum da burada ne işiniz var peki? Beni de ekibe almak için mi?" dedi Seid.

"Hayır, hayır, hayır!" diyerek kafasını salladı Marko. "Sen zaten ekiptesin dostum, bunu sormana gerek yok. Biz yaptığımız en iyi işi yaptık. Formülleri hazırladık, denemek istiyoruz. Senden de yaptığın en iyi şeyi yapmanı istiyoruz."

“En iyi yaptığım şey?” diye sordu Seid kaşlarını kaldırarak.

“Hadi ama dostum!” dedi Marko. “Neyden bahsettiğimizi biliyorsun.”

Seid ilk başta gerçekten anlamasa da sonradan ondan ne istediklerinin anlamıştı.

“Tamam şimdi anladım ama bu çok eski. Birini başka bir yere mi götüreceğim?”

Marko hafifçe gülümsedi. “Hayır dostum, bulutları biçeceksin!”

Seid bu sözü de anlamasa da kulağa havalı geldiği için dudaklarını büzerek kaşlarını havaya kaldırdı ve kafasını salladı. Garajın içerisinde, hemen arkalarında üstü kapatılmış olan uçağın örtüsünü kendine doğru çeken Seid, “Aradığınız şey burada,” dedi.

Oldukça eski ve paslanmış olan uçak, her şeye rağmen çalışır vaziyetteydi. Sadece pilotun kullanabileceği küçüklükteydi. Özgür ve Barlas yaklaşıp uçağı incelemeye başladılar. Beren ve Ada da uçağı çok tatlı bulmuştu. Gökalp ise uçağı binmeye çalıştı.

“Abartma Gökalp!” dedi Barlas onu ayağından çekerek.

Marko uçağı doğru bakarak, “Kaldırabilir misin?” diye sordu Seid’e.

“Evet, yapabilirim!” diye cevap verdi Seid. “Yağış ve bulutlar nasıl etki eder bilmiyorum ama biraz da rüzgâr var.”

Mustafa Hoca, “Normal bir uçuş olmayacak, söyle istersen,” dedi Marko’yu dürterek.

“Bulutların içerisinde dolaşman gerekecek Seid,” dedi Marko. Mustafa Hoca’yla göz göze gelerek, “Bir de bir şeyler püskürtmen gerekecek.”

Seid bunu duyunca biraz düşünmeye başladı.

“Neyi püskürteceğim?”

“Hazırladığımız formülleri püskürteceksin. Ateşe dönüşünce bulutların içerisinde dolaşman gerekecek bir süre. Alev çok sürmez, ilk başta olacak diye tahmin ediyoruz,” diyen Marko, Seid’e yaklaşıp elini omzuna attı.

“Tamam, elimden geleni yaparım,” diye cevap veren Seid de elini Marko’nun omzuna atarak, “Püskürtme için daha önce yangınlara müdahale ederken kullandığım mekanizmayı uçağa monte etmemiz lazım, ben onu hallediyim,” dedi.

Seid’in başka çaresi yoktu. O da bu yağmurların artık sona ermesini istiyordu. Hazırlıklar hızlı bir şekilde başlamıştı. Mustafa Hoca ve Marko çantaları çıkartarak içerisindeki kimyasalları birleştirip karıştırmak için uçağın alt kısmına gittiler. Ada ve Beren de Mustafa Hoca ve Marko’nun yanına giderek onlara yardım etmeye başladılar. Özgür, Barlas ve Gökalp de uçağa monte edilecek mekanizmayı taşımaya başladı. Seid ekipmanlarını hazırlayıp uçağın arka kısmına geçti. Nikolai etrafı gözlemlerken Ivan ve Hektor da garajdan çıkmadan araçları uçağın dışarıya çıkabileceği şekilde park etmeye çalışıyorlardı. Formülün hazır hâle gelmesi kısa sürdü. Garajın önü de araçlar çekilerek açılmıştı. Monte etme işlemi de bitmek üzereydi.

Beren ve Ada garajın önüne doğru yaklaşıp gökyüzüne baktılar.

“Sence başaracak mıyız? Bu kadar basit miydi?” dedi Beren.

“Basit? Basit olan hiçbir şey yok Beren. Dünyanın ne hâlde olduğunu unuttun mu? Bir sürü kayıplar verdik, birçok kez ölümden döndük. Hâlâ daha tam anlamıyla güvende değiliz. Hem bu kıyamet değil, bir sonu olmalı!” diye yanıtladı Ada.

Yapay yağmurlar dursa, dünya eski hâline gelse bile onlar için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yaşadıkları psikolojik olarak yıkıcı bir durumdu. Bu yıkımdan kurtulmak zaman alacaktı.

“Hazır galiba,” dedi Beren uçağa doğru yaklaşıp.

Seid üstünü giyiyordu. Mustafa Hoca ve Marko kimyasalları uçağın arka kısmına doldurmuştu. Uçağı püskürtme sağlanması için birkaç madde daha ekleyerek hazır hâle getirmişlerdi. Seid giyinmiş, uçağa binmeye hazırды.

“Kendini tehlikeye atacak bir hareket yapayım deme!” diyerek uyardı Marko.

“Merak etme. Eğer her şey eskisi gibi olursa, her zaman gittiğimiz yerde bana bir yemek borcun olacak!” diyerek gülümsedi Seid.

“Ne istersen dostum!” dedi Marko.

Seid herkesi kafasıyla selamladıktan sonra uçağına bindi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra motoru çalıştırdı. Uçağın çalışmasıyla büyük bir uğultu koptu. Motordan sesler geliyordu. Herkes birbirine baktı. Seid

garajdan dışarıya doğru yavaşça uçağı hareket ettirerek umutların sönmemesi için yola çıktı. Garajdan çıkan Seid, uçağı düzlüğün sonuna doğru yavaşça götürmeye devam ediyordu. Herkes garajın içerisinden onu dikkat ve heyecanla izlemeye koyuldu. Seid arazinin sonuna varduktan sonra yavaşça manevra yaparak tüm düzlüğü karşısına aldı. Önünde büyük bir boşluk vardı. Kalkış için yeterli olacak bir boşluk olsa da şiddetli yağmur ve rüzgâr, bu ihtimali biraz düşürmüştü. Seid kendisine ve uçağına güvenerek motorunun gücünü arttırarak harekete geçti. Seid'in hızlanmasıyla birlikte garajın içerisindeki herkesi büyük bir heyecan sardı. Nikolai bile elini sıkarak uçağı izliyor, bir an önce kalkması için içinden hızlıca dua ediyordu. Uçak gittikçe hızlanırken Seid de uçağıyla konuşmaya başlamıştı.

“Hadi evlat! Hadi! Seninle daha zor şartların üstesinden geldik, beni yanıltma hadi!”

Seid uçağının maksimum güce ulaşmasından sonra var gücüyle lövyesine yüklenerek uçağın burnunu havaya kaldırmaya çalışıyordu. Önünde pek bir boşluk kalmayınca Seid gözlerini kapattı. Karşısındaki ormana doğru son sürat ilerliyordu.

“Yapamayacak galiba!” diye bağırdı Beren.

Gökalp Beren'e sarıldı.

“Sakin ol!”

“Tanrım, lütfen bize yardım et, bize merhamet et. Bizi cezalandırma. Sen bizi bağışla!” diye bağırان Ivan, artık uçağın ormana dalmasına şahit olacaktı.

Çarpışmaya metreler kala uçağın ucu havaya kalkıp gökyüzüne doğru süzölmeye başladı.

“Evet!” diye bağırdı Marko. Herkes birbirine sarılma-ya başlamıştı. Oysa her şey yeni başlıyordu, bu bir kurtuluş değildi. Şimdi asıl önemli olan püskürtmeyi başarmak ve formölün işe yarayıp yaramadığını kontrol etmekte. Seid, hızla gökyüzüne tırmandıktan sonra uzaktan manevra alarak garajın bulunduğı bölgeye doğru yaklaşıp bulutların içerisine daldı. Bulutların içi farklı bir dünya gibiydi. Uçak sürekli savrulurken kontrol etmek inanılmaz derecede zorlaşmıştı.

“Başlıyoruz!” dedi Seid kendi kendine, bir yandan uçağın savrulmamasını sağlamaya çalışıyordu. Uçağın arkasındaki püskürtme mekanizmasını devreye sokan Seid, kimyasalları bulutların içerisinde boşaltmaya başlarken ufak bir alev püskürmesiyle kapak açıldı. Seid püskürtme gerçekleşirken sürekli bulutların içerisinde manevralar yaparak dönmeye çalışıyordu. Etrafta buluttan başka bir şey göremediğı için yönünü tahmin etmeye çalışıyordu. Bu sırada uçak titremeye başlamıştı. Şiddetli baskı, uçağı zorluyordu.

“Biraz daha dayan! Bitti sayılır!” diye seslendi Seid. Son bir manevra yaparak bulutların arasında ilerleyen Seid, püskürtmenin sona erdiğini fark edince bulutların içerisinden çıkma zamanının geldiğini anladı. Seid ne kadar da bulutlardan kurtulmak istese de bir sorun vardı. Nereden çıkacağını bulamıyordu. Yönünü kaybetmişti. Sürekli manevra yapmaktan başı dönmüştü, hangi yönde

ilerlese bulutlar bitmek bilmiyordu. Garajdakiler de bu işin uzun sürdüğünü anlamaya başladı.

“Nerede kaldı?” diye sordu Mustafa Hoca.

“Bilmiyorum, çıkmış olması lazımdı,” dedi Marko terdirgin bir şekilde.

“Uçak sesi de uzaklaştı. Farkında mısınız?” diye sordu Barlas.

Herkesi telaş ve derin bir sessizlik esir aldı. Ne yapacaklarını düşünmeye başlamışlardı. Seid’in aklına bir şey gelmişti. Riskliydi ama yapmak zorundaydı çünkü ne yöne doğru sürüklendiğini bilmiyordu. Uçağın burnunu aşağı indirerek yeryüzüne doğru inişe geçecekti ancak onu kötü sürprizler bekleyebilirdi. Aşağı doğru hızla inerken uçağın kontrolünü sağlamak kolay değildi, bunu çok iyi biliyordu. Seid son kararını vermişti.

Uçağın burnunu aşağıya indirerek yükselen seslerle birlikte şiddetle yeryüzüne ilerliyordu. Boşluğa doğru düşen Seid ağaçları görür görmez bağırarak son kez tüm gücüyle uçağın burnunu havaya kaldırmak için lövyesine yüklendi.

Uçağın aşağı doğru süzüldüğünü gören Özgür, “Düşüyor!” diye bağırdı.

“Eyvah!” diye bağırdı Mustafa Hoca.

Seid toprağa metreler kala uçağın burnunu düzeltince herkes tekrar çılgına döndü. Ivan Tanrı’ya teşekkür ederken, Marko ve Mustafa Hoca ellerini birbirlerine çarpıştırdı. Seid hızını düşürerek süzüldü ve inişini gerçekleştirdi. Yönünü garaja çevirerek yaklaşmaya başladı ve saniyeler sonra alkışlar eşliğinde garaja giriş yaptı. Uçağı garajın

sonuna getirdikten sonra motoru kapatarak aşağı indi. Onu ilk karşılayan Marko oldu. Seid'e sarılarak onu tebrik etti.

“Başardın dostum, yapabileceğini biliyordum!”

Seid nefes nefese kalmıştı. Yağmurun altında kalmışçasına terlemişti. “Bulutların içini daha önce hiç böyle görmemiştim Marko!” diye yanıt verdi Seid, ona sarılmayı bıraktıktan sonra.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Marko. “Önemli olan senin şu an burada olman, boş ver bulutları.”

“Peki ya şimdi ne olacak?” diye sordu Seid.

“Bekleyeceğiz,” dedi Marko. “Bekleyip göreceğiz, buradaki herkes elinden geleni yaptı.”

“Ben üstümü değiştirip geliyorum,” diyerek eve doğru yürümeye başladı Seid.

Diğerleri de garajın önüne oturup gökyüzünü izlemeye koyuldu.

“Acıkan yok mu? Ben baya acıktım,” dedi Gökalp.

“Çantadan bir şeyler çıkartalım, herkes yesin. Kimse bir şey yemedi bugün,” dedi Mustafa Hoca.

Herkes çantasını açarak birkaç konserve çıkartarak yere koyduktan sonra konservelerin yanına oturdular. Seid de üstünü değiştirip gelince konserveleri açarak yemeye başladılar. Gözler gökyüzündeydi ancak yağmur hâlâ devam ediyordu. Yemekler yenmiş, boş konserve kutuları kaldırılmış, garajın önünde oturmaya devam ederlerken Ada yağmurların azaldığını fark etti.

“Yağmurlar azalıyor mu? Bana mı öyle geliyor?” diye sordu.

“Yani... Biraz,” dedi Mustafa Hoca.

Yağmurlar şiddetini azaltmaya başlamıştı. Artık herkes bunu fark edince kimse heyecandan konuşamadı. Gittikçe azalan yağmur damlaları, saniyeler sonra tamamen durdu. Herkes birbirine baktı.

“Gördüklerim gerçek mi?” diye bağırdı Özgür ayağa kalkarak. Herkes ayaklandı.

“Hocam, hocam başardık!” diyerek ağlamaya başladı Beren.

Nikolai şok içindeydi. İmandıkları adam, yağmurları durdurmayı başarmıştı. Garajdan çıkarak araziye doğru yürümeye başladı.

“Dur!” diye bağırdı Mustafa Hoca. “Bekle!”

Nikolai’nin beklemeye niyeti yoktu. Yağmurlardan dolayı kimse dışarıda rahat bir şekilde yürümeyeli epey olmuştu. Nikolai gittikçe hızlandı ve koşmaya başladı. Artık bitmişti. Koşarak ağlamaya ve bağırmaya başladı.

“Elena! Sabrina! Başardık! Sizin için!”

Mustafa Hoca ve Marko garajın içinde kendilerini yere bırakarak ağlamaya başladı. Beren ve Gökalp de sarılmış ağlıyorlardı. Barlas gökyüzüne bakıp Duru’yu düşündü. Seid konuşamıyordu, başardıklarına inanamıyordu, öylece kalakalmıştı Nikolai’nin ardından Ivan, Hektor ve Özgür de garajdan çıkarak koşmaya başladılar. Bilim, bilimin ortaya çıkardığı ateşi söndürmüştü. Saatler süren sevinç ve gözyaşından sonra herkes kendine gelmiş, tekrar garajda toplanılmıştı.

“Hiç bitmeyecek sanmıştım, hâlâ inanamıyorum!” dedi Seid.

“Bitti dostum, artık gerçekten bitti!” dedi Marko göz yaşlarını silerken.

“Muhteşem bir şey başardınız, sizi tebrik ederim,” diyerek elini uzattı Nikolai. Marko’nun ve Mustafa Hoca’nın elini sıktı.

Marko ve Mustafa Hoca başarmıştı. En başından beri karşı çıktıkları şey yapılmış olmasına rağmen durdurmayı başarmışlardı. Yanlarındaki insanların payı da çok büyüktü. İkisi tek başına bunu başaramazlardı. Gitme vakti gelmişti. Yolun diğer yarısı da şimdi başlıyordu. Formül, ülkeye geri dönecekti. Hemen uzakta, yapay yağmurlar yağmaya devam ediyordu ancak tünelin sonundaki ışık gözükmüş oldu. Tekrar eşyalarını toparlayarak yağmurluklarını giydiler. Ivan ve Barlas araçlara bindiler.

“Her şey için sağ ol dostum!” dedi Marko.

“Asıl sen sağ ol Marko, ben bir şey yapmadım,” diye cevap verdi Seid.

Diğerleri de Seid’e teşekkür ederek araçlara bindiler. Araçlar arka arkaya garajdan çıkış yaparak oradan uzaklaştılar. Orman yoluna girerek ana yola doğru ilerlemeye başladılar.

“Formüldeki tüm maddelerin içeriğinin yazılı olduğu defter evde. Onu almanız lazım sakın unutma,” dedi Marko.

“Unutmam, en önemli şey o,” dedi Mustafa Hoca.

Orman yolundan çıktıktan sonra ana yola girerek eve doğru hızla ilerlediler.

“İçimde bir huzursuzluk var,” dedi Ada.

“Neden?” diye sordu Beren.

“Tekrar yağmurların altındayız diye mi?” dedi Özgür merakla.

“Bilmiyorum, her neyse,” diye cevap verdi Ada. Kafasını pencereye yaslayarak dışarıyı seyretmeye devam etti.

Çok sürmeden Marko’nun yaşadığı apartmana yaklaşmışlardı. Binanın önündeki askeri araçlar güzel haberler vermiyordu.

Nikolai ve Hektor araçları görür görmez silahlarına uzandı.

“Davetsiz misafirlerimiz var galiba!” dedi Nikolai.

“Peşimizdekiler olabilir mi?” diye sordu Mustafa Hoca.

“Neden olmasın!” dedi Nikolai sert bir şekilde. Burundan solumaya başlamıştı. “Umarım onlardır.”

Marko soğukkanlı gözüküyordu. Evin önünde durdular.

“Bunlar kim?” dedi Özgür telaşla.

Anlaşılan Marko’nun evini bulmuşlardı. Oradan uzaklaşıp yakalanmayabilirlerdi ancak evden formüllerin yazılı olduğu defteri almaları gerekiyordu.

“Kahretsin! Pislikler peşimizi bırakmadılar!” diye bağırdı Ada.

“Bekleyin, bir yolunu bulmaya çalışacağız,” dedi Barlas Mustafa Hoca’nın bulunduğu araca bakarken. Henüz bir hareketlilik göremiyordu.

“Ben evimde kalacağım, siz gideceksiniz,” dedi Marko. “En mantıklısı bu.”

“Seni öldürürler, nasıl hayatta kalacağını sanıyorsun!” dedi Mustafa Hoca, sinirlenmişti.

“Başka çaremiz yok Mustafa! Herkesi tehlikeye atmakta sadece kendimi riske atacağım!”

“Diyelim ki içeriye girebildin, defteri nasıl ulaştıracaksın bize?” dedi Mustafa Hoca.

Marko’nun fikirleri ona hiç mantıklı gelmiyordu. Kötü bir şeyler olacağını hissediyordu. Marko kafasında planını çoktan hazırlamıştı. Artık onu bu planından vazgeçirmek çok zordu.

“Siz yatak odamın penceresinin aşağısında bekleyeceksiniz. Defteri pencereden atacağım. Siz bana güvenin,” dedi Marko. Gözleri dolmaya başlamıştı.

Mustafa Hoca’da arkadaşının bu hâlini görünce ağlamaklı olmuştu. Ona belli etmemeye çalıştı.

“Tamam, tamam nasıl istersen. Sana güveniyorum. Onlara bir şey bilmediğini söyle. Senden kaçtığımızı söyle. Kendini kurtar, lütfen dostum!”

Marko, Mustafa Hoca’nın sözlerine sadece kafasını sallıyordu. Sanki kulakları sağır olmuştu. Araçtan ineceği sırada Ivan’a arabayı nereye çekmesi gerektiğini ve yatak odasının penceresini gösterdi. Aracın kapısını açtı. Ayaklarını araçtan dışarıya sarkıtıp bekledi, inmedi. Mustafa Hoca’ya doğru dönerek ona sarıldı. Tanıştıkları günden bugüne kadar hiç böyle sarılmamıştı.

“Bu işi sen başardın, sakın unutma. Ben sadece yardım

ettim, kendim ve tüm insanlık adına sana minnettarım dostum,” dedi ve araçtan inerek apartmana doğru hızla yürüdü.

Ivan, Marko apartmana girdikten sonra onun gösterdiği yere doğru arabayı ilerletti. Marko’nun yatak odasının altında beklemeye başladılar. Marko evinin kapısına varınca kapısının açık olduğunu gördü. Kalp atışları hızlanmış, yağmurluğunun altında nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

“Son görevini de tamamla Marko...” dedi kendisine. Kapıdan yavaşça içeri girerken evin içerisindeki asker kalabalığı ile karşılaştı. Askerlerin hepsi ona silahlarını uzattı. Silah uzatmayan, elleri arkasında bir asker geldi karşısına. Bu Jack’ti.

“Marko!” diyerek gülümsedi. Suratındaki yalancı gülüşü Marko hemen anladı.

“Siz kimsiniz?” dedi Marko. “Evimde ne arıyorsunuz?”

“Biz de seni arıyorduk! Nerelerdeydin?” dedi Jack.

“Dışarıdaydım, karşı binada annem tek başına yaşıyor. Her gün bu saatlerde ona bakmaya gidiyorum,” diye cevap verdi Marko.

“Demek öyle?” dedi Jack gülmeye devam ederek. “Arkadaşın hâlâ yanına gelememi mi?”

Marko gerilmeye başlasa da hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Arkadaşım?” dedi anlamamış gibi yaparak.

“Mustafa?” dedi Jack. “Mustafa ismi sana tanıdık gelmiyor mu? Hadi ama Marko, bizimle oyun oynama!”

Marko onunla oyun oynamaya devam etti.

“O pisliğin ismini ağzına alma. En son yağmurlar

başlamadan önce görüştük. Fikir ayrılığına düştük. Ben kendim formülü buldum sayılır. Ona ihtiyacım yok!” dedi sinirlenmiş gibi yaparak.

Jack gülümsemesini kesti. Marko’ya yaklaşıp, “Formülü buldum derken?” diye sordu.

“Evet, yağmurları durduracak olan formül. Denemek için ben de sizin gibi birilerini arıyordum. Bugün şanslı tarafımdan kalkmış olmalıyım,” dedi Marko.

“Nerede? Formül nerede, hazır mı?” dedi Jack heyecanla.

“Defterimde, bekle getiriyorum,” diyerek askerlerin arasından geçerek yatak odasına doğru hızla yürümeye başladı Marko. Yatak odasının kapısına yaklaşıncı kapıyı açtı ve arkasına baktı. Jack ve askerleri ona doğru geliyordu. Aralarındaki mesafeden yararlanarak hemen kapıyı kapatıp kilitledi. Jack bu hamleyi görünce koşarak kapıya vurmaya başladı, kandırılmıştı.

“Aşağılık köpek! Aç şu kapıyı!”

Marko nefes nefese hemen not defterini masanın üzerinden aldı. Üstünü örtecek bir şey bulamadı ve zamanı da yoktu. Pencereyi açarak aşağı baktı. Mustafa Hoca, Marko’nun pencereyi açtığını görünce araçtan inerek ona doğru baktı. Marko, Mustafa Hoca’yı görünce defteri ona doğru fırlattı. Yağmur damlalarının arasından süzülen defter, insanlığın kurtuluşunun anahtarıydı. Biraz ıslansa da Mustafa Hoca’nın kolları arasına düştü.

“Gidin! Hadi, hemen gidin!” diye bağırdı Marko pencereyi kapatarak. Mustafa Hoca bir şeylerin yolunda git-

mediğini anlasa da koşarak defteri araca getirdi. Defteri araca bıraktıktan sonra yağın yağmurların altında, Marko'nun penceresine doğru bakmaya başladı. Pencere kapalıydı. Marko çalışma masasının altındaki gizli bölme-
meyi açınca içindeki silahı gördü. Silahı alarak masanın üzerine bıraktı. Kitaplığının yanına giderek tüm gücüyle itmeye başladı. Tüm vücudu titriyordu. Artık gücü kalmamıştı. Zor da olsa çok yavaş bir şekilde hareket eden kitaplık, gizli odasına girebileceği şekilde kenara kaymış oldu. İlaçların ve kimyasal maddelerin olduğu odaya girerek bazı maddeleri odaya taşıdı. Jack ve askerleri de kapıyı kırmaya çalışıyordu. Marko tüm kimyasalları odaya dökmeye başladı. Tüm oda kimyasallarla kaplanmıştı. Çalışma masasının çekmecesinden bir çakmak çıkarttı. Çakmağı sol eline, silahını da sağ eline aldı. Gözlerini kapattı. Silahını altına bastırıp, bir yandan da çakmağı yaktı. Kapı artık kırılmak üzereydi. Son bir darbeden sonra kapı tamamen kırılınca Marko elindeki çakmağı kimyasalların üzerine fırlatarak sağ elindeki silahın tetiğine bastı. Jack ve askerleri Marko'nun intiharına şahit olmuş ve saniyeler sonra da kimyasalların patlaması sonucu havaya uçmuşlardı. Büyük bir patlama apartmanın son katını paramparça etti. Patlamanın etkisi Mustafa Hoca'nın da sarsılmasına sebep oldu. Marko görevini tamamlamak için kendisini feda etmişti. Mustafa Hoca yaşanan patlamaya bakarak gözyaşlarına boğuldu. Barlas ve araçtakiler de patlamanın etkisiyle araçlardan indi. Nikolai ve Hektor araçtan inerek Mustafa Hoca'yı araca götürmeye çalıştı.

“Siz de araçlara binin! Buradan gidiyoruz!” diye bağırdı Nikolai.

Herkes araçlara binince İvân gaza bastı, Barlas da onu takipten kaçırmamak için hızla arkasından hareket etti. Mustafa Hoca, yanındaki kitabı ellerinin arasına alarak ağlamaya devam etti. Elleri hiç olmadığı kadar titriyordu. Defteri kucağına bastırarak gözlerinde yaş kalmayana kadar ağlamaya devam edecekti. Hayatı boyunca yaşamadığı kadar acıyı, son bir ayda yaşamıştı. Gücü tükenmiş gibiydi. Ayaklarındaki güç tükenmiş, kalbindeki acı alevlenmiş, onu kavuruyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Ivan.

Mustafa Hoca hıçkırarak ağlamaklı bir ses tonuyla, “Yunanistan’a gidiyoruz, sahilden İzmir’e geçeceğiz,” dedi.

“Hangi rotayı kullanacağım?” dedi Ivan telaşlı ve aceleci bir tavırla.

Nikolai hızla konuya girdi.

“İki seçeneği kullanabiliriz. Birisi Karadağ ve Arnavutluk üzerinden geçmek diğeri ise Sırbistan yolunu kullanmak.”

Bir süre sessizlik olmuştu. Marko’nun ölümü herkesi sarsmıştı elbette ve bu sarsıntının etkileri devam ediyordu. Nikolai karar beklemek yerine tek başına karar vermek zorunda olduğunu anlayınca tekrar söze girdi.

“Sırbistan yolunu kullanalım. O rotaya daha hakimiz. Hadi Ivan! Yola koyulalım!”

Nikolai, Mustafa Hoca'nın ne hissettiğini anlayabiliyordu. Henüz eşi ve kızının acısını atlamamıştı. Devam etmek zorunda olduğundan ayakta durmaya çalışıyordu. Mustafa Hoca'nın da toparlayacağını düşündü.

“İyi olacaksın Hoca,” dedi.

İkisi de birbirine baktı. Gözleri, aynı acıların yansımasıydı. Birbirlerini bakışarak anlayabildiler. Mustafa Hoca kafasını yavaşça salladı. Nikolai'nin haklı olduğunu biliyordu.

Saatler süren yolculuk sonrası Mustafa Hoca yavaş yavaş kendisine gelmeye başlamıştı. Gaz kesmeden aralıksız yollarına devam ettikleri için Bosna'dan çıkmayı başaramışlardı. Sırbistan içlerinden Kuzey Makedonya'ya doğru ilerliyorlardı. Sırbistan'da Nikolai ailesinin derin özlemine dalıvermişti. Yaşanan onca şeyin telaşından acılarını bir kenara atabiliyordu insan. Bir kenara atıyor ve aklına geldiğinde yüreğinde büyük bir çarpıntıya sebep oluyordu. Kaybedilenlerin kalplerdeki yerleri asla değişmiyor, sadece acılar yaralara dönüşüyor ve kabuk bağlıyordu. Biz insanlar da hatıralarımız gözlerimizde canlandığında, bazen o yaralarımızı kaşıyor ve kanatıyoruz. O an bizi rahatlatsa da izi kalıyor, kaşıdıkça daha derin izler bırakıyordu bizlerde. Araçlardaki sessizliğin sebebi de izi kalacak olan hatıraların sessiz çığlığıydı. Herkes içinde çığlık çığlığaydı. Büyük bir çığıktan sonrası her zaman derin bir sessizlikti. Kuzey Makedonya'ya varana kadar onca yol hatıralar, yaralar ve çığlıklarla geçildi. Yunanistan'a varmak için geçilmesi gereken tek bir ülke

kalmıştı. Kuzey Makedonya'ya varıldığında herkesin dinlenmesi gerekiyordu. Özellikle de aracı kullanan Ivan ve Barlas'ın. Yunanistan'da gidecekleri yer Selanik'ti. Ortalama iki saatlik yolları kalmıştı. Nikolai, İvan'ın gözlerine baktı. Yorgunluğu her halinden belliydi. Yol uzun olmamasına rağmen dinlenmeleri gerektiğini düşünsede de bir yandan da grubu en ufak bir tehlikeye dahi atmak istemiyordu. Dışarı pek güvenli değildi. En kısa sürede İzmir'e ulaşmaları gerekiyordu. Nikolai karar veremiyordu. Daha fazla kendini düşünce savaşında tutmamak için Mustafa Hoca'ya doğru döndü.

“İyi misin?”

Mustafa Hoca kafasını yavaşça sallayarak yanıt verdi. Görüldüğü kadar iyi olabiliyordu. Marko'nun ölümünden saatler geçmişti. Bu acı henüz kanıyordu, kabuk bağlamamıştı.

“Karar veremiyorum. Dinlenmeli miyiz? Yoksa yolumuza devam mı etmeliyiz?” diye sordu Nikolai.

Nikolai'nin sorusundan sonra Mustafa Hoca yaslandığı yerden biraz doğruldu. Aracın camına yaklaşarak etrafına bakındı.

“Ne kadar yolumuz kaldı?”

“Ortalama iki, iki buçuk saat,” diye cevapladı Nikolai.

Mustafa Hoca araçtakilere bakındı. Herkes bitkin haldeydi ancak o da Nikolai gibi arada kalmıştı. Daha fazla olay çıksın istemiyordu. Tüm yorgunluğa rağmen yola devam etme kararı daha ağır bastı.

“Yola devam edelim, az bir yolumuz kalmış.”

Mustafa Hoca'nın sözünün bitiminde araçtan bir ses geldi. Bu ses herkesin dikkatini toplamaya yetti. Yerlerinden doğrulup aracın gösterge kısmına bakınmaya başladılar.

Ivan gözlerini yavaşça kapatıp açarak derin bir nefes aldı. Bu hiç iyiye alamet değildi.

“Ne oluyor Ivan!” diye merakla sordu Nikolai.

Ivan parmağıyla yanan uyarı simgesini gösterdi.

“Yakıt lambası, yakıtımız bitmek üzere!”

Aracı yoğun bir telaş esir almıştı.

“Herkes sakın olsun, telsiz ile diğer araca bilgi geçeceğim.”

Nikolai kucağındaki telsizi eline alarak konuşmaya başladı.

“Sesim geliyor mu?”

Özgür'ün elindeki telsizden ses gelince araçtaki herkes irkildi. Özgür telaşa kapılıp cevap vermek isterken telsizi düşürdü.

“Sakin ol Özgür!” diye uyardı Barlas.

Özgür telsizi yerden aldıktan sonra Barlas'a bakındı.

“Tamam! Sakinim,” diye cevap veren Özgür telsizi ağzına yaklaştırdı. “Geliyor, dinliyoruz.”

“Yakıtınız ne durumda?” dedi Nikolai.

Barlas sesi duyar duymaz yakıt göstergesine baktı. Onların da yakıt durumu iyi sayılmazdı ancak henüz sınır seviyesine düşmemişti. Özgür de yakıt göstergesine baktıktan sonra hızla cevap verdi.

“Biraz daha idare edebiliriz.”

Nikolai durumu açıklamak ve diğerleriyle bir yol bulmak zorundaydı.

“Biz de durum kötü. Yakıtımız çok az kaldı.”

Beren, Nikolai’nin söylediğini duyar duymaz terleme-ye başladı.

“Ne yapacağız!”

“Bekle, telaş yapma. Bir yol buluruz,” dedi Gökalp ellerini Beren’e uzatarak.

Barlas ve Özgür birbirlerine bakıyordu. Onlar da hemen bir şeyler düşünmeye başlamıştı.

“Haritadan Selanik’e gidilebilecek en kısa rotayı bulup oraya kadar araç ile devam edelim. Kalan yolu mecburen yürüyerek gideriz. Ya da dağılırız, siz araç ile giderseniz ve bizi orada beklersiniz,” dedi Nikolai, gözleri Mustafa Hoca’daydı.

Mustafa Hoca gözlerini kırparak Nikolai’nin söylediklerine katıldığını söylemeye çalıştı.

“Olmaz öyle! Birbirimizden ayrılmak en yanlış karar olur. Birlikte yürürüz! Yakıtınız bittiğinde dururuz. O zamana kadar biz de en uygun rotayı bulmaya çalışırız. Takipteyiz!” diye cevap veren Özgür telsizi kapattıktan sonra eliyle hafifçe aracın camına vurdu.

“Kahretsin!”

Ada araçtakileri sakinleştirmeye çalışmanın bir yolunu arıyordu. Soğukkanlı bir şekilde konuşmaları dinlemişti.

“Özgür söylediklerinde haklısın. En doğru cevabı verdin.”

Beren aynı fikirde değildi. Ada'ya doğru bakınarak kafasını yana doğru sallamaya başladı.

“Ben aynı fikirde değilim. Nikolai'nin söylediği daha doğru. Bizim yakıtımız var sonuçta! Sahile kadar biz araçla devam edip orada onları bekleyelim. Daha güvende oluruz.”

Barlas da sinirlenmeye başlamıştı. Dikiz aynasından Beren'e baktı.

“Onları yalnız mı bırakacağız! Tüm yolları, şehirleri ve ülkeleri yan yana geçtik. Onlardan ayrılmak bizim için daha tehlikeli olur. Hem o araçta üç kişi asker. Her şeyden de önemlisi Mustafa Hoca onlarla. Unuttuysanız hatırlatayım!”

“Mustafa Hoca da bizimle gelse?” diye konuya girdi Gökalp.

Barlas oflamaya başlamıştı.

“Gökalp bari sen yapma lütfen!”

Ada ellerini birbirine vurarak dikkatleri üstüne çekmek için ses çıkartınca arabayı kullanan Barlas hariç herkes ona doğru döndü.

“Arkadaşlar lütfen biraz sakin olur musunuz? Farkında mısınız, siz onlarca şehri ve ülkeleri geride bıraktınız. Ben size sonradan dahil oldum. Her şey bitti sayılır. İzmir'e belki de saatler kaldı. Formül elimizde, biz yan yanayız. Önemli olan bu. Mustafa Hoca hariç o insanlar da bizlerle canları pahasına yol arkadaşlığı yaptı bizlere inandı. Kimseyi yarı yolda bırakamayız. Şimdi tekrar söylüyorum biraz sakinleşelim, yolumuza devam edelim. Kötü hiçbir şey olmayacak.”

Ada'nın konuşmasından sonra herkes tekrar geriye yaslanmıştı. Diğer araçta ise zamana karşı yarış başlamıştı. Nikolai haritayı açmış, parmağıyla harita üzerinde gezererek en kısa yolu hesaplamaya çalışıyordu. Yakıtın biteceği süreyi de hesaba katarak nerede yürüyerek devam edecekleri konusunda karar vermeye çalışıyordu. Yakıtlarının biteceği yer sınıra yakın bir bölgeydi. Yakınlarda yakıt alabilecekleri bir yer yoktu. Yakıt alabilecekleri bir istasyon olsa dahi bu durum onları tehlikeye atabilirdi. Ona en mantıklı gelen şey kesinlikle yürümektir. Haritaya baktıkça kafasında bir takım planlar oluşmaya başlamıştı. Bir süre sonra en mantıklı rotayı bulabilmişti. Biraz ileride orman yoluna girebilecekleri bir yol ayrımı çıkacaktı. Bu orman yoluna giderek araçları orada bırakıp ormandan Selanik'e geçeceklerdi. Bu sayede hem araçlardan bir iz kalmayacaktı hem de orman onlar için daha güvenli olacaktı.

"İleride orman yolu tabelası olmalı, o yöne doğru dön Ivan," dedi kendinden emin bir şekilde.

Ivan dakikalar sonra karşısına çıkan orman yolu tabelasını görünce o yöne doğru döndü. Barlas da arkasından dönerek onu takip etmeye devam ediyordu. Orman yoluna girdikten birkaç dakika sonra araç sarsılmaya başladı. Yakıtları tükenmek üzereydi. Bir süre daha sarsılan araç sonunda güçten düştü ve yakıt bitti. Ivan tecrübesini kullanarak araç sarsılmaya başladığı andan itibaren kendisine aracı gizleyebileceği bir yer bulmuştu bile. Araç yoldan saparak ağaçların altında duruverdi.

"Buraya kadar," dedi Ivan.

Nikolai telsizi eline alarak, “İniyoruz!” dedi.

Herkes ekipmanlarını kontrol etmeye başlamıştı. yağmurluklarını da kontrol ettikten sonra herkes araçlardan indi. Etraf zifiri karanlıktı. Ay ışığı etrafı var gücüyle aydınlatmaya çalışıyordu.

“Çantasında fener olan herkes çıkartsın,” diyerek elindeki el fenerini açtı Nikolai.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Barlas.

“Orman yolundan ilerleyeceğiz, birkaç saat yürüdükten sonra Selanik’e varacağız. Sahilden de İzmir’e!” dedi Nikolai.

“İsterseniz araçların içinde biraz dinlenelim ancak bu durum daha tehlikeli olabilir. Kararı siz verin,” dedi Mustafa Hoca sessiz bir şekilde.

“Gitmeliyiz!” diye yanıt verdi Özgür.

Diğerleri de Mustafa Hoca’ya bakarak Özgür’ü savunur şekilde kafasını sallayınca Mustafa Hoca son kararı öğrenmiş oldu. Araçları bırakıp ormanın derinliklere doğru yola koyuldular. Grubun en önünde Nikolai yürüyordu. Hemen arkasında onu takip eden Ivan vardı. Hektor ise grubun en arkasından yürüyordu. Kimse birbiriyle konuşmuyor, yağmur sesinin içinde bir karınca kadar sessiz ilerliyorlardı. Bu sessizliğin gizliliğini bozan tek şey ellerindeki el fenerleriydi ancak buna mecburlardı.

“Işık! Sessiz olun!” diye fısıldadı şişko ve sakallı erkek. “Davetsiz misafirlerimiz var!”

Konuşan kişi yağmacı grubun lideriydi. İsimleri kendilerine yaptıkları özel yağmurlukların göğüslüklerinde

yazıyordu. Âdeta askeri üniformalara benziyordu. Lide-
rin isimliğindeki yazı büyük harflerle yazılmıştı. DEJAN.

Dejan ışığın geldiği yöne doğru eğildi. Birden fazla
ışık vardı. Yanındakiler ise çadırlarının içinde yanan kü-
çük sarı lambaları kapatıverdi.

“Yaklaşıyorlar. En iyi yaptığımız şeyi yapacağız,
pusu!” diye fısıldadı Dejan sırtarak.

Yanındakiler silahlarını hazırlayarak beklemeye başla-
mıştı.

“İşaretimi bekleyin!” diyerek elini kaldırdı Dejan.

Nikolai yürümeye devam ederken birkaç adım sonra
Ivan adımlarını hızlandırıp önünde yürüyen Nikolai’nin
kolundan tuttu. Diğer elinin işaret parmağını dudakları-
nın üstüne koydu. Nikolai, Ivan’ın işaretiyle hemen elini
havaya kaldırdı. Arkasını dönerek feneri kapattı. Diğer-
lerine yaklaşıp sessiz olmalarını söyleyecekti ancak Be-
ren korkuyla el fenerini Nikolai’nin yüzüne tuttu. Nikolai
yüzüne vuran ışıktan dolayı gözlerini kırıştırtarak elle-
riyle sessizce duraksamalarını ve ışıklarını kapatmalarını
söylemeye çalıştı ancak saniyeler sonra silah sesi duyul-
du. Beren’nin hamlesi yerlerini ortaya çıkartmıştı. Artık
sessiz olmaya gerek yoktu. Nikolai, “Yere yatın!” diye
bağırdı.

Hepsi birden yere yattı. Karanlıktan dolayı onlara doğ-
ru açılan ateşin nereden geldiğini bulmaya çalışıyorlardı.

Beren, “Özür dilerim, çok özür dilerim!” diyerek ağla-
maya başlamıştı. “Hepsi benim yüzümden!”

Hektor ve Ivan tecrübeli birer asker oldukları için onlara ateş açan kişilerin yerlerini tespit etmeyi kısa sürede başardı.

“Kuzeydoğu yönü!” diye bağırdı Hektor. Elindeki silahla söylediği yöne doğru ateş etmeye başladı. Ardından Nikolai ve Ivan da ateş etmeye başladı. Ormanın derinliğinde, göz gözü görmeyen bir karanlığın içinde, sislerin ve yağmurun altında amansız bir çatışma yaşanmaya başlamıştı. Dejan ve yanındaki adamları kendilerine doğru gelen mermiler karşısında şaşkınlık ve tedirginlik içerisindeydi. Dejan sinirlenmeye başlamıştı.

“B planına geçiyoruz! Üç kişi silahlarını ve çantalarını bırakıp ellerine birer bıçak alsın. Bir yılan gibi yaklaşarak sokun onları!”

Nikolai kendinden çok yanındakileri düşünmeye alışmış bir askerdir. Tehlike anında bu huyu tetikleniyordu. Kendisini savunabilecek güçte olduğundan emindi. Yanında savunmasız kişiler vardı. Bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

“Ivan ve Hektor hariç dağılın! Aranızda biraz mesafe olsun! Kurşunlara davetiye çıkartacağız yoksa!”

Nikolai'nin sözünden sonra dağılmaya başladılar. Gökalp, Beren'in ellerinden tutarak birkaç metre uzaklaşmıştı. Barlas da Ada ile güneye doğru ilerledi. Özgür ve Mustafa Hoca ise yere yatarak sürünmeye başlamıştı. Beren titreyerek ağlamaya devam ederken Gökalp onu omuzlarından tuttu.

“Bana bakar mısın sevgilim! Hiçbir şey olmayacak! Kurtulacağız buradan! Sarıl bana, biraz dayan!”

Beren gözlerini kapatarak Gökalp’e sarıldı. Ona sarıldığında her ne durumda olursa olsun güvende hissediyordu. Saniyelerce gözleri kapalı ona sarılı kaldıktan sonra gözlerini açtı. Gözlerini açar açmaz karanlığından içinden onlara doğru bir hayalet gibi yaklaşan eli bıçaklı iki yabancıyı görünce çığlığına engel olamadı. Gökalp kulaklarının yanında çığlık atan Beren’in sesiyle başka bir kimliğe bürünüverdi. Hızla Beren’in baktığı yöne doğru döndü.

“Geri çekil Beren, arkama geç!” diyerek Beren’i tuttuğu gibi arkasına çekti.

Barlas ve Ada Beren’in çığlık sesini duyunca birbirlerine baktılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Bu bir yardım çığlığıydı. Çığlığın geldiği yöne doğru hamle yapacakken Ada onlara doğru zıplayan kişinin üstüne düşmesiyle yere yığıldı. Ada’nın üstündeki adam elindeki bıçağı hava kaldırıp ona saplayacakken Barlas ani bir manevrayla adamın elini havada yakaladı.

“Koş Ada!”

Ada yerden kalkarak Beren’in yanına doğru koşmaya başladı.

Sırtını ağaca yaslayıp şarjör değiştiren Ivan hemen karşısında yerde sürünen Mustafa Hoca ve Özgür ile göz göze geldi. Sırtındaki çantasını indiren Ivan, içinden çıkarttığı yedek silahlarını onlara fırlattı. Mustafa Hoca ve Özgür onlara doğru fırlatılan silahları alarak Nikolai ve

Hektor'un ateş ettiği yöne doğru ateş açmaya başladı. Ormanda kıyasıya bir yaşam mücadelesi veriliyordu. Bu orman onlar için ya her şeyin sonu olacaktı ya da son çıkış.

Gökalp eli bıçaklı iki kişiyle karşı karşıya amansız bir kavgaya başlamıştı. Beren biraz uzakta olabildiğince bağırmaaya çalışıyordu. Elinde hiçbir şey olmayan Gökalp yumruklarıyla birini yere yığmayı başarmıştı. Yere yığdığı kişiyi etkisiz hâle getirmek için iyice yaklaşıp yerde yatan kişiye vurmak isterken karnına hiç beklemediği bir tekme yemişti. Hemen arkasında bu fırsatı bekleyen diğer saldırgan Gökalp'e arkadan bıçakla hamle yapacaktı ki Ada karanlığın içinden beliriverdi ve saldırganın arkasından zıplayarak boynuna dolandı ve boğazını sıkmaaya başladı. Bu durumu gören Beren de koşarak Ada'nın üstüne zıpladığı saldırganı bir çelme takarak onları yere düşürdü. Ada yere düşse de saldırganın boynunu bırakmamış, kollarıyla sımsıkı boğmaaya devam ediyordu. Beren, yere düşen saldırganın üzerine çıkarak kollarının üstünde duruyor ve hareket etmesini engelliyordu. Gökalp aldığı tekmeden sonra yere yatırdığı saldırganın ayağa kalkmasını beklemeden tekrar üzerine çıkarak bayıltana kadar yumruklarını savurmaaya devam etti. Ada ve Beren saniyeler sonra saldırganlardan birini etkisiz hâle getirmeyi başarinca, ayaklanıp Gökalp'e yardıma koştular. Onların gitmesine gerek kalmadan Gökalp de onlara doğru geliyordu. O da saldırganın işini bitirmişti.

“Barlas!” dedi Ada yüksek bir sesle.

Ada koşmaaya başlayınca Gökalp ve Beren de arkasın-

dan hızla onu takip etti. Barlas'ın onlara doğru yürüdüğü-
nü gören Ada istemsizce ona sarıldı.

“İyi misin?”

Barlas arkasına dönüp yerde yatan saldırgana baktı. Diğerleri de o yöne doğru bakınca saldırganın kalbinin hemen üstünde bıçak saplandığını gördüler. Dördü de bu saldırıyı ucuz atlatmıştı.

“Daha fazla dayanamayacağız! Hadi, gidiyoruz!” diye bağırان Dejan, vurulan adamlarını orada bırakarak birkaç adamıyla ateş etmeye devam ederek ormanın karanlığına karıştı. Silah sesleri durduğunda, ekip tekrar kavuşmuştu.

“Herkes iyi mi!” diye bağırdı Nikolai.

“İyiyiz! Hadi gidelim buradan!” dedi Barlas nefes nefese kalmış bir şekilde.

Nikolai hızla ilk rotalarına geri dönerek yürümeye başladı. Diğerleri de aynı şekilde birbirleriyle yakın bir mesafede yürümeye devam etti. Saatler sonra, yürüyecek hâlleri kalmamıştı. Hemen karşılarında artık ağaçların olmadığını gördüklerinde sevinmeye başlamışlardı.

“Bu taraftan!” dedi en önden yürüyen Nikolai. Ormandan çıkar çıkmaz karşılarına toprak yol ve üç araç çıkı-verdi. Birbirlerine bakıp yere eğildiler. Nikolai elleriyle Ivan ve Hektor'a komut verdi. Ivan ve Hektor silahlarıyla yavaşça araçlara doğru ilerlediler. Araçların yanlarına varır varmaz etrafı ve araçları kontrol edip Nikolai'e işaret yaptılar. Nikolai etrafın temiz olduğunu anlayınca tekrar ayağa kalkıp onlara doğru hızla yürümeye başladı. Hep birlikte Ivan ve Hektor'un yanına vardılar.

“Belki de bize saldıranların araçları bunlar!” dedi Mustafa Hoca.

“Olabilir, bakalım çalışıyorlar mı?”

Ivan ve Hector araçları bir süre açmaya çalıştıktan sonra içlerine girebilmişti. Araçların kablolarını sökerek çalıştırmayı denedikten sonra iki araç da çalışıverdi.

“Yakıt var!”

“Bu araçta da yakıt var!”

Hepsi gülmeye başlamıştı ve birbirlerine sarılıyorlardı. Sanki her şey bitmiş gibiydi. Çocuklar kadar mutluydular.

“Hemen arabalara, hadi!” dedi Nikolai araçlardan birine binerken.

Barlas ve Ivan yine şoför koltuklarına geçmiş ve hızla arka arkaya hareket ederek oradan uzaklaşmışlardı. Ivan ve Barlas mutluluktan yorgunluklarını hissetmiyordu, diğerleri de aynı şekilde rahat bir şekilde yolu seyrediyor ve yolun sonu yaklaştıkça daha da heyecanlanıyordu. Herkesin içinde inanılmaz bir mutluluk vardı. Yunanistan sınırına girdiklerinde herhangi bir aramanın olmaması onları rahatlattı. Şans bazen yanlarında oluyordu. Sınırı rahatça geçseler de Ivan ve Barlas artık epey yorulmuştu. Saatler süren araç yolculuğu onları bitkin düşürünce dinlenmeye karar verdiler.

Nikolai’nin aklında bir plan vardı.

“Ivan, yoruldun dostum farkındayım.”

“Eğer istersen biraz daha idare edebilirim Nikolai,” dedi Ivan. Böyle dese de gözlerinin kapanmasına engel olamıyordu.

“Yunanistan’ı avucumun içi gibi biliyorum, yıllar önce burada görev yaptım. Benim götürdüğüm yolun boş olma sebebi, ana sınır güvenliğinin orada olmamasından dolayı. Şimdi bizi sahile götüreceğim. En azından bir tekne bulabilirsek, denize açıldıktan sonra istediğin kadar dinlenirsin. Tekneyi ben kullanırım.”

“Emredersin!” diyerek gaza yüklenen Ivan, Nikola-i’nin yolu tarif etmesiyle birlikte sahile doğru ilerliyordu. Diğer araçta da durum aynıydı. Barlas’ın yorgunluğu her hâlden belliydi.

“Daha ne kadar devam edeceğiz, saatlerdir yoldayız. Barlas sen de iyi gözükmüyorsun dostum,” dedi Özgür.

“Onlar da farkındadır bu durumun, Ivan da araç kullanıyor. Tabelalardan belli Yunanistan’dayız. Az daha bekleyelim, olmazsa ben önlerine geçer dururum. Biraz dinlenmek istediğimizi söyleriz,” dedi Barlas.

Ada, Barlas’ın arkasında otururken kapı tarafından elini uzatarak barlasın sol elini tuttu. Barlas kısa süreliğine geçmiş anılarına daldı. Ada’nın yaptığı bu hareketi, Duru da sıklıkla yapıyordu. Duru’nun yokluğu vurdu Barlas’ın kalbini, nefesi sıkıştı. Duru’nun yokluğunu henüz en derinden hissedememiş gibiydi, sürekli yaşanan olaylar onun zihninin meşgul ediyordu sadece. Barlas kısa süreliğine dalınca aracın kontrolünü kaybeder gibi oldu.

“Barlas! Önüne bak!” diye bağırdı Gökalp. Barlas sil kelenip direksiyonu kırıp aracı savurdu. Kısa süreliğine sarsıldılar. Ada hemen elini Barlas’tan çekiverdi.

“Pardon arkadaşlar, bir an için içim geçti,” diyerek ola-

yı geçiştirmeye çalışan Barlas, Ivan'ın bir sahil kasabasına girdiğini fark etti. "Nereye gidiyoruz acaba?"

Beren ve Özgür camlardan dışarıya baktı. Beren, etraf karanlık olsa da ay ışığının yağmurların arasından denizi aydınlattığını gördü.

"Şu tarafta deniz var!" dedi heyecanla.

Barlas hariç herkes o yöne baktı. Kısa süre sonra sahilin önünde durunca herkes deniz kenarına geldiklerinden emin oldu. Ivan aracın motorunu kapatınca Barlas da aracı kapattı. Herkes araçlardan indi. Ada, Beren ve Özgür, Mustafa Hoca'nın yanına giderek ona sarıldı. Arkalarından Barlas ve Gökalp de yanlarına gelerek Mustafa Hoca'yı teselli etmeye çalıştı.

Sahilde birçok tekne karaya bağlanmış bir şekilde duruyordu. Üstlerine yağan yağmur onları neredeyse kullanılmayacak hâle getirmişti. Nikolai, gözüne diğerlerine göre biraz daha büyük olan bir tekneyi kestirdi.

"Bu taraftan!" diyerek gözüne kestirdiği tekneye doğru hızla koşmaya başladı.

Diğerleri de onun arkasından geliyordu. Nikolai silahını çekerek tekneye atladı. Tekneyi büyük olduğu için tek başına kontrol edemeyeceğini anlayınca Ivan ve Hektor'a dönerek içeri girip kontrol etmelerinin emrini verdi. Ivan ve Hektor, Nikolai'nin el işaretlerinden sonra silahlarına uzanarak harekete geçti. Tekneyi dikkatli ve hızlı bir şekilde kontrol etmeye başladılar. Teknede pek oda yoktu ama güvertesi epey büyüktü. Teknenin kontrol işleminden sonra Nikolai güverteye çıkarak karada bekleyen Mustafa

Hoca ve gençleri tekneye çağırdı. Onlar da tekneye atladıktan sonra Nikolai tekneyi çalıştırmak için kablolarıyla uğraşmaya başladı. Ivan ve Hektor da teknenin karaya bağlandığı kısımda beklemeye başladılar. Dakikalar sonra Nikolai tekneyi çalıştırmayı başarınca güçlü bir motor uğultusu duyuldu. Deniz hareketlenmeye başlamıştı. Ivan ve Hektor geminin karayla bağlantısını kopardı. Tekne yavaşça karadan uzaklaşıp denize açılmaya başlayınca Hektor ve Ivan birbirlerine sarıldı.

“Bitti dostum!” dedi Ivan sevinçle.

“Galiba bitti dostum!” diye karşılık verdi Hektor aynı mutluluk ile.

Nikolai rotasını ayarladıktan sonra kaptan odasından çıkarak diğerlerinin yanına geldi.

“Aşırı yağış ve rüzgâr olduğu için dalgaların boyu bizi biraz zorlayabilir. Bir iki saatlik yolumuz var. Herkes dinlensin özellikle Ivan ve Barlas. Ben kaptan odasında olacağım merak etmeyin. Hektor sen güverte tarafından arkamızı kontrol et. Ivan uyanınca nöbeti devredersin,” diyen Nikolai tekrar kaptan odasına doğru geçti.

Ivan, gençler ve Mustafa Hoca ile birlikte odalara geçti. Hektor güverte tarafına çıkarak nöbete başladı. Artık her şeyin bitmesine çok az kalmıştı. Mustafa Hoca, İzmir’e iner inmez evine gidip eşini kontrol edecek, daha sonra da Ankara’ya bakanlığa gideceklerdi. Semiha Hanım’a kavuşmasına saatler kalmıştı. Onu düşünerek gözlerini kapadı ve uyuyakaldı. Gençler de yorgunluktan bayılmıştı. Herkes uyuyordu. Bu uyku bir günün değil,

tüm yolculuğun uykusuydu. Uzun süren bu yolculukta buraya kadar gelebilmeleri bile bir şanstı. Nikolai, sonu görünmeyen karanlığın içerisinde yolundan sapmadan tekneyi sürmeye devam ediyordu. Gün doğumuna çok az kalmıştı. Yorgunluktan o da ara ara gözlerini kapatıyordu. Yine gözlerini kapattığı bir anda bir bağırış sesi yankılandı kulaklarında. Bu sesin sahibi Hektor'du. Yorgunluktan gerçek ile rüyayı ayırt edemiyordu. Ses gittikçe yükseliyordu.

“Nikolai! Geliyorlar!” diye bağırın Hektor, teknelerine doğru yaklaşan Yunan sahil güvenlik teknesine silahını uzatarak siper aldı. Hektor'un silah uzattığını gören askerler, ona ateş ederek uyarı atışı yaptı. Silah sesinin patlamasıyla Nikolai yerinden sıçradı. Diğerleri de bu sese uyanmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Nikolai hızla Hektor'un yanına güverteye geldi. Karşısındaki askerlerin kalabalık olması onu hızla düşünmeye zorladı. Silahla karşılık vermek onların sonu olabilirdi ve Nikolai aptal bir adam değildi.

“Sakin ol!” diye bağırdı Hektor'a elini havaya kaldırarak.

Bu sırada Ivan, Mustafa Hoca ve gençler de yağmurluklarını giyerek yanlarına yetişti. Ivan da silahına uzanınca, Nikolai eliyle onu engelledi.

“Bekle, aptallık etme Ivan!”

Yüzü kar maskeli askerler silahlarını indirmemişti. Nikolai elindeki uzun namlulu silahı yere bırakıp ellerini havaya kaldırdı.

“Silahlarımızı indirdik! Korkulacak bir şey yok!” diye bağırdı.

Sahil güvenlik ekiplerinden bazıları silahlarını yere indirmişti. Bazıları hâlâ silahını indirmeyerek nişan almış vaziyetteydi. Tekneler birbirine yaklaşıncı sahil güvenliklikten yüzü maskeli askerler Nikolai’nin yanına atladı.

“Beni anlayabiliyor musun?” diye sordu takım lideri.

“Evet, yıllarca burada görev yaptım,” dedi Nikolai.

Nikolai takım lideriyle konuşurken bir yandan da arkasındaki askerleri süzüyordu. Aklında planlar kurmaya devam ediyordu. Takım lideri de Nikolai’nin arkasında duran Mustafa Hoca’ya, gençlere, Ivan ve Hektor’a bakıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Bunlar kim, burada ne işiniz var! Bir açıklama bekliyorum?” diye sert bir şekilde konuştu takım lideri.

“Hava şartları bizi buraya sürükledi. Zaten açıktayız. Karanlıktan dolayı ne tarafa gittiğimizi bulamadık. Türkiye’den geliyoruz. Türk kara sularında hayatta kalmaya çalışıyoruz. Bu tekne de bizim,” dedi Nikolai soğukkanlılıkla.

“Tamam askerlerim tekneyi arayacak, siz burada gözümün önünde bekleyin!” diyerek askerlerine emir verdi takım lideri. Ellerini kaldırarak tekneyi dolaşmalarını söyledi.

Askerler tekneye girerek aramaya başladı. Takım liderinin gözü Nikolai’nin üzerindeydi.

“Ne için Yunanistan’da görev yaptın?” diye sordu.

“Bulgaristan Özel Kuvvetler’de olduğum yıllar, bir görev üzerine Yunanistan’da bulundum,” dedi Nikolai.

“Sen Türk müsün Bulgar mı?” diyerek Nikolai’nin üstüne yürüyen takım lideri sinirlenmeye başlamıştı. “Benimle oyun mu oynamaya çalışıyorsun!”

“Türk’üm! Bulgaristan’da yaşadım, emekli olunca memlekete geri döndüm,” diye çıkışan Nikolai’nin aksanı hiç de Türklere benzemiyordu. Bu durum işleri iyice kızdırmaya yetti.

Takım lideri gergin bir şekilde güvertede dakikalarca yürüyerek turladı. Askerler aramayı tamamlayıp güverteye geri döndü.

“Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu takım lideri.

“Hayır efendim, sadece böyle bir şey var!” diyerek Marko’nun not defterini elinde tutan asker, defteri takım liderine uzattı.

Mustafa Hoca defteri görünce onlara yaklaştı.

“O defter benim!” diye bağırان Mustafa Hoca, takım liderinin üstüne yürüdü.

“Ne diyor bu aptal!” diye bağırarak silahını çeken takım lideri, Mustafa Hoca’ya nişan aldı.

“Bu defter ona eşinden kalan bir hatıra, işinize yaramaz,” dedi Nikolai araya girerek.

Takım lideri defteri açarak içerisini kurcaladı. İçindeki formülleri ve hesaplamaları görünce kaşlarını çattı.

“Anı defterinde böyle şeyler mi yazıyor? Siz kimi kandırıyorsunuz!” diye bağırان takım lideri telsizini çıkardı. “İstihbarata bilgi geçeceğim sonra hep birlikte geri döneceğiz! Eğer önemli bir şey yoksa sizi öldürmem!”

Nikolai bunu göze alamazdı. Her şeyin boşa gidece-

ğini düşünen Nikolai'nin bir şey yapması gerekiyordu. Yapabileceği de tek bir şey kalmıştı. O da en iyi yaptığı şeydi. Elini sırtına uzatarak Ivan ve Hektor'a işaretler yaptı. Yıllarca beraber çalışmış oldukları için Nikolai'nin ne demek istediğini hemen anlayan Hektor, yavaşça dikkat çekmeden güverteden çekildi. Kaptan odasına koşan Hektor, tekneyi tekrar harekete geçirdi. Tekne harekete geçince güvertedeki herkes sarsılarak yere düştü. Hektor tekrar güverteye koşmaya başladı. Güvertedeki sarsıntıdan sonra ilk hamle yapan Mustafa Hoca oldu. Ani bir refleks ile deftere uzandı. Defteri teknenin içine fırlatan Mustafa Hoca'nın üstüne askerlerden biri zıplayınca ikisi de yere yığıldı. Silahını ilk ateşleyen Ivan oldu. Sahil güvenlik askerlerinin bedenlerine kurşun yağdırmaya başladı. Nikolai de takım liderinin silahına tekme atarak denize düşürdü. Takım lideri ve Nikolai yumruk yumruğa amansız bir kavgaya tutuştu. Hektor da Ivan'ın yanına yetişince silahına hamle yapmadan doğrudan güvertedeki askerlerin üzerlerine fırladı. Barlas, Gökalp ve Özgür de Mustafa Hoca'nın yere yığıldığını görünce onun yanına koştu. Ada ve Beren ise yerdeki silahları denize atmaya başladı. Askerlerin savunmasız olmalarını sağlıyorlardı. Mustafa Hoca'nın üstündeki askeri alarak denize fırlatan Gökalp, üstüne gelen dört askerın yumruklarına maruz kalınca sarsılarak yere savruldu. Barlas ve Özgür hemen Gökalp'e yardım etmeye başladı. Mustafa Hoca yerde, kendisine gelmeye çalışıyordu. Kafasını şiddetli bir şekilde yere çarptığından gözleri bir türlü net görmeyi başaramamıştı.

Etraf netleşince herkesin sert bir kavgada olduğunu gördü. Ağzından akan kanı silerek ayaklanan Mustafa Hoca da kavgaya katıldı. Tekne son sürat dalgaların üzerinde ilerlemeye devam ederken güvertede kanlı bir dövüş yaşıyordu. Sahil güvenlik teknesindeki bazı askerler, onları son sürat takip ediyor, üzerlerine doğru ateş etmeye devam ediyorlardı. Nikolai ve takım lideri birbirlerini öldüresiye dövüyordu. En şiddetli kavga onlarınkiydi. Ivan onları takip eden sahil güvenlik teknesindeki askerlere ateş açarak onları engellemeye çalışıyordu. Özgür, Gökalp'e saldıran bir kişiye arkasından kavrayıp boğmaya başladı. O sırada diğer askerlerden biri cebinden çıkardığı bıçağı Özgür'ün sırtına defalarca saplamaya başladı.

“Özgür! Hayır!” diye bağırان Beren, Özgür'e doğru koşarken sahil güvenlik teknesinden gelen bir kurşunun hedefi oldu. Kalbine saplanan kurşun Beren'in denize düşmesine sebep oldu. Gökalp, Özgür'ü bıçaklayan kişinin elindeki bıçağı o kişiye saplarken Beren'in denize düşüşünü görmek onu dondurdu. Beren, gözlerinin önünde yavaşça teknedен denize doğru süzülürken son kez göz göze gelebildiler. Beren karanlık suların içine düşerek, derinlere doğru uzaklaştı. Mustafa Hoca'yı tekrar yere yığan bir asker onu boğmaya başladı. Özgür de Beren'nin arkasından, teknenin hızından ve dalgaların etkisinden dolayı güverteden denize sürüklendi. Sırtından bıçak darbeleri alan Özgür, kanlar içerisinde dalgaların arasında yok oldu. Ada, Mustafa Hoca'yı kurtarmaya çalışırken başka bir askerden yumruk yiyerek yere yığıldı. Yere yığı-

lan Ada'nın burnundan ve ağzından kanlar gelmeye başlamıştı. Ivan teknedeki herkesi vurarak takip edilmelerini engelledikten sonra, kavgaya katılmak için silahını yere bıraktı. Karşısına çıkan iki sahil güvenlik askeri ile birbirlerine giren Ivan, birinin boynunu kırarak etkisiz bıraktı. Diğer asker, belinden çıkardığı bıçağı Ivan'a doğru uzattı. Ivan'ın bir gözü bıçakta, bir gözü de karşısındaki askerdeydi. Ivan dikkatli davranmaya çalışıyordu. Karşısındaki asker bıçağı ona doğru salladığı sırada kendini geri çekerek bir yumruk darbesi vuran Ivan, askerle birlikte yere yığıldı. Yerde boğuşmaya başlayan ikili bir süre sonra hareketsiz kaldı. Ivan üstündeki askeri boğarak öldürüp üstünden fırlattıktan sonra hareketsiz kaldı. Elini göğüs kafesine uzatan Ivan'ın eli kanlar içinde kaldı. Üstündeki asker Ivan'ı bıçaklamayı başarmıştı. Ivan gözleri kararırken kafasını sol tarafa doğru uzattı. Yavaş yavaş kapanmakta olan gözleri Nikolai'e bakarken saniyeler sonra son nefesini vererek hayata veda etti. Takım lideri, Nikolai'yi yere yatırarak yüzünü yumruklarken Nikolai'nin bilinci kapanmak üzereydi. Hektor bu durumu fark edince onlara doğru koşarak takım liderini tekmeleyince yere yığıldılar. Hektor, takım lideriyle yerde boğuşarak denize düştü. Gökalp ise güvertenin ucuna gelerek şok içerisinde Beren'i bulmaya çalışıyordu. Karanlık denizlere bakan Gökalp, geçmişe gitti. Yıllar önce bir trafik kazası geçiren Gökalp'in başında gecelerce bekleyen Beren'in bir sözü kulağında yankılandı, "Şu an değil biliyorum ama birlikte ya da ayrı, her aşk ölümü tadacak."

Gökalp'e doğru koşan askeri gören Barlas onu uyar-
maya çalıştı.

"Gökalp! Dikkat et!" Gökalp, Barlas'ın sesini duyup
arkasını dönünce ona doğru gelen askeri savurmaya ça-
lışırsa da başarılı olamadı. Mide boşluğuna saplanan bıçak
Gökalp'i etkisiz hâle getirmişti. Gökalp karnına saplanan
bıçağı tutan askere sarılarak kendisini bıçaklayan asker
ile birlikte denize itti. Gökalp'in denize düşüşünden sonra
ne yapacağı şaşırان Barlas şokla etrafına bakındı. Mus-
tafa Hoca yerde yatarken bir asker onu öldürmeye çalışı-
yordu. Mustafa Hoca'nın üstündeki askere koşan Barlas
yerdeki silahlardan birini alarak tetiğe bastı. Kafasından
vurduğu asker Mustafa Hoca'nın üstünden yana doğru
yere yığıldı. Barlas kulaklarındaki çınlamaya karşı koy-
maya çalışırken kanlı elleriyle titreyerek Mustafa Ho-
ca'nın yanına eğildi. Mustafa Hoca'nın gözleri açıldı ama
hareket etmiyordu. Mustafa Hoca'yı kontrol edip hayatta
olduğunu anlayan Barlas, Ada'nın yanına koşarak yere
uzandı. Kanlar içinde yerde yatan Ada, Barlas'ı görünce
gözünden akan yaşlar suratındaki kana karışarak süzül-
dü. Güvertede onlardan sadece tek bir kişi kalmıştı, o da
Nikolai. Barlas ağlayarak Nikolai'nin yanına yürüdü. Yü-
rümeye bile hâli olmayan Barlas, kendisini Nikolai'nin
yanına bıraktı. Elini Nikolai'nin boynuna uzatan Barlas,
onun da yaşıyor olduğu öğrendi. Dizlerinin üstüne kalka-
rak Nikolai'i tokatlamaya başladı.

"Ne olur kalk Nikolai! Ne olur!" Barlas, Nikolai'e to-

kat atarken bir yandan da kanlı elleriyle akan gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Nikolai gözlerini açıp kapatıyordu.

“Hadi, hadi Nikolai!” diye bağırarak Barlas, kolundan tutarak onu ayağa kaldırdıktan sonra Ada’nın yanına doğru yürümeye çalıştı. Ada’nın yanına gidince onu da kaldıran Barlas ikisini de kavrayarak geminin içine taşıdıktan sonra yere bıraktı. Mustafa Hoca’nın yanına dönen Barlas, onu güçlükle kaldırmaya çalıştı. Kaldırabildikten sonra Nikolai ve Ada’nın yanına onu da götürdü.

Nikolai kendine gelmeye çalışırken yerde sürüklenerek kaptan odasına ulaşmak istedi. Merdivenleri sürünerek çıkarken gözleri sürekli kapanıp açılıyordu. Görmekte zorluk çeken Nikolai, kaptan odasına vardığında gözleri kararır tekrar aydınlandı. Etrafındaki bazı şeylere tutunarak ayağa kalkmaya çalışan Nikolai tekrar düştü. Teknenin kontrol kısmına biraz daha sürünen Nikolai elini havaya kaldırarak motor kontrolüne uzanmaya çalıştı. Elleri değdiği anda teknenin hızını düşürerek durdurdu. Tekne durunca Nikolai gözünü tamamen kapatarak yere yığıldı. Barlas yaşadığı adrenalinin etkisini tükettince, o da kendisini yere bıraktı. Dördü de hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözlerini açtıklarında eskisi gibi olmayan hiçbir şey artık daha da eskisi gibi değildi. Dördü de tam anlamıyla ne olduğunun farkında değildi ancak farkına vardıklarında nefes almalarını zorlaştıracak ölümler gerçekleşmişti. Görünürde eski ve az yapraklı bir defter için Özgür, Beren, Gökalp, Ivan ve Hektor hayatlarından olmuştu. Barlas beraber büyüdüğü herkesi tamamen kaybetmişti.

Duru artık yalnız kalmayacaktı, arkadaşları onun yanındaydı. Bu defter tüm yolculuğun başlamasına sebep olan şeydi. Yaşanılan acılar, ölümler, hayatta kalmaya çalışma sadece bu defter içindi. Bir grup insanın uğruna savaştığı şey, milyonlarca insanın hayatını kurtaracaktı. Her zaman olduğu gibi birilerinin yaşaması için birilerinin de ölmesi gerekiyordu, bu yine değişmedi. Denizin ortasındaki dalgalar, midelerinin bulanmasına sebep olmuş, dördü de acıdan ve ağrıdan yavaşça uyanmaya başlamıştı. Gözlerini açar açmaz yavaşça ayağa kalkıp güverteye gittiler. Güvertede hiçbir iz yoktu. Yağan yağmur ve dalgaların püskürttüğü sular tüm kan izlerini yok etmişti. Hayatta da böyleydi zaten yaşanılan büyük acılar bir gecede sona ererdi. Yaşanılan sondan sonra izi kalır, kalplerdeki yeri hiçbir zaman yok olmazdı. Hiçbirinin konuşacak gücü ve isteği yoktu. Yaşadıkları acı dillerini koparmış, ses tellerini yok etmişti. Nikolai kaptan odasına geçerek tekneyi harekete geçirerek İzmir kıyısına doğru ilerledi. Barlas, Ada ve Mustafa Hoca yüzündeki kanlar kurumuş bir şekilde eşyalarının bazılarını topluyordu. Sadece göz göze geliyorlar, birbirlerine baktıkları anlarda gözleri konuşuyordu. Eşyalar toplandıktan sonra güverteye çıktılar. Karşılarında sisler içinde bir şehir görünüyor ve gittikçe yaklaşıyordu. İzmir'e varmışlardı. Tekneyi iyice karaya yaklaştıran Nikolai motoru kapatarak aşağı indi. Diğerleri ile beraber karaya ayak basarak etrafta bir araç aramaya başladılar. Tekne'ye dönüp bakan tek kişi Barlas oldu. İçinde tuttuğu volkan, henüz patlamamıştı. Sadece birkaç

gözyaşı akıverdi gözlerinden, tıpkı yanardağdaki lavlara benziyordu. Avuçlarını sıkarak arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Nikolai bulduğu eski model bir aracın camını kırarak kapısını açtı. Kapıyı açtıktan sonra içine binerek aracın kablolarını kesti ve çalıştırmayı başardı. Araç çalışınca Mustafa Hoca şoför koltuğuna bindi. Evinin yolunu en iyi bilen kişi Mustafa Hoca'ydı. Eski model aracın gidebileceği son sürat ile evin yolunu tuttu. Eve yaklaştıkça her şeye rağmen kalbinde ufak kıvılcımlar oluşmaya başlamıştı. Eşine kavuşmanın hayaliyle geçirdiği günlerin sonuna gelmişti. Sahile yakın bir yerde oturuyor olmasından dolayı çok geçmeden evinin bulunduğu sokağa girdi. Evini görür görmez gözyaşlarına boğulan Mustafa Hoca bahçesinden içeri hızla girerek frene asıldı. Aracı kapatır kapatmaz eve koşmaya başlayan Mustafa Hoca, kapının hafif açık olduğu fark etti. Kapının açık olması, kalbinin hızla atmasına sebep oldu. Kapıyı aralayarak içeri girince alt katta eşini göremedi. İkinci katın merdivenlerine doğru koşan Mustafa Hoca yatak odasına doğru ilerledi. Nikolai, Barlas ve Ada da arkasından geliyordu. Yatak odasının kapısını hızla aralayan Mustafa Hoca eşinin yatakta uzandığını gördü. Kalbinden bir kurşun yemişçesine titreyen Mustafa Hoca yatağa doğru ağır adımlarla yürüdü. "Semiha?" eşine seslenen Mustafa Hoca gözleri kapalı olan Semiha Hanım'ın yanına oturdu. Elini boynuna uzatarak kontrol etti. Mustafa Hoca buz gibi olmuştu. Barlas, Nikolai ve Ada'nın da kalbine yeni bir acı yüklenmişti. Artık bunu kaldıramıyorlardı. Beden-

leri uyuşmuştu. Mustafa Hoca eşinin yanındaki kâğıdı görünce hemen eline alarak okudu.

“Mustafa, canım eşim. Neredeyse hayatımın tamamı seninle geçti. İyi ki seninle karşılaştım, iyi ki seni sevdim. Aşkın ne olduğunu seninle yaşayarak öğrendim. Bana hayattaki en güzel duyguları tattırdığın için sana minnettarım. Evimize tekrar dönebileceğini biliyorum, hissediyorum. Seni beklemeyi çok istedim ancak daha fazla yiyecek bir şey kalmadı. Beni affet, yakında hayatta olmam. Kapıyı hafif açık bırakıyorum. Evin anahtarını burada bırakmışsın, eğer olur da geri dönersen içeri girebil ama dönemezsen, cennette seninle buluşmak için sabırsızlanıyorum. Seni çok seven eşin...”

Mustafa Hoca notu okuduktan sonra aniden ayaklandı. Yağmurluğunu yırtarak çantasını çıkarttı.

“Hocam!” dedi Ada bağırarak. Yağmur damlasına temas etme ihtimaline karşılık korkmuştu. Mustafa Hoca defteri açarak bir sayfayı onlara uzattı. Marko’nun bir yazısı vardı.

“Yağmur damlaları pek zarar vermez. Çözümü var, fazlasına maruz kalma.”

O an, aslında birkaç damla yağmurun onları öldürmeyeceğini anladılar. Yazıyı görür görmez üçü de yağmurluğunu yırttı. Yağmurluklarını çıkartınca hepsinin yüzü daha da görünür hâle gelmişti. Semiha Hanım’ın ölümü hepsini ağlatmıştı.

“Bu defteri Ankara’ya götürün, ben burada kalacağım! Hadi!” diye bağırdı Mustafa Hoca. Çıldırılmış gibiydi.

Defteri Ada'ya verdikten sonra yatak odasından çıkarak aşağı indi. Evin kapısını tuttu. Onların çıkmasını bekliyordu. Barlas, Nikolai ve Ada Mustafa Hoca'ya bakarak araca bindi. Barlas aracı çalıştırarak oradan ayrıldı. Tam gaz Ankara'ya ilerliyorlardı. Artık onlar da bu işi tamamen bitirmek istiyordu. Tıpkı Mustafa Hoca gibi her şeyden bıkmışlardı. Saatlerce konuşmamış, sadece yolu izliyorlardı. Gazdan ayağını çekmeyen Barlas, yolların da bomboş olmasından dolayı kısa sürede Ankara'ya yaklaşmayı başardı. Saatler süren sessiz yolculukta hepsinin düşünmeye epey fırsatı olmuştu ancak üçü de bu işi bitirmeden hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Düşünmek onlara acıdan başka bir şey vermeyecekti. Bakanlığa birkaç kilometre kala, araç sarsılmaya başladı. Bir süre titreyen araç durdu.

Şiddetle yağan yağmurun altında araçta mahsur kalmışlar ve ne yazık ki yağmurluklarını da yırtarak Mustafa Hoca'nın evinde unutmuşlardı.

“Her şey buraya kadarmış,” dedi Ada sessizce. Ölmek artık ona daha tatlı gelmeye başlamıştı.

Barlas kafasını direksiyona dayadı. Barlas'ın içinde patlamak üzere olan volkan son anlarını yaşıyordu. Damarları iyice şişmişti. Nikolai üst cebinden eşinin ve kızının fotoğrafını çıkarttı. Kanlarla kirlenmiş küçük fotoğraf parçasına bakan Nikolai gülümseyerek ağladı.

“Siz olmadan yapamıyorum, ben görevimi tamamladım, şimdi yanınıza geliyorum!” dedi ve aniden kapıyı açarak araçtan indi.

Kapı sesini duyunca kafasını kaldıran Barlas, “Hey! Ne yapıyorsun sen!” diye bağırdı.

“Buraya gel!” diyerek cama vurmaya başlayan Ada, Nikolai’nin yağmurun altında ıslanmasına şahit oluyordu. Aracın kaputunu açan Nikolai birkaç işlem yaptıktan sonra kaputu kapattı. Yağmur damlaları canını acıtmaya başlamış, nefes almaya çalıştıkça sanki boğuluyor gibiydi. Aracın arka kısmına geçen Nikolai, içeriye doğru bakarak Barlas’a aracı çalıştırması için işaret etti. Barlas şaşkınlık ve korku içerisinde aracı çalıştırmaya çalışıyor, Nikolai aracı tüm gücüyle iteliyordu. Yağmurun altında sırlıklam olan Nikolai, araç çalışınca gülümsedi. Barlas ve Ada’ya el işaretleri yaparak gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Yağmurun altında sırlıklam olan Nikolai artık araca binemezdi. Barlas direksiyona yumruk atarak gaza bastı. Ada arkasını dönüp Nikolai’e bakarken Barlas da dikiz aynasından Nikolai’den uzaklaşmalarını izliyordu. Nikolai dizlerinin üzerine yığıldı ve gözden kayboldu. Artık sadece iki kişi kalmışlardı. Hissedecekleri her duygu tükenmişti. Dakikalar sonra bakanlığın önüne varan Barlas kornayı yumruklamaya başladı. Güvenlikteki askerler silahlarını çıkartarak nişan aldı. İki asker araca yaklaşarak camı açmalarını istedi. Barlas bakan ve Bilim Kurulu yöneticileriyle görüşmeleri gerektiğini, konunun acil ve silahsız oldukları söyledi. Askerler ilk etapta girişe onay vermese de Ada’nın da devreye girmesi ve olayları kısaca özetleyince askerler kapıları açarak onlara eşlik ettiler. İçeriye girince Barlas binanın önünde durdu. Ada ile birlikte araçtan inip hafif ıslanarak

binaya girdiler. Askerler ve yöneticiler onların harap olmuş kıyafetlerine, kana bulaşmış suratlarına bakıyordu. Yağmura temas etmeleri de onları şoka uğratmıştı.

Barlas ve Ada yetkililerle görüşerek başlarından geçenleri anlattılar. Defteri teslim ettikten sonra yetkililer Barlas ve Ada'ya temiz kıyafet, duş ve yemek imkânı verdi. Duş alarak karınlarını doyuran Barlas ve Ada onlara verilen kıyafetleri giyerek bakanlıktan rica ettikleri şeyin gerçekleşmesi için piste doğru yürüdüler. Helikopter onları alarak İzmir'e doğru havalandı. Bakanlıktaki üst düzey yetkililer ellerindeki defteri inceleyerek birbirlerine baktıkaldılar. Elllerinde tuttukları defter bir mucizeydi. Barlas ve Ada'nın isteği Mustafa Hoca'nın yanına dönerek her şeyin gerçekten bittiğini söylemekti. Helikopter yağmurların arasından hızla ilerleyerek kısa sürede İzmir'e Mustafa Hoca'nın sokağına iniş gerçekleştirdi. Askerler, Barlas ve Ada'ya özel yapım olan büyük şemsiyelerle eşlik etti. Barlas ve Ada Mustafa Hoca'nın evine girmek istedi ama kapısı kapalıydı. Askerler durumu fark edince kapıyı kırmak zorunda kaldı. Kapı kırılınca Barlas ve Ada hızla içeri girdi. Aşağı katta kimse yoktu. Bu durum onlarda *deja-vu* etkisi yarattı. Birbirlerine bakarak merdivenlerden yatak odasına koştular. Odaya hızla girdiklerinde isteyecekleri son manzarayla karşılaştılar. Mustafa Hoca da eşinin yanına uzanmıştı. Eşinin ölümüne dayanamayan Mustafa Hoca da Semiha Hanım'ın peşinden gitmek için intihar etmişti. Her zaman dinledikleri eski küçük radyo açıktı. Barlas ve Ada yatak odasından çıkarak kendilerini

merdivenlere bırakıp sarıldılar. İçlerinde tuttıkları volkan sonunda patlamıştı. Birbirlerini sararak ağlamaya başladılar. Klasik Türk sanat müziği çalan radyodaki şarkı bitince, yerini radyo sunucusuna bıraktı. Sunucunun söylediği söz tüm evrende yankılandı.

“Profesör Doktor Mustafa Demir, insanlığa güneşi geri getirdi.”

Milyonlarca insan evreni mahvedebilir ancak tek bir kişi tüm insanlığı kurtarabilir. Umut her zaman var.

*Bana ilham olan; gökyüzündeki yıldızlar,
doğan ve batan güneş, bulutlar, yağmurlar ve
beni yalnız bırakmayan yüzlerce mum için.*

TEŞEKKÜRLER

Bu sayfaya kadar kitabı okumuş olan herkese ayrıca teşekkür ediyorum. Kitaptaki karakterlerime veda etmenin verdiği mutsuzluk üzerimde olsa da birkaç cümle yazmak istedim. Bu kitabı yazmadan önce yine her zaman ki gibi insanlık var oldukça başımıza gelebilecek her türlü felaketi düşündüğüm bir gecede bu konuyu bulmuştum. Uzun yıllar yazmaya ara versem de sonunda yazmaya başlayacak cesareti gösterebildim ve başlayıp bitirdim. Kitaptaki karakterim mi bana çok inandı yoksa ben mi onların başaracaklarına inanıyordum henüz karar veremedim ancak her karakterimin bende yeri ayrı, onları son kez saygı ile anıyorum.

Öncelikle eşim Sena'ya ayrı bir teşekkür etmek istiyorum çünkü fikir-yazım aşamasında bana en büyük desteği o sağladı. Hem yazımda hem de sonrasında "Ne olacak?" bunalımına girdiğimde yanımda hep o vardı. Evin içerisinde gece geç saatlerde kulaklık ile kendi kendime turladığımda bana sanki çok normalmiş gibi hissettiriyordu. Farkındaydım ama o an teşekkür edecek düşüncede değil, kitabın içeriğiyle ilgili savaş halindeydim. Teşekkürümü sona saklamıştım. Ona edeceğim teşekkürler yeni bir kitap büyüklüğünde olabilir o yüzden sadece onu çok ama çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Tüm kitaplarda, daima yan yana. Küçük yaştan beri bu alanda desteğini hiç esirgemeyen, yol arkadaşım Ege'ye de ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Kitabın oluşum ve yazım aşamasında büyük bir yük üstlendi. Fikirleriyle önümü açtı. Döngü'yü yazmayı bitirdik-

ten sonra kitabın yayınevine gidene kadar tüm düzenlemelerini yapan lise arkadaşım Sinem Sert'e teşekkürlerimi iletiyorum. Henüz kitap tamamlanmadan tanıştığım ve muazzam yetenekli olan grafiker İrem Çırak'a çok ama çok teşekkür ediyorum. İnanılmaz bir iş çıkarttı. Kitap kapağı konusunda gözümü kapatarak güveneceğim insanların en başında.

Ren Yayınları benim en büyük şansım olmalı. Kitabın yayınevi sürecinde bana inanarak elimden tutan Orhan Bey'e özel teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Bana evimde hissettirdiğinde benim için en önemlisinin de bu olacağından habersizlerdi. Sizinle çalışmak benim için büyük bir şans. İlk günden son güne kadar belki de en çok yordüğüm insanların ilk sıralarında olan sevgili editörüm Nur Kabaçam'a sonsuz teşekkür ederim. Sayamadığım mesaj ve aramalar ile yordüğüm, bir gün bile of demeyen, güler yüzlü ve inanılmaz yetenekli editörümün bu kitaptaki emeği her zaman ayrı olacak. Tüm Ren Yayınları çalışanlarına sonsuz teşekkürler!

Lise dönemimdeki dersane öğretmenim Ozan İlter Hoca-ma özel teşekkür etmek istiyorum. Yapay yağmurlar ve kitaptaki çoğu bilgiyi bana büyük bir içtenlikle anlattı ve aydınlattı. Comfort ailem benim için yeriniz her zaman ayrı, size teker teker teşekkür etmek istemiyorum. Şuan güldüğünüzü ve verdiğiniz tepkiyi biliyorum, çünkü ben de şuan gülüyor ve aynı tepkiyi veriyorum.

Aileme teşekkür etmek yerine kitap yazmayı tercih ediyorum. Çünkü onlar teşekkür yerine bana verdikleri desteği kitap ile görmek istiyorlar. Bu kitap bana destek veren aileme ve tüm sevdiklerime.